ÎNFRUNTAREA
7 SEPTEMBRIE 1990-10 IANUARIE 1991

Țara asta este țara voastră,
țara asta este țara mea.
Din California
și până la insula din New York,
de la pădurile de sequoia,
până la apele Golfului,
țara asta a fost făcută pentru tine și pentru mine.
Woody Guthrie

Hei, Trash, cc-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?
Carley Yates

Când va veni noaptea
Și pământul se va întuneca
Și doar lumina lunii o vom mai vedea
Teamă nu voi simți
Cât timp alături de mine vei fi
Ben E. King

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 61

OMUL ÎNTUNECAT își postase gardienii de-a lungul graniței răsăritene a Oregonului. Cel mai mare post se găsea la Ontario, acolo unde I-80 venea dinspre Idaho. În cabina unui enorm camion Peterbilt se adăposteau șase bărbați. Se aflau aici de mai bine de o săptămână, jucând pocher cu bancnote de douăzeci și de cincizeci, acum la fel de inutile ca și fisele de Monopoly. Unul dintre bărbați câștigă aproape șaizeci de mii de dolari, în timp ce altul — un tip care câștiga înainte de

ÎNFRUNTAREA
7 SEPTEMBRIE 1990-10 IANUARIE 1991

Ţara asta este ţara voastră,
ţara asta este ţara mea.
Din California
şi până la insula din New York,
de la pădurile de sequoia,
până la apele Golfului,
ţara asta a fost făcută pentru tine şi pentru mine.
Woody Guthrie

Hei, Trash, cc-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?
Carley Yates

Când va veni noaptea
Şi pământul se va întuneca
Şi doar lumina lunii o vom mai vedea
Teamă nu voi simţi
Cât timp alături de mine vei fi
Ben E. King

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 61

OMUL ÎNTUNECAT îşi postase gardienii de-a lungul graniţei răsăritene a Oregonului. Cel mai mare post se găsea la Ontario, acolo unde 1-80 venea dinspre Idaho. În cabina unui enorm camion Peterbilt se adăposteau şase bărbaţi. Se aflau aici de mai bine de o săptămână, jucând pocher cu

bancnote de douăzeci şi de cincizeci, acum la fel de inutile ca şi fisele de Monopoly. Unul dintre bărbaţi câştigă aproape şaizeci de mii de dolari, în timp ce altul — un tip care câştiga înainte de epidemie circa zece mii de dolari pe an — era acum în găleată cu peste patruzeci de mii.

Plouase aproape întreaga săptămână, iar bărbaţii din trailer ajunseseră la capătul nervilor. Veneau din Portland, şi-şi doreau să se întoarcă tot acolo. La Portland erau femei. De un cârlig atârna un aparat de radio emisie-recepţie puternic, din care se revărsa doar pârâitul continuu al paraziţilor. Ei nu aşteptau decât două cuvinte simple: *Veniţi acasă.* Ceea ce ar fi însemnat că omul pe care-l pândeau ei fusese capturat într-altă parte.

Acesta avea aproximativ şaptezeci de ani, era solid şi pe cale să chelească. Purta ochelari şi conducea un autoturism alb-albastru cu tracţiune integrală, fie jeep, fie International-Harvester. Potrivit instrucţiunilor, trebuia omorât pe loc.

Erau iritaţi şi plictisiţi — noutatea jocului pe sume mari de bani si cu bani adevăraţi se răsuflase cu două zile în urmă, chiar şi pentru cei mai prostănaci dintre ei — însă nu destul de plictisiţi ca s-o pornească spre Portland de capul lor. Primiseră ordinele de la Momâia Ambulantă în persoană şi, chiar şi după instalarea febrei claustrofobice induse de ploaia de afară, spaima de *el* rămăsese la fel de mare. Dacă ratau afacerea şi *el* prindea de veste, doar Dumnezeu îi mai putea salva.

Prin urmare stăteau şi jucau pocher şi făceau de veghe pe rând în dreptul fantelor pe care le practicaseră în peretele de oţel al trailerului. 1-80 rămânea pustie sub ploaia constantă şi monotonă.

— E un spion din partea cealaltă, le spusese Momâia Ambulantă, cu zâmbetul acela oribil luminându-i fălcile. De ce era oribil nimeni n-ar fi putut spune exact, dar când ţi-era adresat te simţeai ca şi cum tot sângele din vine ţi s-ar fi transformat

în supă fierbinte de roşii. E un spion pe care am putea să-l primim cu braţele deschise, să-i arătăm tot ce vrea să vadă şi să-l trimitem înapoi fără să-i facem nimic, le explicase în continuare Momâia. Dar eu ţin neapărat să pun mâna pe el. Să pun mâna pe amândoi. Fiindcă vor fi doi. Şi le vom trimite căpăţânile peste munte, înainte să cadă zăpada. Ca să aibă la ce se gândi toată iarna.

Şi începuse să râdă dement înaintea oamenilor adunaţi într-una dintre camerele de conferinţă de la Portland Civic Center. Îi răspunseră şi ei cu zâmbete, nişte rânjete reci şi neliniştite. Chiar dacă se felicitau unii pe alţii că fuseseră aleşi pentru o asemenea răspundere, în sinea lor şi-ar fi dorit ca ochii aceia neastâmpăraţi, infernali, de nevăstuică, să se fixeze pe oricine altcineva, numai pe *ei* nu.

Departe, la sud de Ontario, la Sheaville, mai era un alt post mare de gardă. Acolo fuseseră plasaţi patru bărbaţi într-o căsuţă de lângă autostrada 1-95, a cărei panglică şerpuia spre Alvord Desert, cu formaţiunile lui stâncoase stranii şi cursurile de apă întunecate.

În celelalte posturi fuseseră instalaţi câte doi bărbaţi; existau în total douăsprezece asemenea puncte, începând de la orăşelul Flora, chiar lângă US 3, la mai puţin de o sută de kilometri de graniţa cu Washington, şi până jos, la McDermitt, pe frontiera dintre Oregon şi Nevada.

Un bătrân într-un autoturism alb-albastru cu tracţiune integrală. Instrucţiunile pe care le primiseră toate santinelele sunau identic: *Omorâţi-l, dar nu-l loviţi la cap.* Deasupra mărului lui Adam nu trebuia să se vadă nici o urmă de sânge sau vânătaie.

— Nu vreau să le expediez înapoi bunuri depreciate, le spusese Randy Flagg, izbucnind în hohote infernale de râs.

Graniţa nordică dintre Oregon şi Idaho este marcată de Snake River. Dacă era să urmezi Snake la nord de Ontario, unde cei şase bărbaţi stăteau în

Peterbiltul lor jucând cine-scuipă-mai-departe pe bani fără valoare, ajungeai în cele din urmă foarte aproape de Copperfield. Snake face aici o cotitură pe care geologii o numesc meandră, iar în apropiere de Copperfield râul este stăvilit de Oxbow Dam. În cea de-a şaptea zi a lui septembrie, pe când Stu Redman şi grupul lui înaintau cu greu de-a lungul lui Colorado Highway 6 la peste o mie şase sute de kilometri spre est şi sud, Bobby Terry stătea în Copperfield Five-and-Dime cu un teanc de cărţi cu benzi desenate alături, întrebându-se cam în ce stare se afla Oxbow Dam şi dacă ecluzele rămăseseră deschise sau închise. Prin faţa magazinului trecea Oregon Highway 86.

El şi partenerul lui, Dave Roberts (care acum dormea în apartamentul de deasupra), discutaseră pe larg despre baraj. Ploua de o săptămână. Apele lui Snake River se umflaseră. Dacă Oxbow Dam ceda? Nasol. Un perete de apă s-ar fi abătut asupra Copperfieldului, iar bieţii Bobby Terry şi Dave Roberts ar fi fost târâţi hăt, până la Oceanul Pacific. Se vorbiseră să se ducă la baraj şi să vadă dacă existau crăpături, dar în cele din urmă pur şi simplu nu îndrăzniseră. Ordinul lui Flagg fusese cât se poate de limpede: *Staţi la pândă.*

Dave îi atrăsese atenţia că Flagg se poate afla *oriunde.* Era un mare călător şi circulau o serie de poveşti despre felul cum apărea, din senin, într-o mică cetate unde nu se aflau decât zece oameni care reparau linii de înaltă tensiune sau adunau arme dintr-un depozit al armatei. Se *materializa,* ca o fantomă. Doar că era vorba de o fantomă rânjitoare şi întunecată, încălţată cu cizme prăfuite şi cu tocurile roase. Uneori era singur, alteori era însoţit de Lloyd Henreid, la volanul unui imens automobil Daimler, negru ca un dric şi la fel de lung. Uneori venea pe jos. În clipa asta nu era nicăieri, în următoarea te trezeai cu el în faţa ta. Într-o zi se afla la L.A. (sau cel puţin aşa mersese

vorba), iar peste o zi se arăta hăt, cine ştie unde... pe jos.

Dar, după cum se spunea, nici măcar Flagg nu se putea afla în şase locuri în acelaşi timp. Unul dintre ei putea să dea o fugă până la afurisitul de baraj, să arunce o privire şi să se-ntoarcă rapid. Şansele să păţească ceva erau de unu la o mie.

"Foarte bine, atunci te duci tu", îi zisese Bobby Terry tovarăşului său. "Eu îţi dau permisiunea". Dar Dave respinsese această invitaţie, cu un surâs neliniştit. Deoarece Flagg avea obiceiul să *afle* ce se întâmplă, chiar dacă nu-şi făcea apariţia la locul cu pricina. Mai erau şi alţii care afirmau că avea o putere supranaturală asupra prădătorilor din împărăţia animalelor. O femeie purtând numele de Rose Kingman pretindea că-l văzuse pocnind din degete spre un cârd de ciori de pe sârmele de telefon, iar ciorile i se aşezaseră pe umeri; Rose Kingman mai spunea că păsările începuseră să cârâie "Flagg... Flagg... Flagg".

Chestia asta i se părea de-a dreptul ridicolă. Imbecilii erau liberi să creadă orice, dar Delores, mama lui Bobby Terry, nu crescuse copii idioţi. El ştia prea bine cum se răspândesc poveştile, crescând de la gura din care ieşeau până la urechea în care intrau. Iar Omul Întunecat se bucura, desigur, şi încuraja legendele care circulau pe seama lui.

Poveştile astea îi provocau totuşi un mic fior atavic, ca şi cum în străfundul fiecăreia ar fi existat un sâmbure de adevăr. Existau voci care afirmau că poate chema lupii sau trimite spiritul în trupul unei pisici. Un tip din Portland zicea că duce o nevăstuică sau un pescăruş albastru sau cine ştie ce altă jivină în rucsacul lui hărtănit, de Cercetaş, pe care-l poartă când merge pe jos. O grămadă de prostii. Dar... dacă *era* totuşi în stare să stea de vorbă cu animalele, ca un satanic Doctor Doolittle? Şi el sau Dave se duceau la afurisitul de baraj, încălcând ordinele *lui* directe şi erau văzuţi...

Pedeapsa pentru nesupunere era ţintuirea pe cruce.

Bobby Terry îşi făcu socoteala că bătrânul baraj nu va ceda tocmai acum.

Scoase un Kent din pachetul de pe masă şi-l aprinse, strâmbându-se din cauza gustului uscat şi neplăcut. Peste vreo şase luni nu se va mai putea fuma nici o ţigară. Poate era mai bine aşa. Oricum, porcăriile astea erau periculoase.

Oftă şi-şi luă altă cărticică din teanc. Era o broşură din seria ridicolă şi afurisită cu *Ţestoasele Mutante Ninja.* Ţestoasele Ninja erau cunoscute sub numele de "eroii cu carapace". Îi zvârli cât colo, în cealaltă parte a magazinului, pe numiţii "eroi" Raphael, Donatello şi ameţiţii ăia de prieteni ai lor, iar cărţulia în care locuiau flutură şi se lăsă ca un cort peste casa de bani. Gândindu-te la lucruri de felul Ţestoaselor Mutante Ninja, îţi puteai spune că nu e nici o pagubă că lumea fusese distrusă.

Luă următoarea cărţulie, un *Batman* — ăsta cel puţin era un soi de erou în care puteai crede cât de cât — şi tocmai o deschidea când văzu Scoutul albastru trecând prin faţa lui, în direcţia vest. De sub anvelopele maşinii săreau jerbe murdare de apă de ploaie.

Bobby Terry rămase cu gura căscată, holbându-se la locul pe unde trecuse maşina. Nu-i venea să creadă că vehiculul pe care îl căutau cu toţii tocmai se arătase lângă postul lui de observaţie. Ca să spunem adevărul, în străfundul minţii lui persistase bănuiala că toată chestia nu fusese decât un aranjament menit să le dea o ocupaţie.

Fugi la uşa din faţă şi o deschise cu o smucitură. Ieşi grăbit pe trotuar, ţinând încă în mână cartea cu *Batman.* Poate că nu fusese decât o halucinaţie. Dacă te gândeai prea mult la Flagg, nu era exclus să ai halucinaţii.

Dar nu era nicidecum asta. Apucă să mai vadă pentru o clipă capota Scoutului tocmai înainte să

dispară în spatele dealului, la ieşirea din oraş. Apoi se trezi în magazinul pustiu, urlând cât îl ţineau plămânii după Dave.

Judele conducea posomorât, străduindu-se să uite că pe lumea asta există şi artrită, iar dacă exista, el nu avea, şi chiar dacă avea, nu-l deranja niciodată pe vreme umedă. Nu dorea să ducă raţionamentul mai departe, pentru că ploaia era un fapt de netăgăduit, după cum ar fi spus tatăl său, iar singura speranţă rămânea Mount Hope.

Călătorea prin ploaie de trei zile încoace. Uneori burniţa doar, însă în cea mai mare parte a timpului picăturile cădeau nemilos. Şi acesta era un fapt de netăgăduit. În multe locuri, drumurile erau pe punctul să fie spălate de ape, iar până la primăvară multe vor deveni impracticabile. Îi mulţumise de mai multe ori în cursul micii expediţii lui Dumnezeu pentru excelenta maşină Scout.

În primele trei zile, luptându-se să înainteze pe 1-80, se convinsese că nu va ajunge pe Coasta de Vest nici în anul 2000, dacă nu recurgea la drumurile secundare. Şoseaua era pustie pe porţiuni mari, urmate de locuri pe unde se putea strecura în viteza a doua, dar de prea multe ori se văzuse nevoit să prindă cârligul de la troliul Scoutului de bara unei maşini şi s-o tragă la marginea drumului, ca să-şi creeze un culoar de trecere.

Până să ajungă la Rawlins, se săturase. Se întorsese spre nord-vest pe 1-287, ocolind Great Divide Basin, iar peste două zile poposise în colţul de nord-vest al Wyomingului, la est de Yellowstone. Aici drumurile erau aproape pustii. Traversarea Wyomingului şi a Idahoului răsăritean fusese o experienţă înspăimântătoare, de coşmar. Nu şi-ar fi putut imagina că sentimentul morţii poate să apese cu atâta tărie asupra pământului deşert şi asupra propriului său suflet. Cu toate

acestea, sub întregul cer vestic, peste încremenirea malignă a locurilor unde odinioară hoinăriseră cerbii şi indienii winnebago, stăpână era moartea. Peste stâlpii telefonici care se răsturnaseră şi nu mai fuseseră reparaţi; peste liniştea rece, plină de aşteptare din orăşelele pe care le străbătea în Scout: Lamont, Muddy Gap, Jeffrey City, Lander, Crowheart.

Senzaţia de singurătate sporea pe măsură ce golul din jur şi moartea i se strecurau în inimă. Era din ce în ce mai sigur că nu se va mai întoarce niciodată la Boulder Free Zone şi nici nu-i va mai vedea pe Frannie, Lucy, micuţul Lauder, Nick Andros şi toţi ceilalţi. Începuse să creadă că ştie cum se simţise Cain atunci când Dumnezeu îl exilase în Tara lui Nod.

Atât că ţinutul acela se afla la răsărit de Eden.

Iar Judele se afla acum la apus.

Cel mai rău i se păruse după trecerea frontierei dintre Wyoming şi Idaho. Pătrunsese în Idaho prin Trecătoarea Targhee şi se oprise la marginea drumului, să ia un prânz frugal. Singurele sunete din jur erau fierberea posomorâtă a undelor umflate ale pârâului din apropiere şi un scârţâit ciudat, care-i amintea de balamaua neunsă a unei uşi. Deasupra capului, cerul albastru începuse să se acopere cu solzi ca de macrou. Se anunţau ploile, şi o dată cu ele artrita. Durerile îl ocoliseră până acum, în ciuda efortului şi a orelor nesfârşite de condus şi...

... de fapt, ce anume era *scârţâitul* acela?

Terminase de mâncat şi, luându-şi puşca Garand din maşină, coborâse la zona pentru picnic de la malul râului — pe vreme bună, ar fi fost mult mai plăcut să poposească acolo. Ajunsese la o mică dumbravă, cu mai multe mese risipite printre copaci. De unul dintre copaci era spânzurat un bărbat, cu pantofii aproape atingându-i pământul; căpăţâna îi atârna grotesc într-o parte, iar carnea îi fusese ciugulită de păsări. Scârţâitul era provocat

de frecarea frânghiei de craca de care fusese spânzurat. Nu peste mult, firele din care era împletită frânghia aveau să cedeze.

Aşa îşi dăduse seama că se află în vest.

În aceeaşi după-amiază, pe la ora 4, primele picături timide izbiseră parbrizul. De atunci, ploaia nu mai contenise.

Două zile mai târziu ajunsese la Butte City, iar durerile de la degete şi de la genunchi îl chinuiau în aşa hal, încât se oprise o zi întreagă, într-o cameră de motel. Întins pe pat, în liniştea perfectă, cu prosoape fierbinţi înfăşurate în jurul mâinilor şi genunchilor, citind *Legea şi clasele sociale* a lui Lapham, Judele Farris părea o îmbinare stranie dintre două personaje: Bătrânul Marinar şi un supravieţuitor din Valley Forge.

Făcându-şi un stoc considerabil de aspirină şi coniac, pornise mai departe, căutând cu răbdare drumuri secundare. Mergea cu Scoutul în poziţia de tracţiune integrală, ocolind mai degrabă epavele maşinilor prin şanţ decât să folosească vinciul, ori de câte ori se putea, ca să nu mai fie silit să se aplece şi să se opintească. Dar asta nu era întotdeauna posibil. Apropiindu-se de Salmon River Mountains pe 5 septembrie, adică în urmă cu două zile, fusese nevoit să tracteze un camion ConTel, al societăţii de telefoane, cale de doi kilometri şi jumătate, cu spatele, până când taluzul de pe o latură a drumului îi permisese să arunce nenorocitul de obstacol într-un râu al cărui nume nu-l cunoştea.

În seara de 4 septembrie, cu trei zile înainte ca Bobby Terry să-l vadă trecând prin Copperfield, îşi făcuse tabăra la New Meadows, unde i se întâmplase un lucru cât se poate de tulburător. Trăsese la Ranchhand Motel, luase de la oficiu cheia unei căsuţe şi, spre bucuria lui, descoperise şi un radiator cu baterii, pe care îl aşezase la piciorul patului. În seara respectivă se încălzise şi se simţise bine pentru prima oară după o

săptămână. Radiatorul răspândea o dogoare puternică şi plăcută. Stătea doar în izmene, rezemat de perne, şi citea despre procesul unei negrese needucate din Brixton, Mississippi, care fusese condamnată la zece ani pentru un delict mărunt, respectiv furt dintr-un magazin. Procurorul districtual adjunct, care judecase procesul, şi trei dintre juraţi erau negri, iar Lapham părea să evidenţieze că...

Toc, toc, toc: la fereastră.

Bătrânului Jude i se poticnise inima în piept. Cartea îi scăpase din mână. Apucase arma sprijinită de scaun şi se întorsese spre geam, pregătit să facă faţă oricărei situaţii. Povestea pe care şi-o fabricase începuse să-i zboare prin minte ca paiele mânate de vânt. Asta-i situaţia, aveau să-i pretindă să le spună cine era, de unde venea...

Era o cioară.

Judele se relaxase, încetul cu încetul, şi reuşise să zâmbească, puţin strâmb.

Doar o cioară.

Stătea pe pervazul exterior, în ploaie, cu penele strălucitoare lipite comic, căutând cu ochii ei mici, prin geamul acoperit cu picături, la un venerabil avocat, dar şi cel mai bătrân spion amator din lume, lungit pe patul unui motel din vestul Statului Idaho, doar într-o pereche de izmene de boxer pe care se putea citi, în litere purpurii şi azurii, LOS ANGELES LAKERS, şi ţinând pe burtă o carte grea, de ştiinţe juridice. Cioara părea că zâmbeşte în faţa acestei privelişti. Judele se liniştise şi-i răspunsese cu un surâs. "Corect, m-am făcut de baftă." Dar după două săptămâni de hălăduială de unul singur prin ţara pustie, considera că are dreptul să tresară într-o situaţie ca aceasta.

Toc, toc, toc.

Cioara, care bătea în geam cu ciocul. Aşa cum făcuse şi mai devreme.

Zâmbetul Judelui se veşteji puţin. Ceva din privirea ciorii îl deranja. Chiar dacă expresia ei

aducea în continuare cu un surâs, ar fi fost în stare să jure că era mai degrabă un rânjet dispreţuitor.

Toc, toc, toc.

Aidoma corbului care se cocoţase pe bustul zeiţei Pallas. Oare când voi reuşi să aflu informaţiile de care au atâta nevoie oamenii din Free Zone — de care acum mă desparte parcă o veşnicie? *Niciodată.* Voi reuşi să descopăr eventualele puncte vulnerabile din platoşa Omului întunecat? *Niciodată.*

Mă voi întoarce cu bine?

Niciodată.

Toc, toc, toc.

Cioara îl măsura în continuare, parcă rânjind.

Deodată simţi cum i se contractă toţi muşchii şi înţelese cu certitudine absolută, deşi ca într-un vis, că înaintea lui se alia *însuşi* Omul Întunecat, sufletul lui, spiritul lui, proiectat nu se ştie cum în cioara rânjitoare, cu penele ude până la piele, care se holba la el, care-i supraveghea orice mişcare.

Rămase cu privirile asupra ei, fascinat.

Privind-o, i se părea că ochii ei se tot lărgesc, înconjuraţi acum de inele de un rubiniu-închis. Picăturile de ploaie se prelingeau de pe penajul negru. Acum se aplecase şi, cu calm, bătea iarăşi în geam.

Judele gândea: *Ea crede că mă hipnotizează. Ceea ce probabil se şi întâmplă, puţin. Poate că sunt prea bătrân pentru asemenea lucruri. Să presupunem... e o prostie, desigur, dar să presupunem că este el. Şi dacă reuşesc totuşi să ridic arma şi să trag dintr-o singură mişcare? Sunt patru ani de când n-am mai împuşcat talere, în schimb în '76 şi în '79 am fost campionul clubului, iar în '86 făceam încă faţă cu brio. Nu mai eram foarte tare, în anul acela nu m-am ales cu panglică, şi atunci m-am retras, pentru că în momentul respectiv agerimea privirii nu mai era pe măsura pretenţiilor mele; cu toate astea m-am clasat al cincilea din douăzeci şi doi. Şi, spre*

deosebire de distanţa la care zburau talerele, fereastra este extrem de aproape. Dacă este el, oare am să reuşesc să-l ucid? Spiritul lui — dacă există aşa ceva — va rămâne captiv în trupul mort al ciorii? Oare exagerez, sperând că aş putea pune capăt la toată povestea asta cu un glonţ, cu uciderea, altfel total lipsită de dramatism, a unei păsări negre la vest de Idaho?

Cioara rânjea la el. Era sigur că nu surâdea.

Judele făcuse un salt brusc şi, printr-o mişcare rapidă şi sigură, executată mai bine decât şi-ar fi imaginat, dusese carabina la umăr. O spaimă nemărginită păruse să pună stăpânire pe cioară. Fluturase din aripile ei ude, răspândind stropi de apă în jur. Ochii i se măriseră de spaimă. Judele auzise un *cra!* sugrumat şi, pentru o fracţiune de secundă, avusese un sentiment de triumf şi siguranţă: înaintea lui se afla *cu adevărat* Omul Întunecat şi acesta se înşelase asupra Judelui, urmând a plăti cu mizerabila lui viaţă greşeala comisă...

— PIEI! tunase Judele, apăsând pe trăgaci.

Dar uitase să-i tragă piedica. Peste o clipă însă, dincolo de geam nu se mai vedea decât ploaia.

Judele îşi lăsase arma pe genunchi, cu sentimentul că se purtase stupid. Încercase să se amăgească, spunându-şi că fusese doar o cioară şi nimic mai mult, un moment de divertisment în monotonia scrii. Iar dacă ar fi spart geamul de la fereastră, prin care apoi ar fi intrat ploaia, ar fi trebuit să se mute într-altă cameră. Aşa, cel puţin, scăpase din fericire de o bătaie de cap în plus.

Totuşi, dormise prost, şi se trezise în mai multe rânduri privind fereastra, de unde era convins că auzise iar acel ciocănit sinistru. Şi dacă se va întâmpla să mai apară iarăşi, pasărea n-avea să-i mai scape. De data asta, arma rămăsese cu piedica trasă.

Dar cioara nu mai revenise.

A doua zi de dimineaţă porni mai departe, spre vest — artrita chinuindu-l la fel de rău ca şi până atunci — iar imediat după 11 se opri la o cafenea mică, unde mânca de prânz. De îndată ce-şi termină sandvişul şi termosul cu cafea, văzu o cioară mare şi neagră venind în zbor şi lăsându-se pe o sârmă de telefon la distanţă de doar o jumătate de bloc de el. Judele o urmări fascinat, iar mâna în care ţinea ceaşca roşie a termosului îi încremeni la jumătatea drumului dintre masă şi gură. Bineînţeles, nu putea fi aceeaşi cioară. Existau probabil milioane de ciori grase şi puternice. Lumea le aparţinea acum. Cu toate acestea, ştia că este *aceeaşi* cioară; avea presentimentul că-i fusese pronunţată osânda şi că trebuia să se resemneze.

Îi pierise foamea.

Îşi continuase drumul.

Peste câteva zile, la ora 12.15, în Oregon, străbătând Highway 86 în direcţia vest, trecu prin oraşul Copperfield, fără ca măcar să arunce o privire în magazinul universal de unde-l văzuse Bobby Terry şi rămăsese cu gura căscată de mirare. Arma Garand era lângă el, cu piedica trasă în continuare şi cu o cutie de muniţie alături. Judele hotărâse să tragă în toate ciorile care aveau să-i iasă în cale.

Aşa, pur şi simplu din principiu.

— Mai repede! Nu eşti în stare să mişti hodoroaga asta mai repede?

— Te rog să-mi dai pace, Bobby Terry. Faptul că ai dormit în post nu te îndreptăţeşte să-ţi verşi necazul pe mine.

Dave Roberts se afla la volanul Willysului International care stătuse parcat în aleea de lângă magazin. Zece minute, până să apuce Bobby Terry să-l trezească pe Dave şi până se îmbrăcase acesta, Scoutul moşului se şi îndepărtase. Ploaia se abătea

asupra lor în rafale şi vizibilitatea era proastă. Bobby Terry ţinea un Winchester pe genunchi, şi un Colt 45 prins la centură.

Dave — care purta cizme de cowboy, jeanşi şi un impermeabil galben direct pe pielea goală — îi aruncă o privire.

— Dacă stai cu degetul pe trăgaciul puştii, o să faci o gaură în portieră, Bobby Terry.

— Tu ai grijă să-l prinzi din urmă, îl îndemnă Bobby Terry, apoi mormăi pentru sine: în pântece. Trebuie să-l împuşc în pântece. În nici un caz în cap. Corect.

— Nu mai vorbi de unul singur. Numai labagiii fac aşa ceva. Asta-i părerea mea.

— *Unde* o fi? întrebă Bobby Terry.

— Punem noi mâna pe el. Dacă nu cumva ai visat. Şi dacă e aşa, fratele meu, n-aş vrea să fiu în pielea ta.

— N-am visat. Era chiar Scoutul. Dar ce ne facem dacă o coteşte?

— Unde s-o cotească? exclamă Dave. Până la Interstate nu sunt decât drumuri de legătură între ferme. Dacă pătrunde pe unul dintr-astea, după nici cincisprezece metri intră în noroi până la amortizoare, chiar dacă are tracţiune integrală. Linişteşte-te, Bobby Terry.

— Nu pot, mărturisi acesta distrus. Mă tot gândesc cum mi-ar sta spânzurat de un stâlp de telegraf, uscându-mă la soare în deşert.

— Las-o baltă!... Ia te uită colo! îl vezi? I-am dat de urmă, pe Dumnezeul meu!

Înaintea lor, urmare a unui accident vechi de câteva luni, zăceau în ploaie un Chevy şi un Buick mare şi greu, blocând în întregime şoseaua cu fiarele lor ruginite, ca oasele uriaşe ale unor mastodonţi. În dreapta, rămăseseră întipărite urmele proaspete şi adânci ale unor roţi la marginea drumului.

— El este, spuse Dave. Dârele astea nu sunt mai vechi de cinci minute.

Trase de volanul maşinii şi intră în şanţ, ocolind locul coliziunii. După câteva hurducături zdravene, ieşiră în drum, exact pe unde trecuse Judele înaintea lor şi unde se vedea limpede modelul în formă de spic lăsat de roţile Scoutului pe asfalt. Iar maşina tocmai dispărea dincolo de culmea dealului următor, la distanţă de vreo trei kilometri.

— Lovi-te-ar să te lovească! strigă Dave Roberts. Acum, ori la bal, ori la spital!

Apăsă acceleraţia până la capăt şi viteza sări la o sută de kilometri. Pe parbriz se aşternuse o perdea argintie de ploaie, pe care ştergătoarele nu reuşeau s-o îndepărteze cu totul. Din vârful pantei văzură Scoutul din nou, dar acum distanţa se micşorase. Dave aprinse farurile cu un gest hotărât şi începu să alterneze cele două faze. După câteva momente, luminile din spate ale Scoutului se aprinseră, ca răspuns.

— Foarte bine, spuse Dave. Acţionăm prietenos. Îl determinăm să coboare din maşină. În nici un caz să nu faci vreun gest pripit, Bobby Terry. Dacă ne iese figura, primim câte un apartament la MGM Grand din Vegas. Dar dacă ratăm, am bulit-o. *Prin urmare, nu avem voie să greşim.* Trebuie să-l facem să coboare.

— Vai, Doamne, de ce n-o fi venit pe la Robinette? se tângui Bobby Terry, cu mâinile încleştate pe Winchester.

Dave îl bătu pe mână:

— Şi nu iei cu tine nici arma aia.

— Dar...

— Ţine-ţi fleanca! Şi bagă un zâmbet, fir-ai al naibii!

Bobby Terry începu să rânjească, ca un clovn mecanic la bâlci.

— Nu eşti bun de nimic, se răsti Dave. Mai bine lasă-mă pe mine. Tu rămâi în maşină.

Ajunseră în dreptul Scoutului, care se oprise, cu motorul la ralanti, cu două roţi pe şosea şi două pe marginea moale a drumului. Dave coborî surâzând.

Ţinea mâinile în buzunarele impermeabilului galben. În stânga strângea patul unui Police Special de calibru 38.

Judele coborî cu grijă din Scout. Şi el purta un impermeabil galben. Mergea cu grijă, mişcându-se ca un om care poartă un obiect fragil. Artrita se dezlănţuise în el ca o haită de tigri. În stânga purta puşca Garand.

— Hei, doar n-ai de gând să tragi cu aia, nu? i se adresă prietenos tipul din Willys.

— Nu, sigur că nu, răspunse Judele, în ploaia ce continua să cadă fără încetare. Probabil că eraţi la Copperfield.

— Chiar aşa. Pe mine mă cheamă Dave Roberts, spuse el, întinzându-i mâna dreaptă.

— Şi pe mine Farris, zise Judele, întinzând, la rândul lui, mâna.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Bobby Terry revărsat din Willysul lui, ţinând arma de 45 cu ambele mâini. Picături de ploaie se scurgeau de pe ţeavă. Pe faţa lui, albă ca varul, rămăsese încremenit rânjetul acela de maniac.

— Vai, ticălosule, murmură Judele şi reuşi să scape din strângerea lui Roberts, alunecoasă din cauza ploii, chiar în clipa când acesta deschisese focul prin buzunarul impermeabilului.

Glonţul pătrunse sub stomac, răsucindu-se, sfârtecând şi distrugând totul în cale, şi ieşi prin dreapta coloanei vertebrale, lăsând o gaură de dimensiunile unei farfurioare de ceai. Garandul îi scăpă din mână şi judecătorul fu împins în portiera deschisă a Scoutului.

Nici unul dintre bărbaţi nu remarcase cioara care se lăsase pe o sârmă de telefon, de cealaltă parte a drumului.

Dave Roberts făcu un pas înainte şi se pregăti să-şi termine treaba. În aceeaşi clipă, Bobby Terry trase prin fereastra deschisă a Willysului. Glonţul sfâşie gâtul lui Roberts. Un val de sânge se întinse pe impermeabilul galben, amestecându-se cu

ploaia. Roberts se răsuci spre Bobby Terry, mişcându-şi mâna fără să scoată vreun sunet, cu ochii muribunzi, căscaţi de mirare. Făcu doi paşi şovăielnici, apoi mirarea i se stinse de pe faţă. O figură inertă. Căzu mort. Picăturile răpăiau pe spatele hainei lui de ploaie.

— *Căcat, ia uite ce-am făcut!* strigă Bobby Terry îngrozit.

Artrita mea a trecut, gândea Judele. *Dacă aş supravieţui, aş reuşi să uimesc întreaga lume medicală. Un glonţ în pântece, ăsta-i cel mai bun tratament al artritei... Doamne Dumnezeule, indivizii ăştia mă pândeau. Oare Flagg îi pusese? Probabil că da, Dumnezeu să-i ajute pe toţi ceilalţi trimişi aici de comitet...*

Garandul zăcea pe jos. Se aplecă să-şi ridice arma, cu sentimentul că maţele or să-i iasă din trup. Stranie senzaţie, şi nu foarte plăcută. Nu mai conta. Puse mâna pe puşcă. Oare piedica era trasă? Da. Încercă s-o ridice. S-ar fi zis că avea o sută de kilograme.

Bobby Terry reuşi în sfârşit să-şi desprindă privirile de la Dave, la timp ca să-l vadă pe Jude pregătindu-se să-l împuşte. Judele stătea pe asfalt. Impermeabilul lui era roşu de sânge de la piept şi până la poale. Îşi sprijinise ţeava armei de genunchi.

Bobby trase un foc, greşind ţinta. Garandul făcu o imensă explozie şi fragmente de sticlă înţepară obrajii lui Bobby Terry, care ţipă, convins că fusese omorât. Apoi observă că jumătatea stângă a parbrizului dispăruse şi înţelese că încă mai funcţiona. Judele îşi regla cu grijă ţinta, rotind Garandul pe genunchi, poate cu două grade. Bobby Terry, cu nervii la pământ, trase de trei ori, în succesiune rapidă. Primul glonţ făcu o gaură în peretele lateral al cabinei. Cel de-al doilea îl lovi pe Jude deasupra ochiului drept. O armă de calibru 45 este mare şi, mai ales de la o distanţă atât de mică, provoacă răni uriaşe şi neplăcute la vedere.

Sub impact, cea mai mare parte a ţestei Judelui zbură şi se zdrobi de maşină. Capul Judelui se lăsă pe spate şi cel de-al treilea foc îl atinse pe Jude un centimetru sub buza de jos, zdrobindu-i dinţii, pe care-i aspiră cu cea din urmă suflare. Bărbia şi mandibula i se spulberaseră, în convulsiile morţii, degetul apăsă trăgaciul Garandului, dar glonţul se pierdu undeva, spre cerul alb şi ploios.

Se lăsă tăcerea.

Ploaia răpăia pe acoperişurile celor două maşini. Pe impermeabilele celor doi bărbaţi morţi. Şi acesta rămase singurul zgomot până ce, cu un croncănit aspru, cioara îşi luă zborul de pe sârma de telefon, ceea ce-l scoase pe Bobby Terry din starea de zăpăceală. Coborî încet din scaunul lui, strângând încă arma fumegândă în mâini.

— Am dat lovitura, rosti el rar, plin de încredere. I-am făcut curu' zob. Ai face bine să mă crezi. A fost o bătaie pe cinste. Nemaipomenită. Aşa mai zic şi eu. Bobby Terry l-a terminat cât ai zice peşte.

Înţelese însă, cu groază crescândă, că de fapt nu făcuse zob curul Judelui.

Judele murise rezemat de Scout. Bobby Terry îl prinse acum de reverele hainei şi-l ridică, holbându-se la ceea ce mai rămăsese din figura lui. De fapt, nu rămăsese, mai nimic, cu excepţia nasului. Şi, ca să spunem adevărul, nici acesta nu prea arăta a nas.

Omul era de nerecunoscut, practic ar fi putut să fie oricine.

În coşmarul lui, Bobby Terry auzi din nou cuvintele lui Flagg: *Vreau să-l trimit înapoi neatins.*

Doamne Dumnezeule, putea să fie *oricine.* S-ar fi zis că-şi pusese în minte cu tot dinadinsul să facă exact pe dos faţă de cum poruncise Momâia Ambulantă. Două lovituri directe drept în faţă. Până şi *dinţii* se duseseră.

Şi ploaia continua să răpăie.

Nu-i rămânea decât să stea pe loc. Asta era. N-avea curaj să plece spre est, dar nici să înţepenească în vest. Avea să sfârşească spânzurat de un stâlp de telegraf în pielea goală sau... poate şi mai rău.

Oare *existau* şi lucruri mai rele?

Atât timp cât nebunul ăla rânjitor era la putere, Bobby Terry nu se îndoia că existau. Deci, ce-i rămânea de făcut? Trecându-şi mâinile prin păr şi contemplând în continuare faţa distrusă a Judelui, se strădui să ia o hotărâre.

Sudul. Asta era soluţia. Spre sud. Acolo nu existau paznici la frontiere. Spre sud, până în Mexic, şidacă se dovedea încă prea aproape, atunci mai departe, până în Guatemala, Panama, sau, mai ştii, până hăt, în Brazilia. Scăpa de toată porcăria. Nu tu est, nu tu vest, doar Bobby Terry, nevătămat şi atât de departe de Momâia Ambulantă pe cât l-ar fi dus ciubotele...

Un zgomot nou în după-amiaza ploioasă.

Bobby Terry tresări şi ciuli urechile.

Ploaia, da, ca o darabană pe capota maşinilor, mormăitul celor două motoare mergând la ralanti şi...

Un sunet ritmat şi straniu, care amintea de tocurile tocite ale unor cizme călcând grăbit pe macadamul unui drum secundar.

— O, nu, şopti Bobby Terry.

Se pregăti să se întoarcă.

Bătaia ca de ceas îşi grăbi ritmul. Mers rapid, tropăit, fugă, goană, *sprint,* iar când Bobby Terry reuşise în fine să se întoarcă de-a binelea, era prea târziu, *acela* venea, Flagg se apropia de el ca un monstru teribil, scăpat din cel mai înfiorător film de groază făcut vreodată. Omul Întunecat avea bujori sănătoşi în obraji, Ochii îi străluceau de fericire şi prietenie, buzele i se lăţiseră într-un rânjet înfometat şi vorace dezvelind dinţii mari cât nişte pietre de mormânt, ascuţiţi ca nişte colţi de

rechin; ţinea mâinile întinse înainte, iar din păr îi curgeau pene negre şi strălucitoare de cioară.

— *Nu,* încercă să pronunţe Bobby Terry, dar nu izbuti să scoată nici un sunet.

— *HEI, BOBBY TERRY, AI STRICAT TOTUL!* urlă Omul Întunecat, năpustindu-se asupra lui.

Se dovedi că *existau* şi lucruri mai rele decât răstignirea.

Existau dinţii.

CAPITOLUL 62

DAYNA JURGENS zăcea goală în imensul pat dublu, ascultând şuieratul continuu al apei ce ţâşnea din duş, şi-şi privea imaginea din marea oglindă circulară din tavan, care avea exact forma şi dimensiunea patului pe care-l reflecta. Se gândea că trupul unei femei arată cel mai bine când e întinsă pe spate, cu pântecele plat, cu sânii stând fără sprijin, în lipsa gravitaţiei care să-i tragă în jos. Era 8 septembrie, ora 9.30 dimineaţa. Judele murise cu optsprezece ore în urmă, Bobby Terry de mult mai puţin timp — din nefericire pentru el.

Duşul continua să curgă, aparent interminabil.

"Iată un bărbat suferind de mania curăţeniei", se gândi ea. "Mă întreb ce întâmplare din viaţa lui îl împinge să se spele timp de o jumătate de oră?"

Gândul ei se duse din nou la Jude. Cine şi-ar fi închipuit una ca asta? În felul ei, era o idee a naibii de bună. Cine să-l bănuiască pe un bătrân? Ei bine, lui Flagg se pare că-i trecuse prin cap. Într-un fel sau altul a ştiut când şi aproximativ unde. Un şir de pichete fusese organizat de-a lungul frontierei dintre Idahc şi Oregon, cu ordinul de a-l ucide.

Dar, tot într-un fel sau altul, operaţiunea fusese ratată. Încă de ieri seară, de pe la ora cinei, bărbaţii din eşalonul superior de aici, de la Las Vegas, erau galbeni la faţă şi mergeau cu privirile în pământ.

Whitney Horgan, un bucătar nemaipomenit, le pusese înainte ceva ce semăna cu mâncarea pentru câini şi atât de arsă, încât nu mai avea nici un gust. Judele era mort, dar ceva mersese strâmb în toată afacerea.

Se ridică şi se apropie de fereastră, privind peste deşert. Văzu două autobuze mari, din cele folosite odinioară de liceele din Las Vegas, târându-se încet spre vest de-a lungul lui US 95 sub soarele fierbinte, spre baza aeriană de la Indian Springs, unde, aflase ea, se desfăşura zilnic un curs despre avioanele cu reacţie, în vest existau mai mult de zece persoane care ştiau să piloteze, dar, din fericire pentru Free Zone, nimeni nu avea brevet pentru aparatele lui National Guard de la Indian Springs.

Dar învăţau. Da, da, învăţau cu toţii pe rupte.

Ce conta cel mai mult în momentul de faţă, legat de moartea Judelui, era faptul că aici se ştia ceea ce în mod normal n-ar fi trebuit să se ştie. Exista oare în Free Zone un spion de-al lor? După părerea ei, n-ar fi fost exclus; spionajul este de cele mai multe ori un joc în doi. Dar ştia de la Sue Stern că decizia de a trimite spioni în vest fusese discutată doar în interiorul comitetului, şi era de necrezut ca vreunul dintre cei şapte să fi fost de partea lui Flagg. În primul rând, Mother Abagail ar fi simţit de îndată ce unul dintre ei ar fi luat-o razna. Dayna nu se îndoia de asta.

Ceea ce nu lăsa decât o alternativă deloc atrăgătoare. Flagg însuşi pur şi simplu *ştiuse.*

Se împlineau opt zile de când Dayna se afla în Las Vegas şi, după semnele ei, părea să fie pe deplin acceptată de comunitate. Adunase până acum atâtea informaţii despre operaţiunile care se desfăşurau aici, încât i-ar fi scos din minţi pe cei din Boulder. Era destul să ştie numai despre programul de pregătire pentru avioanele cu reacţie. Însă faptul care o speria pe ea cel mai tare era felul în care toţi se îndepărtau de tine când pomeneai

numele lui Flagg, felul în care se prefăceau că n-au auzit. Unii îşi încrucişau degetele, alţii făceau o mică genuflexiune sau semnul de deochi, cu fereală. El era marele Uite-l-Nu-e.

Asta se întâmpla peste zi. Însă noaptea, dacă aveai grijă să stai liniştit în Cub Bar din Grand sau în Silver Slipper Room de la The Cashbox, auzeai poveşti despre el, erai martor la formarea unui mit. Vorbeau toţi încet, reţinut, fără să se privească, trăgând câte un gât din sticle de bere. Dacă o luai ceva mai tare cu băutul, puteai să-ţi pierzi controlul, ceea ce era periculos. Dayna ştia că nu tot ce spuneau e adevărat, dar devenise aproape imposibil să mai distingi între broderia aurită şi materialul pe care era cusută. Auzise şi ea că Flagg e în stare să-şi schimbe forma, că-i un vârcolac, că stârnise el însuşi epidemia, că era chiar Anticristul a cărui venire este prorocită în Apocalipsă. Auzise despre răstignirea lui Hector Drogan, şi cum aflase *el* că Heck se îndulcise la droguri... şi cum prinsese de veste că Judele se află în drum spre ei.

În timpul discuţiilor nocturne nu i se pronunţa niciodată numele, ca şi cum asta ar fi echivalat cu invocarea *lui,* aşa cum sunt invocate spiritele, de exemplu un djin care sălăşluieşte într-o sticlă. Îi spuneau Omul Întunecat. Momâia Ambulantă. Omul Înalt. Iar cei mai îndrăzneţi îi ziceau Iuda.

Dacă ştiuse despre Jude, nu era normal să ştie şi despre ea?

Apa se opri.

"Ţine-ţi firea, dragă. Probabil chiar el încurajează zvonurile. Datorită lor capătă mai multă importanţă. S-ar putea să aibă cu *adevărat* un spion în Free Zone — nu neapărat cineva din comitet, ci o persoană care să-i spună că Judele Farris nu-i din cei care ar fi trecut de partea Omului Întunecat."

— N-ar trebui să stai aşa, fără haine pe tine, iubito. Simt că mă excit iarăşi.

Se întoarse spre el, zâmbindu-i dulce şi îmbietor, gândindu-se că l-ar duce la bucătărie cu cea mai mare plăcere şi i-ar vârî scula aceea cu care el se mândreşte atât de tare în maşina electrică de tocat carne a lui Whitney Horgan.

— Şi tu de ce crezi că umblu aşa?

Bărbatul îşi privi ceasul.

— Păi, cred că mai avem vreo patruzeci de minute.

Penisul lui începuse să se anime... "ca bagheta unui maestru divinator", observă pentru sine Dayna cu ironie.

— Păi, atunci hai, zise el apropiindu-se, dar ea îl opri, făcându-i semn spre piept. Scoate-ţi chestia aia. Îmi dă fiori reci.

Lloyd Henreid îşi privi amuleta, o lacrimă întunecată marcată de o singură vinişoară roşie, şi o scoase. O puse pe noptieră şi lanţul fin scoase un sunet discret, ca un şuierat.

— Aşa-i mai bine?

— Mult mai bine.

Îşi întinse braţele spre el. Peste o clipă, se urcase peste ea. Peste încă o clipă, se simţi penetrată.

— E bine? se interesă el gâfâind. Îţi place ce simţi, draga mea?

— Doamne, cât de bine e, gemu ea, gândindu-se la maşina de tocat, o unealtă minunată, din email alb şi oţel strălucitor.

— Cum?

— Am spus că *mă-nnebunesc!* ţipă ea.

La scurt timp jucă scena orgasmului, scuturându-şi cu energie şoldurile şi ţipând din răsputeri. Îi veni şi lui rândul (împărţea patul cu Lloyd de patru zile şi-i cunoştea de-acum ritmurile), iar atunci când îi simţi sperma scurgându-i-se pe coapse, se întâmplă să-i alunece privirea spre noptieră.

Piatra neagră.

Vinişoara roşie.

Părea că se holbează la ea.

Avu deodată sentimentul oribil că se holba cu *adevărat* la ea, că era chiar ochiul *lui,* de pe care fusese înlăturată lentila de contact ce-i dădea un aer uman, măsurând-o glacial.

"Mă vede", gândi ea cu spaimă şi deznădejde în acel moment de maximă vulnerabilitate, înainte ca raţiunea să-şi reintre în drepturi. "Mai mult: vede PRIN mine."

După aceea, după cum sperase, Lloyd îi vorbi. Şi aceasta făcea parte din ritmul lui. O lua pe după umeri, fuma o ţigară, contempla imaginea lor în oglinda de deasupra patului şi-i povestea ce se întâmplă.

— Mă bucur că n-am fost în locul lui Bobby Terry, începu el. Nu, domnule, nici vorbă. Ăl mare vroia capul băşinosului bătrân absolut nevătămat. Avea de gând să li-l expedieze celor de peste Stâncoşi. Şi uite ce s-a întâmplat. Idiotul ăla i-a înfipt două gloanţe de 45 în scăfârlie. De aproape. După mine, s-a ales cu ce-a meritat, dar sunt bucuros că n-am fost pe-aproape.

— Ce-a păţit?

— Nu mă întreba, iubito.

— De unde-a ştiut? Mă refer la ăl mare.

— Era acolo.

Simţi cum o trece un fior.

— Aşa, pur şi simplu s-a întâmplat să fie acolo?

— Mda. Se întâmplă să apară oriunde sunt necazuri. Isuse Cristoase, când mi-aduc aminte ce i-a făcut lui Eric Strellerton, avocatul ăla şmecher, cu care eu şi Trashy am mers la L.A....

— Ce i-a făcut?

Multă vreme crezu că n-o să-i răspundă. De obicei reuşea să-l împingă cu blândeţe în direcţia dorită punându-i o scrie de întrebări, gingaş şi politicos, făcându-l să se simtă (folosind expresia micuţei ei surori, pe care n-avea s-o uite niciodată) ca Regele Rahat de pe Muntele Găinaţului. Dar de astă dată crezu că mersese prea departe, până ce,

într-un târziu, Lloyd îi vorbi cu o voce stranie, gâtuită:

— Doar s-a *uitat* la el. Eric îi dădea înainte cu prostiile lui, cum de-abia aştepta el să vadă operaţiunea de la Vegas pusă pe picioare... că trebuie să facem asta, că trebuie să facem aia. Bietul Trash — ştii, nici el nu e chiar întreg la minte — se uita la el ca la un actor de televiziune sau aşa ceva. Eric se plimba încolo şi-ncoace de parcă s-ar fi aflat în faţa unui juriu şi-şi impusese punctul de vedere. Atunci *el* i-a zis, cu mare blândeţe: "Eric." Exact aşa. Şi Eric s-a uitat în ochii lui. Eu nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Dar Eric se tot uita fix la el. Să fi trecut chiar cinci minute. În acest timp, ochii i se tot căscau.... după care a început să facă spume la gură... apoi să chicotească... şi *el* râdea împreună cu Eric, ceea ce m-a speriat. Când râde Flagg, te trec toate spaimele. Eric a continuat să chicotească, iar *el* ne-a zis: "Când vă întoarceţi, îl lăsaţi în Mojave." Ceea ce am şi făcut. Cred că Eric mai bântuie şi acum prin deşert. S-a uitat la Eric vreme de cinci minute şi ăla a înnebunit.

Trase lung din ţigară, apoi o stinse.

— Dar de ce vorbim noi despre asemenea lucruri neplăcute?

— Nu ştiu... cum mai merge treaba la Indian Springs?

Lloyd se lumină la faţă. Proiectul de la Indian Springs era copilul lui.

— Bine. Foarte bine. Vom avea trei oameni brevetaţi să zboare pe avioanele Skyhawk până la 1 octombrie, ba poate chiar mai devreme. Hank Rawson se descurcă nemaipomenit. Iar Trashcan Man e un adevărat geniu. Există şi lucruri la care nu se prea pricepe, dar când vine vorba de armament, nu-l întrece nimeni.

Dayna îl întâlnise pe Trashcan Man în două rânduri şi de fiecare dată o trecuseră fiori reci când ochii lui stranii, tulburi, se opreau asupra ei, şi

uşurare când privirile lui treceau mai departe. Era limpede că mulţi dintre bărbaţii adunaţi acolo — Lloyd, Hank Rawson, Ronnie Sykes, Rat-Man — îl considerau un soi de mascotă a lor. Unul din braţele lui era o masă oribilă de ţesut care abia se vindecase şi, gândindu-se la asta, Dayna îşi aminti de ceva cu totul ieşit din comun ce se întâmplase cu două seri în urmă. Hank Rawson le vorbea. Acesta vârâse o ţigară în gură, aprinsese chibritul, dar îl ţinu aşa, fără să-şi aprindă şi ţigara până ce termină ce avea de zis. Dayna observase cum privirile lui Trashcan Man se fixaseră asupra flăcării şi cum respiraţia lui părea să se fi oprit. Ca şi cum întreaga lui fiinţă s-ar fi concentrat asupra minusculei flăcări. Asta o ducea eu gândul la un om flămând la vederea unei mese copioase. Pe urmă Hank stinsese chibritul aruncându-l în scrumieră. Momentul luase sfârşit.

— Chiar se pricepe la arme? se interesă ea.

— Extraordinar. Aparatele Skyhawk pot fi armate, sub aripi, cu rachete sol-aer. Shrike. Ce nume caraghioase mai aveau şi porcăriile astea, nu? Nimeni nu reuşea să înţeleagă cum mă-sa ar trebui montate chestiile alea pe avion. Nimeni nu ştia cum se armează şi cum se asigură. Doamne, ara avut nevoie aproape de o zi doar ca să le dăm jos de pe rastelele unde sunt depozitate. Atunci Hank a zis: "Ce-ar fi să-l chemăm pe Trashy când se întoarce, poate are el vreo idee."

— Când se întoarce?

— Ei, Trash e un tip aşa, mai ciudat. E la Vegas de aproape o săptămână, dar va porni la drum curând.

— Încotro se duce?

— În deşert. Ia un Land Rover şi pleacă la drum. E un tip tare ciudat, te rog să mă crezi. În felul lui, Trash e aproape la fel de trăsnit ca şi cel mare în persoană. La vest de Las Vegas se întinde deşertul, un pustiu uitat de lume. Nu trebuie să-mi spui cum e acolo. Am fost închis în vest, într-o

gură de iad la care-i zicea Brownsville Station. Nu prea-mi dau seama cum rezistă el acolo. Caută jucării noi, şi de fiecare dată aduce câteva. Cam la o săptămână după ce el şi eu mine ne-am întors de la L.A., a adus un vraf de mitraliere de-ale armatei cu ochire prin laser — mitraliere fără greş, cum le zice Hank. De data asta e vorba de mine Teller, mine de contact, mine cu schije şi de o canistră cu Parathion. Trash zice că a descoperit un depozit întreg cu Parathion. Şi suficient defoliant ca întreaga suprafaţă a statului Colorado să rămână cheală ca un ou.

— Unde le găseşte?

— Peste tot, îi răspunse Lloyd simplu. Le adulmecă, iubito. De fapt, nu-i deloc ciudat. Cea mai mare parte din vestul Nevadei şi întreg estul Californiei au fost teritoriu federal. Acolo îşi testau jucărelele, de la cele mai simple până la bomba atomică. Într-o bună zi o să apară târând după el şi aşa ceva.

Râse, dar Dayna simţi cum o ia cu frig.

— Şi gripa a pornit tot de pe undeva'de aici. Aş fi în stare să pun pariu. Poate tot el va descoperi şi locul acbsta. Cum îţi zic, pur şi simplu adulmecă asemenea lucruri. Al mare zice că trebuie să-l laşi să-şi vadă de ale lui, ceea ce se şi întâmplă. Ştii care este jucăria lui favorită în momentul de faţă?

— Nu, răspunse Dayna.

Nu era chiar foarte sigură că dorea să afle.... dar oare nu de asta se afla aici?

— Aruncătoare de flăcări motorizate.

— Ce mai sunt şi astea?

— Are cinci bucăţi la Indian Springs, aliniate ca nişte maşini de curse de Formula 1, râse Lloyd. Au fost folosite în Vietnam. Pifanii le porecliseră Zippo. Sunt pline cu napalm. Trash le iubeşte la nebunie.

— Foarte frumos, murmură ea.

— În orice caz, când Trash s-a întors ultima oară, l-am dus la Springs. A fredonat şi a mormăit

pe lângă Shrikeurile alea, le-a armat şi le-a montat în vreo şase ore. Poţi să crezi una ca asta? Pe tehnicienii din Air Force îi pregăteau nu ştiu câţi ani pentru chestii de genul ăsta. Dar ăia nu se compară cu Trash, vezi bine. El e un geniu, nici mai mult, nici mai puţin.

"Adică un savant idiot, vrei să spui. Pun pariu că ştiu şi de unde s-a ales cu arsurile alea."

Lloyd îşi privi ceasul şi se dădu jos din pat.

— Apropo de Indian Springs, trebuie să plec într-acolo. Nu mi-a mai rămas timp decât să mai fac un duş. Intri şi tu cu mine?

— De data asta, nu.

Dayna începu să se îmbrace doar după ce auzi duşul curgând. Până acum reuşise de fiecare dată să se îmbrace şi să se dezbrace fără ca el să se afle în cameră şi intenţiona să facă la fel şi pe viitor.

Îşi prinse de braţ cuţitul cu arc, a cărui lamă lungă de douăzeci şi cinci de centimetri stătea închisă. La o mişcare bruscă din încheiptură, arma se declanşa şi se putea folosi de ea.

Este bine ca o fată să aibă *anumite* secrete, gândi ea în timp ce-şi trăgea bluza.

Dayna lucra după-amiezele cu o echipă de întreţinere a luminii de pe străzi. Ceea ce aveau de făcut era să testeze becurile cu un dispozitiv simplu şi să le înlocuiască pe cele arse ori sparte de vandali, în zilele când Las Vegas fusese prins în ghearele gripei. Echipa era alcătuită din patru persoane şi avea la dispoziţie un camion cu elevator, trecând de pe o stradă pe alta, oprindu-se la fiecare stâlp.

Pe la sfârşitul după-amiezei, sus, în elevator, Dayna îndepărta apărătoarea de plexiglas de pe o lampă şi cugeta în acest timp cât de mult îi place echipa, dar mai ales Jenny Engstrom, fostă dansatoare într-un club de noapte, aprigă şi frumoasă, care acum se afla la comenzile

elevatorului. Era genul de fată pe care Dayna şi-ar fi dorit-o de prietenă, dar o deruta faptul că Jenny se afla aici, de partea Omului Întunecat. O deruta atât de tare, încât nu îndrăznea să-i ceară vreo explicaţie.

Şi ceilalţi erau de treabă. După părerea ei, aici erau mai mulţi proşti decât în Free Zone, dar nu-l văzuse pe nici unul să aibă colţi lungi sau să se transforme în liliac la răsăritul lunii. Şi-apoi, munceau zdravăn, spre deosebire de cei din Boulder. În Free Zone zăreai oameni lenevind prin parcuri la orice oră din zi, ba erau unii care lungeau pauza de masă de la 12 până pe la 2. Aici nu se întâmplau asemenea lucruri. *Toată lumea* muncea, de la 8 dimineaţa până la 5 după-amiaza, fie la Indian Springs, fie în echipele de întreţinere de aici, din oraş. Începuse şcoala. Existau vreo douăzeci de copii, începând de la patru ani (Daniel McCarthy, sau Dinny, răsfăţat de tot oraşul) până la cincisprezece. Găsiseră două persoane care aveau certificate de predare, şi cursurile se ţineau cinci zile pe săptămână. Lloyd, care părăsise şcoala după ce repetase penultima clasă de trei ori, era foarte mândru de asta. Farmaciile erau deschise şi nepăzite. Oamenii intrau şi ieşeau mereu din ele... dar nu luau aspirină sau Gelusil. Problema drogurilor nici nu se punea. Ştiau ce păţise Hector Drogan şi care era pedeapsa pentru acest viciu. Nici indivizi cu nasul pe sus nu întâlneai. Se purtau cu toţii prietenos şi cinstit. Nu era înţelept să bei nimic mai tare decât bere la sticlă.

Germania în 1938, îi trecu ei prin minte. Naziştii? Vai, sunt nişte oameni încântători. Foarte buni atleţi. Nu intră în cluburile de noapte, alea sunt pentru turişti. Cu ce se ocupă? Fac ceasuri.

Oare era o comparaţie cinstită? se întreba Dayna cu nelinişte, gândindu-se la Jenny Engstrom, pe care o plăcea atât de mult. N-avea cum să ştie... dar poate că era cinstită.

Încercă becul montat în interiorul lămpii. Era ars. Îl demontă, îl aşeză cu grijă între genunchi şi scoase ultimul bec bun. Foarte bine, era aproape de sfârşitul zilei. Se făcuse...

Se uită în jos şi încremeni.

Oamenii aduşi cu autobuzul de la Indian Springs se îndreptau acum spre case. Toată lumea privea în sus ca întotdeauna când acolo, sus, se întâmpla ceva demn de interes. Sindromul circului la care asişti gratis.

Faţa aceea lătărcaţă, zâmbitoare, mirată, care-o privea.

"Doamne Isuse Cristoase din Ceruri, nu cumva este Tom Cullen?"

O picătură de transpiraţie sărată şi usturătoare îi intră în ochi, tulburându-i vederea. Când reuşi să se şteargă, faţa dispăruse. Oamenii coborâţi din autobuz străbătuseră deja jumătate din stradă, legănându-şi sufertaşele cu mâncarea de prânz, discutând şi glumind. Dayna îl cercetă pe cel care crezuse că ar fi Tom, însă de la spate era foarte greu de zis...

"Tom? Ar fi putut să-l trimită pe Tom?"

Desigur că nu. Asta suna atât de nebuneşte, încât ar fi fost...

"Aproape raţional."

Însă ei tot nu-i venea să creadă.

— Hei, Jurgens! o strigă Jenny cu putere. Nu cumva ai adormit, sau îţi dai ochii peste cap?

Dayna se aplecă peste mica balustradă a coşului în care se afla, privi în jos, spre Jenny, şi-i făcu semn cu degetul mijlociu. Jenny izbucni în râs. Dayna se întoarse la treaba ei, se apucă să monteze becul şi, când reuşi să-l fixeze la locul lui, se încheia şi ziua de lucru. Pe drumul de întoarcere, rămase tăcută... atât de tăcută, încât trezi curiozitatea lui Jenny.

— Probabil nu am nimic de zis, de aceea tac, îi răspunsese Dayna cu o umbră de zâmbet.

"Nu e posibil să fi fost chiar Tom. Şi totuşi?"

— Trezeşte-te! Trezeşte-te! Fir-ai să fii, trezeşte-te, putoare!

Ieşi la suprafaţă din somnul obscur când un şut o nimeri în şale, aruncând-o pe podea din patul mare şi rotund. Se trezi de îndată, clipind des şi încercând să se dezmeticească.

Lloyd se afla acolo, măsurând-o cu mânie şi răceală. Whitney Horgan. Ken DeMott. Ace High. Jenny. Figura de obicei deschisă a lui Jenny era şi ea distantă şi impenetrabilă.

— Jen?...

Nici un răspuns. Dayna se ridică în genunchi, fără să-i pese de goliciunea ei, dar pe deplin conştientă de cercul de feţe glaciare din jurul ei. Expresia lui Lloyd lăsa să se ghicească faptul că fusese trădat şi descoperise această trădare.

"Visez, oare?"

— Îmbracă-te odată, *căţea* mincinoasă, spioană ce eşti!

Okay, deci nu era vis. Avu o senzaţie de teribilă spaimă în stomac, deşi totul părea să fi fost dinainte stabilit. Ştiuseră despre Jude, acum aflaseră adevărul şi despre ea. *El* le zisese. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Era 3.45 dimineaţa. Ora Poliţiei Secrete, îi trecu prin minte.

— Unde este? întrebă ea.

— Prin preajmă, îi răspunse Lloyd sumbru. Obrajii lui erau palizi şi strălucitori, iar amuleta i se vedea în deschizătura cămăşii. Ai să regreţi curând că este pe aproape.

— Lloyd?

— Ce vrei?

— Ţi-am dat o boală venerică, Lloyd. Sper să-ţi putrezească.

O lovi cu piciorul chiar sub osul pieptului, răsturnând-o pe spate.

— Sper să-ţi putrezească, Lloyd.

— Taci din gură şi îmbracă-te.

— Ieşiţi de aici. Nu mă îmbrac de faţă cu nici un bărbat.

Lloyd o izbi iarăşi, de astă dată în bicepsul braţului drept. În pofida durerii îngrozitoare, nu ţipă, doar colţurile buzelor se lăsară, tremurând, în jos.

— Ai intrat cu fundul în apă rece, Lloyd? Te culcai cu Mata Hari?

Rânji spre el, cu lacrimi de durere în ochi.

— Haide, haide, Lloyd, interveni Whitncy Horgan. Văzuse licărul ucigaş din ochii lui Lloyd şi se apropie în grabă, punându-şi mâna pe braţul tânărului. Noi ne ducem în salon. Jenny rămâne aici şi o supraveghează în timp ce se îmbracă.

— Şi dacă se decide să sară pe fereastră?

— Nu va avea prilejul, îi asigură Jenny.

Figura ei era ca de piatră şi Dayna observă abia acum că purta un revolver la şold.

— N-ar putea, oricum, spuse Ace High. Ferestrele de la nivelul ăsta de sus sunt doar de formă, n-aţi ştiut? Celor care pierd din gros la jocurile de noroc le vine nu o dată cheful să facă un plonjon de la mare înălţime, ceea ce înseamnă o proastă publicitate pentru hotel. Prin urmare, nu se deschid. În ochii lui Ace se putea citi o urmă de compasiune. Cât despre tine, iubito, continuă el, tu ai pierdut chiar totul.

— Hai, Lloyd, repetă Whitney, dacă nu ieşi imediat de aici, ai să faci un gest pe care mai târziu ai să-l regreţi, o să-i dai una la cap sau cine mai ştie ce.

— Bine. Se apropiară împreună de uşă, iar Lloyd se uită în urmă, peste umăr. Va avea el grijă de tine, căţea!

— Ai fost cel mai amărât iubit din viaţa mea, Lloyd, îi replică ea dulce.

Încercă să se repeadă la ea, însă Whitney şi Ken DeMott îl ţinură şi-l scoaseră afară. Uşile duble se închiseră în urma lor cu un zgomot uşor.

— Îmbracă-te, Dayna, o îndemnă Jenny.

Dayna se ridică, frecându-se încă la locul de pe braţul ei unde urma loviturii începuse să se coloreze în purpuriu.

— Tare vă mai place vouă ce se întâmplă, zise ea. De asta aveţi nevoie? De oameni ca Lloyd Henreid?

— Tu te-ai culcat cu el, nu eu. Pe figura ei se citea pentru prima oară o emoţie: enervare şi reproş. Dar tu crezi că e frumos să vii aici ca să spionezi? Îţi meriţi soarta pe care o s-o ai. Şi, crede-mă, sor-mea, n-ai să poţi duce cât o să primeşti.

— M-am culcat cu el dintr-un anumit motiv, zise Dayna, trăgându-şi chiloţii pe ea. Şi am spionat tot dintr-un anumit motiv.

— Ai face bine să-ţi ţii gura!

Dayna se întoarse şi o privi ţintă pe Jenny.

— Care-i părerea ta despre ce se întâmplă aici, fato? De ce crezi că se antrenează bărbaţii pe reactoarele alea de la Indian Springs? Şi ai impresia că Flagg vrea să-i câştige iubitei o păpuşă Kewpie la bâlci cu rachetele Shrike?

Jenny îşi strânse buzele şi spuse:

— Asta nu-i treaba mea.

— Şi dacă avioanele vor traversa la primăvară Munţii Stâncoşi ca să distrugă cu rachetele orice urmă de viaţă de acolo? Nici asta nu e treaba ta, nu?

— Sper că aşa vor face. *El* ne-a spus că este care pe care, noi sau voi. Şi eu îl cred.

— Şi Hitler a fost crezut. Dar de fapt nu-l crezi, pur şi simplu ţi-e frică de el de mori.

— Îmbracă-te, Dayna.

Dayna îşi trase pantalonii, îşi încheie nasturele şi-şi trase fermoarul. Apoi îşi duse mâinile la gură.

— Cred... vai, îmi vine să vărs... Doamne!

Apucându-şi în fugă bluza cu mâneci lungi, Dayna se răsuci şi o zbughi în baie, încuind uşa în urmă. Icni de mai multe ori, puternic.

— Deschide uşa, Dayna! Deschide, altfel trag în broască şi-o deschid eu!

— Mi-e rău...

Gemu şi icni iarăşi. Ridicându-se pe vârfuri, pipăi deasupra dulapului cu medicamente, mulţumind lui Dumnezeu că-şi lăsase aici cuţitul şi rugându-se să-i mai fie îngăduite doar douăzeci de secunde...

Găsi dispozitivul. Îl prinse de braţ. Acum se auzeau şi alte voci în dormitor.

Cu mâna stângă răsuci robinetul, lăsând apa să curgă în chiuvetă.

— Doar o clipă, mi-e rău, ce naiba!

Dar nu erau dispuşi să-i mai acorde nici un răgaz. Cineva se împinse cu umărul în uşă, care se clătină în balamale. Dayna fixă cuţitul în dispozitiv. Stătea lipit de braţul ei ca o săgeată ucigătoare. Mişcându-se cu o viteză disperată, îşi trase bluza şi-şi încheie mânecile. Se stropi la gură cu apă şi trase apa la toaletă.

Încă o lovitură în uşă. Dayna răsuci butonul şi în încăpere se năpustiră Lloyd, aruncând priviri fioroase în jur, Jenny, stând cu pistolul scos, în spatele lui Ken DeMott şi Ace High.

— Am borât, le aruncă Dayna calm. Păcat că n-aţi fost şi voi de faţă, hm?

Lloyd o prinse de umăr şi o împinse în dormitor.

— Ar trebui să-ţi frâng gâtul, putoare ce eşti.

— Aduceţi-vă aminte de vocea stăpânului. Îşi încheie nasturii bluzei, măsurându-i cu ochi scânteietori. El e zeul tuturor cotarlelor de aici, nu? Sunteţi ai lui şi trebuie să-l pupaţi în cur.

— N-ar fi rău să-ţi ţii gura, o povăţui Whitney cu asprime. Altfel îţi înrăutăţeşti şi mai mult situaţia.

O măsură pe Jenny, incapabilă să înţeleagă cum de fata aceea zâmbitoare şi deschisă se transformase acum într-o înfricoşătoare fiinţă a nopţii.

— Nu vă daţi seama că se pregăteşte să ia totul de la capăt? îi interogă ea cu disperare. Omorurile, împuşcăturile... *epidemia!*

— El este cel mai mare şi mai puternic, răspunse Whitney cu o blândeţe curioasă. Are să vă şteargă de pe faţa pământului.

— Gata cu discuţiile, interveni Lloyd. Să mergem.

Se pregătiră s-o prindă de braţe, dar ea se trase într-o parte, încrucişându-şi braţele la piept şi clătinând din cap.

— Merg şi singură.

În cazino nu se aflau decât câţiva bărbaţi înarmaţi, stând în picioare sau aşezaţi pe lângă uşi. Când uşile liftului se deschiseră şi grupul în care se aflau Lloyd şi Dayna păşi afară, lăsară impresia că au de contemplat lucruri foarte interesante pe pereţi, pe tavan şi la mesele goale de joc.

Dayna fu împinsă spre uşa de la capătul şirului de ghişee de schimb. Lloyd o deschise cu o cheiţă şi intrară. Trecură în grabă printr-o zonă ce aducea cu o bancă: erau acolo maşini de socotit, coşuri de gunoi pline cu rulouri de hârtie, cutii cu benzi de cauciuc şi clame. Monitoare de computer cu ecrane cenuşii, stinse. Sertare deschise, pline cu bani. Din unele se revărsau pe podea bancnote de cincizeci şi de o sută de dolari.

Apoi Whitney deschise încă o uşă şi Dayna fu condusă de-a lungul unui culoar acoperit cu mochetă spre un birou de recepţie gol. Decorat cu gust. Birou alb, cu formă mai puţin obişnuită, pentru o secretară cochetă, care murise, tuşind şi scuipând ghemotoace de flegmă verde, acum vreo câteva luni. Pe perete, un tablou, s-ar fi zis o reproducere după Klee. Un covor moale de lână, maro-deschis. Anticamera spre sediul puterii.

Frica i se strecură ca apa rece în toate ungherele trupului, făcând-o să se simtă crispată şi stângace.

Lloyd se aplecă peste birou şi apăsă un buton. Dayna constată că bărbatul transpirase puţin.

— Am adus-o, R.F.

Un val de râs isteric i se adună în piept şi în cele din urma nu reuşi să-l stăvilească — asta şi din cauză că nu-i mai păsa.

— R.F.! *R.F.!* Mi se pare *cea mai bună poantă!* Sunt gata, aştept semnalul tău, CB.!

Izbucni într-un şir de hohote; pe neaşteptate, Jenny o pălmui.

— Tacă-ţi gura! şuieră ea. Nu-ţi dai seama ce te aşteaptă.

— Ba da, răspunse Dayna, privind-o. Tu şi ceilalţi nu vă daţi seama.

Din interfon se auzi o voce caldă, plăcută şi veselă.

— Prea bine, Lloyd, îţi mulţumesc. Te rog s-o trimiţi înăuntru.

— Singură?

— Desigur.

Înainte de întreruperea legăturii, se mai auzi un chicotit binevoitor. Dayna simţi cum i se usucă gura la auzul acelui râs.

Lloyd se întoarse către ea. Pe frunte îi apăruseră între timp broboane mari de transpiraţie, care se scurgeau ca nişte lacrimi pe obrajii slabi.

— L-ai auzit. Intră.

Îşi încrucişă braţele sub sâni, cuţitul rămânând în partea interioară.

— Să presupunem că refuz.

— Te-aş târî înăuntru.

— Uită-te la tine, Lloyd. Eşti atât de speriat, încât n-ai putea să împingi înăuntru nici măcar un pui de căţel. Îi privi pe ceilalţi. Toţi sunteţi speriaţi. Tu, Jenny, arăţi de parcă ai fi făcut pe tine. Asta nu-ţi prieşte la ten, draga mea. Şi *nici* la chiloţi.

— Potoleşte-te, ticăloasă prefăcută ce eşti, şopti Jenny.

— Mie nu mi-a fost niciodată teamă în Free Zone, spuse Dayna. Mă simţeam bine acolo. Am

venit încoace tocmai pentru că doream ca acel sentiment de bunăstare să nu dispară. N-a fost un gest politic, ci doar ce v-am zis. Ar trebui să vă mai gândiţi. Poate că frica este unicul lucru pe care el vi-l poate oferi.

— Madam, i se adresă Whitney pe ton de scuză, mi-ar face plăcere să ascult şi restul predicii, dar omul aşteaptă. Regret, dar fie că spui amin şi intri singură pe uşa aceea, fie voi fi silit eu să te împing înăuntru. După ce intri, n-ai decât să-i spui lui toată povestea... bineînţeles, dacă o să mai fii în stare să vorbeşti. Până atunci însă, noi răspundem de tine.

"Ciudat este că părerea lui de rău pare absolut sinceră", gândi ea. "Păcat că şi teama este la fel de autentică."

— Nu va fi nevoie de asta.

Făcu un efort să se pună în mişcare, apoi totul păru mai simplu. Mergea la moarte, de asta nu se îndoia. Dacă aşa-i era dat, nu se putea împotrivi. Avea cuţitul. Ca să-l atace, dacă i se oferea prilejul, şi pentru ea însăşi, dacă ar fi fost nevoie.

Gândi astfel: "Mă cheamă Dayna Roberta Jurgens şi mi-e teamă, dar asta nu mi se întâmplă pentru prima oară. Tot ceea ce poate să-mi ia este un lucru la care va trebui oricum să renunţ la un moment dat — adică viaţa mea. Nu-i voi permite să mă calce în picioare. Nu-i voi permite să mă umilească, pe cât voi fi în stare. Aş vrea să mor cu fruntea sus... şi voi obţine ceea ce doresc."

Răsuci butonul şi pătrunse în birou... găsindu-se faţă în faţă cu Randall Flagg.

Încăperea era mare şi în cea mai mare parte goală. Biroul fusese împins la peretele cel mai îndepărtat, cu scaunul turnant îndărătul lui. Tablourile fuseseră acoperite, iar luminile stinse. Pe o latură a biroului fusese trasă o draperie, dezvelind un perete în întregime din sticlă, cu

vedere spre deşert. Dayna gândi că nu văzuse niciodată în viaţa ei o privelişte atât de sterilă şi respingătoare. De undeva, de sus, lumina o lună mică şi aproape plină, ca o monedă foarte lustruită din argint.

În faţa ferestrei stătea un bărbat, privind afară.

Continuă să contemple priveliştea încă multă vreme după intrarea ei, întorcându-i spatele cu indiferenţă. Apoi se întoarse. De cât timp are nevoie un bărbat pentru o asemenea mişcare? De două sau trei secunde, maximum. Daynei i se păru ca gestul Omului Întunecat durează o veşnicie, dezvăluindu-i-se încet, încet, la fel ca luna pe care o contemplase până atunci. Se simţi ca un copil, căruia amestecul de teamă extremă şi curiozitate înspăimântătoare îi răpeşte graiul. Era prinsă cu totul în mrejele, în *vraja* lui, şi era convinsă că atunci când se va întoarce spre ea cu totul, peste o veşnicie, se va afla faţă-n-faţă cu visul ei: un călugăr în sutană gotică, sub care nu se adăposteşte decât întunericul. Negativul unui om, fără faţă. Avea să-l vadă, pentru ca apoi să-şi piardă minţile.

Apoi bărbatul îi ieşi în întâmpinare, zâmbindu-i cald şi, şocant, primul ei gând a fost: *Ca să vezi, e chiar de vârsta mea!*

Părul lui Randy Flagg era întunecat şi ciufulit. Faţa lui îi păru chipeşă şi rumenă, ca şi cum ar fi petrecut mult timp în bătaia vântului de deşert. Trăsăturile lui erau mobile şi sensibile, iar ochii îi jucau veseli, ca ai unui copil CG tăinuieşte o imensă şi minunată surpriză.

— Dayna! Bună!

— S-s-s-salut.

Îi era imposibil să rostească şi alt cuvânt. Îşi imaginase că e pregătită pentru orice, dar la aşa ceva nu se aşteptase. Mintea ei, ameţită, o părăsise. Bărbatul zâmbi, văzându-i încurcătura, apoi întinse braţele spre ea într-un gest de scuză. Purta o cămaşă în carouri, decolorată, cu gulerul ros,

jeanşi cu ţinte şi o pereche foarte veche de cizme de cowboy, cu tocurile tocite.

— Ce te aşteptai să vezi? Un vampir? Zâmbetul se lăţi pe toată faţa, obligând-o astfel să-i răspundă şi ea tot cu un zâmbet. Unul care te beleşte de viu? Ce ţi-or fi *povestit* despre mine?

— Le este teamă, spuse ea. Lloyd... transpiră ca un porc.

Zâmbetul lui cerea în continuare să i se răspundă tot cu zâmbet şi trebui să-şi adune întreaga voinţă ca să-i refuze această favoare. Fusese dată jos din pat cu lovituri de picior la ordinele lui. Adusă aici ca să... ce? Să mărturisească? Să spună tot ce ştia despre Free Zone? Se îndoia să mai fie lucruri pe care el să nu le ştie.

— Lloyd, spuse Flagg, râzând cu milă. Lloyd a trecut printr-o experienţă amară la Phoenix, când bântuia gripa. Nu-i place să vorbească despre asta. Eu l-am salvat de la moarte şi — zâmbetul lui deveni dezarmant — şi de o soartă mai rea decât moartea, sau cel puţin asta e părerea generală. El m-a asociat cu această experienţă, deşi nu eu îl pusesem în situaţia respectivă. Mă crezi?

Ea confirmă cu un gest lent din cap. Îl credea cu adevărat şi se surprinse gândindu-se dacă "experienţa amară de la Phoenix" avea cumva vreo legătură cu faptul că Lloyd făcea mereu duşuri. Se mai surprinse nutrind un sentiment de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă faţă de Lloyd Henreid: milă.

— Stai jos. Chiar jos, draga mea.

Se uită nedumerită în jur.

— Pe podea. Se stă foarte bine pe podea. Trebuie să vorbim deschis, cu cărţile pe faţă. Mincinoşii stau în scaune, prin urmare ne vom feri să procedăm ca ei. Vom sta aşa cum stau prietenii la un foc de tabără. Stai jos, fată.

Ochii lui scânteiau de o veselie reţinută, părea gata să izbucnească în hohote de râs, dar se

stăpânea. Se aşeză încrucişându-şi picioarele, apoi se uită la ea în sus, rugător, ca şi cum ar fi vrut să-i zică: *Doar n-ai de gând să mă laşi să stau singur pe podeaua acestui birou ridicol, nu?*

Ezită un moment, apoi se aşeză şi ea. Îşi încrucişă picioarele şi-şi sprijini uşor braţele de genunchi. Simţea greutatea reconfortantă a cuţitului prins în dispozitivul lui cu arc.

— Ai fost trimisă ca să ne spionezi, dragă, începu el. Ţi se pare o descriere corectă a situaţiei?

— Da.

N-ar fi avut nici un rost să încerce să nege.

— Şi ştii ce li se întâmplă de obicei spionilor la vreme de război?

— Da.

Zâmbetul lui se lumină ca soarele.

— Nu-i un mare noroc că nu suntem în război, noi şi ai tăi?

Îl privi, absolut surprinsă.

— Dar nu suntem în război, după cum ştii, repetă el cu sinceritate şi calm.

— Dar... tu...

O mie de gânduri confuze i se învălmăşeau în minte. Indian Springs. Rachetele Shrikes. Trashcan Man cu defoliantul şi cu Zippourile lui. Felul cum conversaţia lua mereu o nouă direcţie atunci când numele — sau existenţa — acestui bărbat erau pomenite. Şi avocatul, Eric Strellerton. Bântuind prin deşertul Mojave cu minţile rătăcite.

A fost suficient să se uite la el.

— Am atacat eu cumva aşa-zisa voastră Free Zone? Am făcut eu vreun gest de agresiune împotriva voastră?

— Nu... dar...

— Dar voi ne-aţi atacat?

— Desigur că nu!

— Nu. Şi nici nu avem planuri în acest sens. Priveşte!

Îşi ridică deodată braţul drept, îndoindu-l totodată şi alcătuind astfel un soi de tub. Privind

prin el, dincolo de peretele-fereastră, se vedea deşertul.

— Marele Deşert Vestic! strigă el. Marele Pişat! Nevada! Arizona! New Mexico! California! Mici grupuri de oameni de-ai mei se află în Washington, în zona Seattle şi în Portland, Oregon. Alţii în Idaho şi în New Mexico. Suntem cu mult prea risipiţi ca măcar să ne treacă prin minte să facem un recensământ mai devreme de un an de aici înainte. Suntem cu mult mai vulnerabili decât voi. Free Zone este ca un stup, o comună extrem de bine organizată. Noi nu suntem decât o confederaţie, cu mine în frunte. Există suficient spaţiu pentru ambele tabere. Va fi spaţiu suficient şi în 2190. Şi asta dacă ne vor trăi copiii, ceea ce aici nu vom afla decât peste încă cel puţin cinci luni. Dar dacă rămân în viaţă şi omenirea va continua să existe, să-i lăsăm pe bunicii noştri să-şi rezolve ei singuri socotelile, în cazul unui conflict. Sau pe bunicii lor. *Dar noi pentru ce Dumnezeu să ne batem?*

— Pentru nimic, murmură ea.

Era buimăcită, cu gâtlejul iască şi simţea ceva... oare nu cumva era un fir de *speranţa!* Se uita în ochii lui. Părea că nu poate să-şi dezlipească privirile de ochii lui şi nici nu avea dorinţa s-o facă. Nu-şi pierdea minţile. El nu avea intenţia s-o facă să-şi piardă minţile. El era... o persoană extrem de rezonabilă.

— Nu există raţiuni economice pentru care să ne luptăm, şi nici tehnologice. Politicile noastre sunt puţin diferite, dar asta e ceva cu totul mărunt, având în vedere că între noi se înalţă Munţii Stâncoşi...

"Mă hipnotizează."

Cu un efort uriaş îşi desprinse ochii dintr-ai lui, privind peste umărul lui, luna. Zâmbetul lui Flagg păli uşor şi o umbră de iritare păru să-i întunece trăsăturile. Sau doar i se păruse? Când se întoarse

spre el (mai prudent de această dată), Flagg îi zâmbea din nou cu blândeţe.

— Ai pus să fie omorât Judele, îi spuse ea cu duritate. Acum vrei ceva de la mine şi după ce vei obţine ceea ce doreşti, ai să porunceşti şi moartea mea.

O privi şi-i explică răbdător:

— Am organizat pichete de-a lungul întregii frontiere dintre Idaho şi Oregon pentru Judele Farris, asta-i adevărat. Dar nu ca să-l omoare. Primiseră ordin să mi-l aducă. Până ieri am stat la Portland. Am vrut să vorbesc cu el, draga mea, aşa cum stau de vorbă cu tine: calm, raţional şi măsurat. Doi dintre oamenii mei l-au văzut trecând prin Copperfield, Oregon. A început să tragă, rănindu-l mortal pe unul dintre ei şi omorându-l pe loc pe celălalt. Cel rănit a reuşit să-l ucidă pe Jude înainte de a muri, la rândul lui. Îmi pare rău de felul cum s-a soldat această întâmplare. Mult mai rău decât îţi poţi tu închipui.

Ochii lui se întunecară şi ea îl crezu... dar probabil că nu în felul în care *ar fi dorit* el să creadă. Şi simţi din nou valul acela de răceală.

— Pe aici circulă cu totul altă versiune.

— Poţi să-i crezi pe ei sau pe mine, dragă. Dar nu uita că eu dau ordinele.

Avea multă... foarte multă putere de persuasiune. Ai fi zis că e cu totul nevinovat... ceea ce nu prea corespundea adevărului, nu? Sentimentul acela provenea din simplul fapt că era un bărbat... sau ceva care *arăta* ca un bărbat. Uşurarea pe care i-o transmitea acest fapt simplu putea s-o prostească. El era o prezenţă plăcută şi avea ştiinţa politicianului de a-ţi dărâma cele mai bune argumente... dar făcea toate acestea într-un mod care ei i se părea extrem de neliniştitor.

— Dacă nu te gândeşti la război, atunci ce-i cu toate avioanele şi pregătirile de la Indian Springs?

— Măsuri de apărare, răspunse el prompt. Întreprindem acţiuni similare la Searles Lake, în

California, şi la Edwards Air Force Basc. Mai există un grup şi la reactorul atomic de la Yakima Ridge din Washington. Oamenii voştri vor proceda la fel... dacă n-au şi început.

Dayna clătină încet din cap.

— Când am plecat eu din Free Zone, încă mai încercau să pună pe picioare sistemul de energic electrică.

— Iar eu le-aş trimite bucuros doi sau trei tehnicieni, numai că se întâmplă să ştiu că Brad Kitchner al vostru se descurcă foarte bine. Ieri au avut un mic accident, dar el a rezolvat problema foarte repede. O suprasarcină de curent pe Arapahoe.

— De unde le ştii pe toate?

— O, am şi eu metodele mele, răspunse Flagg amabil. Apropo, bătrâna s-a întors, draga de ca.

— Mother Abagail?

— Da. Ochii lui păreau duşi departe şi mohorâţi; trişti, poate. A murit. Ce păcat. Speram din toată inima s-o pot întâlni.

— Moartă? Mother Abagail a murit?

Tristeţea din privirile lui dispăru şi o măsură cu un zâmbet.

— Te surprinde atât de tare?

— Nu. Dar mă surprinde că s-a întors. Şi mă surprinde şi mai mult că ştii.

— S-a întors acolo ca să moară.

— A spus ceva?

Pentru o clipă doar, masca de amabilitate de pe faţa lui Flagg alunecă, lăsând să se vadă că era deconcertat şi negru de supărare.

— Nu, spuse el. Am sperat că... va vorbi. Dar a fost în comă înainte să moară.

— Eşti sigur?

Zâmbetul lui reapăru, la fel de puternic ca soarele verii atunci când alungă ceaţa de dimineaţă.

— Să nu ne mai gândim la asta, Dayna. Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute, cum ar fi

întoarcerea ta în Free Zone. Sunt convins că ai prefera să te afli acolo, şi nu aici. Am un lucru pe care aş vrea să-l iei cu tine.

Îşi vârî mâna sub cămaşă, de unde scoase la iveală o pungă din piele de căprioară şi din ea trei hărţi din cele care se găsesc la staţiile de benzină. I le întinse Daynei, care se uită la ele din ce în ce mai mirată. Ele reprezentau cele şapte state din vest. Anumite zone erau haşurate în roşu. Legenda scrisă de mână în partea de jos a fiecărei hărţi preciza că este vorba de zonele unde populaţia începuse să se concentreze.

— Chiar vrei să iau *astea* cu mine?

— Da. Eu ştiu unde se află oamenii voştri, şi doresc să ştiţi şi voi unde sunt ai mei. Este un gest de bună-credinţă şi prietenie. Şi când ai să ajungi acolo, aş vrea să le spui aşa: Flagg nu vrea să le facă nici un rău şi oamenii lui Flagg nu vor să le facă nici un rău. Spune-le să nu mai trimită spioni. Dacă ţin să trimită oameni aici, sfătuieşte-i să anunţe că este vorba de o misiune diplomatică... sau de un grup de studenţi în călătorie de studii... sau orice altceva le trece prin minte. Dar să vină deschis. Le spui asta?

Era năucită şi nervoasă.

— Sigur că da. Am să le spun. Dar...

— Asta-i tot.

Îşi ridică din nou palmele goale, deschise. Dayna observă ceva şi se aplecă înainte, cu nelinişte.

— La ce anume te uiţi?

În vocea lui se ghicea o undă de duritate.

— La nimic.

Dar ea văzuse ceva şi, judecând după expresia de pe figura lui, era limpede că el ştia şi ce anume. Pe palmele lui Flagg nu se vedea nici o linie. Erau netede şi imaculate ea pielea de pe burtica unui bebeluş. Lipseau linia vieţii, linia inimii, inelele, volutele şi amprentele. Nu se vedea... nimic.

Se priviră îndelung, ochi în ochi.

Apoi Flagg sări în picioare şi se apropie de birou. Dayna se ridică şi ea. Începuse să creadă că avea să-i dea drumul să plece. Bărbatul se aşeză pe marginea biroului şi trase interfonul mai aproape.

— O să-i spun lui Lloyd să schimbe uleiul, bujiile şi platinele de pe motocicleta ta, zise el. Să-i facă şi plinul. Acum nu mai avem griji din cauza crizei de benzină sau de ţiţei, ce zici? E din belşug pentru toată lumea. Deşi a existat o zi — de care eu mi-aduc aminte şi probabil că şi tu, Dayna — când se părea că lumea va dispărea într-o serie de explozii nucleare din cauza lipsei de benzină premium fără plumb. Clătină din cap. Oamenii erau foarte, foarte proşti. Apăsă butonul interfonului. Lloyd?

— Mda, aici sunt.

— Te rog să alimentezi motocicleta Daynei, s-o reglezi şi s-o laşi în faţa hotelului! Ea va pleca de la noi.

— Da.

Flagg întrerupse legătura.

— Păi, cam asta este, draga mea.

— Pot... să plec chiar acum?

— Da, doamnă. Plăcerea a fost de partea mea.

Îi arătă uşa cu mâna... de această dată cu palma în jos.

Se apropie de uşă. În clipa în care mâna ei atinsese butonul, el îi spuse:

— Mai este doar un lucru. Un... fleac, nimic mai mult.

Dayna se întoarse şi-l măsură cu privirea. Flagg rânjea spre ea prietenos, dar pentru o fracţiune de secundă îi aduse aminte de un buldog mare şi negru, cu limba atârnând peste colţii albi şi ascuţiţi, în stare să-ţi sfâşie braţul ca pe o cârpă de bucătărie.

— Ce anume?

— Încă unul dintre oamenii voştri se află aici. Zâmbetul lui Flagg se lăţi. Cine este el?

— De unde să *ştiu* eu? exclamă Dayna, dar în mintea ei se aprinse o lumină: *Tom Cullen... Oare chiar el era?*

— Vai, draga mea, credeam că ne-am lămurit.

— Serios, insistă ea. Încearcă să judeci drept şi ai să-ţi dai seama că spun adevărul adevărat. Comitetul m-a trimis pe mine... şi pe Jude... şi cine mai ştie pe câţi alţii... şi au fost cât se poate de grijulii. Tocmai ca să nu putem ciripi dacă se întâmpla... Înţelegi, ceva.

— Dacă ne hotăram să smulgem nişte unghii?

— Okay, da. Pe mine m-a abordat Sue Stern. Presupun că Larry Underwood... şi el face parte din comitet...

— Ştiu cine este domnul Underwood.

— Ei, bine, cred că el i-a făcut Judelui propunerea. Cât despre ceilalţi... Clătină din cap. Ar putea fi oricine. Şi oricât de mulţi. Nu este exclus ca fiecare dintre cei şapte membri ai comitetului să fie responsabil de recrutarea unui spion.

— Da, s-ar fi putut să fie aşa, dar nu este. Aici se mai află doar unul, şi tu ştii cine este el.

Rânjetul i se lăţi pe toată faţa, înspăimântând-o. Flagg arăta nefiresc, obrajii lui amintindu-i de un peşte mort, de ape poluate, de suprafaţa lunii văzută prin telescop. Îşi simţi deodată vezica plină de lichid fierbinte, pe care-i venea greu să şi-l reţină.

— Tu *ştii,* repetă Flagg.

— Nu, eu...

Flagg se aplecă iarăşi peste interfon.

— Lloyd a plecat?

— Nu, sunt aici.

Intercom scump, recepţie perfectă.

— Mai aşteaptă puţin cu motocicleta Daynei. Avem încă ceva de pus la punct, spuse, privind-o pe Dayna, cu o sclipire vicleană în ochi.

— Okay.

Interfonul se închise cu un păcănit. Flagg o măsură din priviri, zâmbind, cu braţele încrucişate. Rămase aşa multă vreme.

Dayna începu să transpire. Ochii lui păreau să crească şi să se întunece. Privind în ei, avea sentimentul că se uită în nişte fântâni foarte vechi şi adânci. De această dată, oricât se strădui, nu mai reuşi să se desprindă de ei.

— Spune-mi, i se adresă el blând. Să nu trecem la lucruri neplăcute, draga mea.

Dayna îşi auzi propria voce ca de la mari depărtări:

— Tot ceea ce s-a întâmplat mai devreme a fost un scenariu, nu-i aşa? O mică piesă de teatru într-un act.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, draga mea.

— Ba da. Greşeala a fost că l-ai pus prea repede pe Lloyd să-ţi răspundă. E suficient să le spui o vorbă, că ei au şi sărit să-ţi împlinească voia. În mod normal, ar fi trebuit să fie pe jumătate gata cu pregătirea motocicletei. Numai că tu i-ai prevenit să nu mişte, pentru că nu aveai câtuşi de puţin intenţia să-mi dai drumul.

— Draga mea, eşti bolnavă, asta-i paranoia curată. Presupun că din cauza ororilor prin care ai trecut cu oamenii aceia. Cei cu grădina zoologică ambulantă. Trebuie să fi fost o experienţă teribilă. Şi *acum* s-ar putea să se petreacă lucruri urâte, dar noi nu vrem asta, nu-i aşa?

Puterile ei se topeau cu repeziciune; avea sentimentul că i se scurg prin picioare, de-a lungul unor linii de forţă absolut drepte. Cu o ultimă urmă de voinţă, izbuti să-şi strângă pumnul mâinii drepte amorţite şi să se lovească deasupra sprâncenei drepte. Simţi o durere violentă în ţeastă şi privirile i se tulburară. Capul i se lăsă brusc pe spate şi izbi uşa cu un sunet sec. Ochii i se desprinseră de ai lui şi simţi cum îi revine voinţa. La fel şi puterea de a-l înfrunta.

— Vai, cât de *bun* eşti, i se adresă ea, cu apăsată ironie.

— Ştii cine e acela, insistă Flagg. Se ridică de la birou şi se apropie agale de ea. Ştii, şi o să-mi spui. Pumnii în cap nu te vor scăpa, draga mea.

— Cum se face că tu nu ştii? ţipă ea. Doar ai ştiut şi de Jude şi de mine! Cum se face că nu ştii de...

Mâinile bărbatului, reci şi grele ca marmura, se lăsară asupra umerilor ei cu forţă teribilă.

— Cine este?

— Nu ştiu.

O scutura ca pe o păpuşă de cârpă, iar pe figura lui apăruse un rictus crud. Deşi mâinile îi erau reci, faţa îi radia ca un cuptor.

— Ştii. Spune-mi. Cine-i?

— *De ce nu ştii tu ?*

— *Pentru că nu reuşesc să văd!* urlă Flagg, azvârlind-o cât colo pe duşumea.

Ea se rostogoli ca şi cum trupul său ar fi fost fără oase şi rămase nemişcată, iar atunci când el îşi aplecă asupră-i faţa licărind ca o lanternă în întuneric, muşchii ei cedară şi simţi lichidul cald scurgându-i-se pe picioare. Figura aceea raţională, blândă şi îndatoritoare dispăruse. Randy Flagg dispăruse. În faţa ei se afla acum Momâia Ambulantă, omul Înalt, barosanul, şi numai Dumnezeu putea s-o mai ajute.

— Ai să vorbeşti, spuse el. Ai să-mi spui ceea ce vreau să aflu.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi se ridică încet în picioare.

Simţea greutatea cuţitului lipit de braţ.

— Da, am să-ţi spun. Vino mai aproape.

Rânjind, bărbatul înaintă un pas.

— Nu, şi mai aproape, vreau să-ţi şoptesc la ureche.

El se apropie. Dayna simţea dogoarea de cuptor, gerul îngheţat, în urechi îi răsuna o vibraţie înaltă

şi atonală. În nări simţea nebunia, aidoma duhorii legumelor putrede într-un beci întunecat.

— Mai aproape, şopti ea răguşit.

Bărbatul mai făcu un pas, şi atunci, cu toată forţa urii, ea-şi îndoi braţul, auzi arcul declanşându-se şi strânse forma grea în mână.

— *Na!* urlă ea isteric, ridicându-şi braţul, pregătită să-i sfârtece stomacul, să-l facă să se împleticească prin încăpere cu maţele aburinde atârnându-i pe podele. Dar el îşi puse mâinile în şolduri, îşi lăsă capul pe spate, şi începu să râdă, hohote imense de râs, strâmbându-se şi zvârcolindu-se de atâta veselie.

— O, *draga* de ea! strigă el în această veselie dezlănţuită.

Dayna se uita prosteşte la propria ei mână, în care ţinea strâns o banană sănătoasă şi galbenă, cu abţibildul alb-albastru Chiquita lipit pe ea. Îngrozită, o lăsă să-i scape pe jos, unde fructul luă aspectul unui surâs galben şi greţos, ca o replică la zâmbetul lui Flagg.

— Ai să-mi spui, şopti acesta. Fii sigură că ai să vorbeşti.

Acum Dayna ştia că aşa va fi.

Se răsuci fulgerător şi cu o asemenea viteză, încât până şi Omul Întunecat fu luat, pentru moment, prin surprindere. O mână neagră reuşi să-i apuce doar spatele bluzei, dar nu rămase decât cu o bucată mare de mătase între degete.

Dayna se repezi spre fereastra cât un perete.

— *Nu!* urlă Flagg şi porni în urma ei ca un vânt negru.

Se împinse cu toată forţa de care-i erau în stare picioarele şi lovi geamul cu fruntea. Se iscă un zgomot surd, nu foarte puternic, şi Dayna văzu bucăţi de sticlă incredibil de groasă căzând în parcarea pentru personal. Din punctul de impact porniseră în toate direcţiile crăpături ca nişte vine de argint-viu. Inerţia o făcuse să iasă pe jumătate

prin gaură, iar acum rămăsese nemişcată, sângerând din greu.

Atunci simţi mâna *lui* pe umăr şi se întrebă cât timp îi va lua până o va face să vorbească. O oră? Două? Bănuia că se află oricum pe moarte, dar speranţa asta nu-i era suficientă.

"Pe Tom l-am văzut, dar tu nu-l poţi depista sau cum s-o chema chestia asta pentru că el este altfel, el este..."

O trăgea înapoi în încăpere.

Se sinucise simplu, făcând o mişcare bruscă din cap spre dreapta. Un ciob ascuţit ca o lamă de sticlă îi pătrunse adânc în gât. Altul îi intrase în ochi. Într-o clipă corpul îi înţepenise şi mâinile i se izbiră spasmodic de geam. Apoi toată vlaga se scurse din trup. Ceea ce Omul Întunecat trăgea în birou nu mai era decât un sac inform şi însângerat.

Murise, poate în chip triumfător.

Urlând de furie, Flagg începu să-i tragă şuturi. Tresăririle mecanice, indiferente, ale trupului ei îl înverşunară şi mai rău. O lovi mai departe, rostogolind-o pe podea, mugind şi mârâind. Din păr începură să-i sară scântei, ca şi cum undeva, în el, un ciclotron se trezise la viaţă, generând un câmp electric, transformându-l astfel într-o baterie. Din ochi îi ţâşneau fulgere negre. Mugea şi lovea, lovea şi mugea.

Afară, Lloyd şi ceilalţi se îngălbeniseră la faţă. Schimbau priviri între ei. În cele din urmă, nu mai putură suporta. Jenny, Ken şi Whitney se îndepărtară, iar pe feţele lor livide se citea expresia omului care nu aude nimic şi are grijă să nici nu audă.

Doar Lloyd continuă să aştepte — nu pentru că aşa vroia, ci ştiind că aşa se cuvine să procedeze. Într-un târziu, Flagg îl chemă înăuntru.

Stătea pe biroul cel mare, cu picioarele încrucişate, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

Privea pe deasupra capului lui Lloyd, undeva, în gol. Simţind curentul, Lloyd constată că peretele-fereastră fusese spart la mijloc. Marginile ascuţite ale găurii erau mânjite cu sânge.

Pe podea zăcea o formă ghemuită, ce aducea vag aminte de un corp omenesc, înfăşurată într-o draperie.

— Fă să dispară chestia asta, spuse Flagg.

— Okay! Vocea lui coborî, până nu mai rămase decât o şoaptă răguşită. Să-i iau capul?

— Du totul în afara oraşului, la răsărit, aruncă benzină şi dă-i foc. M-ai auzit? *Arzi totul! Arzi toată porcăria!*

— Foarte bine.

— Aşa, zise Flagg, cu un zâmbet binevoitor.

Tremurând, cu gura de vată, scâncind de frică, Lloyd se căzni să ridice obiectul masiv. Partea de jos era lipicioasă şi umedă. Corpul fetei i se curbă în braţe şi luă formă de *u*, îi alunecă din mâini şi se prăbuşi la pământ. Aruncă spre Flagg o privire îngrozită, dar acesta rămăsese în poziţia semilotus, privind fix. Lloyd apucă din nou povara şi porni clătinându-se spre uşă.

— Lloyd?

Se opri şi privi în urmă. Gemu slab. Flagg rămăsese în aceeaşi poziţie, dar acum plutea cam la douăzeci şi cinci de centimetri deasupra biroului, privind în continuare senin.

— C-c-ce?

— Mai ai cheia pe care ţi-am dat-o la Phoenix?

— Da.

— Să-ţi fie la îndemână. Se apropie timpul.

— F-foarte bine.

Aşteptă, dar Flagg nu-i mai vorbi. Suspendat în întuneric, zâmbea blând, ca un fachir indian executând un număr uimitor.

Lloyd ieşi în grabă, fericit că mai scăpase o dată cu viaţă şi cu mintea întreagă.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic în Las Vegas. Lloyd se întoarse pe la ora 2 după-amiaza, răspândind în jur miros de benzină. Vântul începu să bată şi, pe la ora 5, sufla nestingherit de-a lungul lui Sunset Strip, stârnind vuiete sinistre printre hoteluri. Palmierii, care începuseră să moară din cauza lipsei de apă de care suferiseră în iulie şi în august, se zbăteau ca nişte fragmente zdrenţuite ale unor drapele de luptă. Nori cu forme stranii se fugăreau pe cer.

La Cub Bar, Whitney Horgan şi Ken DeMott beau bere la sticlă şi mâncau sandvişuri cu salată de ouă. Trei bătrâne — cele trei ursitoare, cum le spunea toată lumea — creşteau păsări la marginea oraşului, cu toate acestea nu se găseau destule ouă. Nu departe de Whitney şi Ken, în cazino, micuţul Dinny McCarthy se târa fericit pe una dintre mesele de zaruri, jucându-se cu o armată de soldaţi de plastic.

— Uită-te la ţâncul ăsta, spuse Ken cu tandreţe. Cineva m-a întrebat dacă n-aş vrea să-i port de grijă o oră. Aş sta cu el şi o săptămână încheiată. Aş da orice să fie al meu. Nevastă-mea n-a avut decât un copil, născut prematur, cu două luni înainte de vreme. A murit în incubator, la trei zile după naştere.

Îşi ridică privirile la intrarea lui Lloyd.

— Hei, Dinny! strigă Lloyd.

— Yoyd! Yoyd! răspunse Dinny.

Se grăbi să ajungă la marginea mesei, sări jos şi-i alergă în întâmpinare. Lloyd îl ridică în braţe şi-l strânse tare.

— Îi dai un pupic lui Lloyd?

Dinny îl pupă de mai multe ori, cu zgomot.

— Ţi-am adus ceva, spuse Lloyd, scoţând din buzunarul de la piept un pumn de bomboane Hershey's Kisses.

Dinny luă acadelele, ţipând de bucurie.

— Yoyd?

— Ce-i, Dinny?

— De ce miroşi a benzină?

Lloyd zâmbi:

— Ara ars nişte gunoi, dragul meu. Mergi şi te joacă. Cine-i mămica ta acum?

— Angelina. Pronunţia lui suna *Angeiiina.* Pe urmă iarăşi Bonnie. Îmi place Bonnie. Dar şi de Angelina-mi place.

— Să nu-i spui că Lloyd ţi-a dat bomboane. Angelina l-ar bate pe Lloyd.

Dinny promise să nu spună şi fugi râzând, imaginându-şi cum l-ar pălmui Angelina pe Lloyd. Peste câteva momente se afla din nou în mijlocul mesei de zaruri, comandându-şi armatele cu gura plină de ciocolată. Reapăru şi Whitney, cu şorţul lui alb. Aducea două sandvişuri şi o sticlă rece de bere Hamm's pentru Lloyd.

— Mulţumesc, spuse acesta. Arată minunat.

— E pâine siriană de casă, îi explică Whitney cu mândrie.

Lloyd mestecă o vreme în linişte, apoi se interesă:

— L-a văzut careva?

Ken clătină din cap:

— Cred că iar a plecat.

Lloyd căzu pe gânduri. Afară, o pală de vânt mai puternică decât de obicei sufla aprig, amintind de pustietatea şi dezolarea din deşert. Dinny îşi ridică fruntea neliniştit, dar după o clipă se întoarse la joacă.

— Trebuie să fie undeva prin preajmă, spuse Lloyd în cele din urmă. Nu ştiu de ce, dar aşa cred eu. Stă pe aproape şi aşteaptă să se întâmple ceva. Nu ştiu exact ce.

— O fi aflat ceva de la ea? întrebă Whitney în şoaptă.

— Nu, răspunse Lloyd, urmărindu-i pe Dinny. Nu cred să fi scos ceva de la ea. Ceva nu i-a mers. Femeia... a avut noroc, sau a avut gândul mai iute decât el. Ceea ce se-ntâmplă des.

— Până la urmă, nici n-are importanţă, comentă Ken, cu toate că pe chipul lui se ghicea îngrijorarea.

— Nu, nu contează. Lloyd ascultă o vreme şuieratul vântului. Poate că s-a întors la L.A.

De fapt nu credea nici el ce spune şi asta era evident.

Whitney se întoarse la bucătărie şi reveni cu încă un rând de beri. Băură în tăcere, iar prin minte le treceau gânduri care de care mai puţin liniştitoare. Mai întâi Judele, iar acum femeia. Ambii morţi. Şi nici unul nu vorbise. Nici unul nu scăpase fără urme pe chip, după cum ordonase *el.* Era ca şi cum vechii Yankees, cu Mantie, Maris şi Ford în formaţie, ar fi pierdut primele două meciuri din World Series; le venea greu să creadă şi îi înspăimânta.

Vântul bătu cu forţă toată noaptea.

CAPITOLUL 63

PE 10 SEPTEMBRIE, pe la sfârşitul după-amiezei, Dinny se jucă în micul parc al oraşului, aflat la nord de cartierul de hoteluri şi cazinouri. "Mămica" lui din săptămâna respectivă, Angelina Hirschfield, stătea pe o bancă şi discuta cu o tânără care apăruse la Las Vegas cam cu cinci săptămâni în urmă, cu doar zece zile după ce sosise Angie.

Angie Hirschfield avea douăzeci şi şapte de ani. Cealaltă, cu zece ani mai tânără, avea pe ea un şort strâmt de bluejeans şi o bluză foarte scurtă, ţinuta ei nelăsând absolut nimic pe seama imaginaţiei. Contrastul dintre formele bine conturate ale corpului ei tânăr şi expresia copilăroasă, bosumflată, de pe chip avea ceva obscen. Conversaţia ei era monotonă şi dezlânată: stele ale rock-ului, sex, munca ei nenorocită — curăţa stratul protector de Cosmoline de pe armamentul

de la Indian Springs — sex, inelul ei cu diamant, sex, programele de televiziune care-i lipseau teribil şi iarăşi sex.

În ce-o priveşte pe Angie, ar fi preferat ca tânăra să se ducă şi să se culce cu cine pofteşte şi s-o lase în pace. Spera ca Dinny să împlinească cel puţin treizeci de ani înainte să vină şi rândul acestei tinere să-i fie mămică.

În momentul respectiv, Dinny îşi ridică privirea, zâmbi şi strigă:

— Tom! Hei, Tom!

De cealaltă parte a parcului, un tip masiv, cu părul blond ca paiul, mergea târâindu-şi picioarele şi bălăbănind un sufertaş mare, în care îşi ducea prânzul.

— Ia te uită, individul ăla pare beat, zise tânăra.

— Nu, acela este Tom, răspunse Angie cu un surâs. E doar...

Dinny o zbughise la fugă, ţipând cât îl ţinea gura:

— Tom! Stai puţin, Tom!

Tom se întoarse şi-i zâmbi:

— Dinny! Hei-hei!

Băieţelul sări spre Tom, care lăsă jos sufertaşul şi-l prinse în braţe pe copil.

— Fă-mă ca avionul, Tom! Fă-mă avion!

Tom îl apucă de mâini şi începu să-l rotească, din ce în ce mai repede. Forţa centrifugă făcu picioarele băiatului să se ridice până ce ajunseră paralele cu pământul. Dinny nu mai putea de râs. După încă două sau trei răsuciri, Tom îl aşeză cu blândeţe pe picioare.

Dinny se clătină, chicotind, străduindu-se să-şi recapete echilibrul.

— Încă o dată, Tom! Mai vreau!

— Nu, te apucă vărsatul dacă te mai rotesc. Iar Tom trebuie să ajungă acasă. Doamne, da.

— Bine, Tom. La revedere!

— Dinny îi iubeşte pe Lloyd Henreid şi pe Tom Cullen mai mult decât pe oricine altcineva. Tom

Cullen este un om simplu, dar...

Angie se uită la tânără şi se întrerupse. Aceasta îl urmărea pe Tom cu atenţie şi părea să gândească intens.

— A sosit împreună cu un alt bărbat? se interesă ea.

— Cine? Tom? Nu... din câte ştiu eu, a venit singur-singurel, cam acum o săptămână şi jumătate. A fost împreună cu oamenii aceia din Free Zone, dar a fost alungat. Pierderea lor înseamnă un câştig pentru noi, eu aşa consider.

— Şi nu a venit împreună cu un prostălău? Cu un surdomut?

— Un surdomut? Nu, sunt foarte sigură că a venit de unul singur. Dinny îl iubeşte extraordinar de mult.

Fata îl urmărea pe Tom eu privirea. Îi veni în minte o sticlă de Pepto-Bismol. O bucată de hârtie pe care fuseseră notate în fugă cuvintele: *Nu avem nevoie de tine.* Asta se petrecuse în Kansas, acum o mie de ani. Trăsese după ei. Ce bine ar fi fost să-i omoare, şi mai ales pe surdomut.

— Julie? Te simţi bine?

Julic Lawry nu-i răspunse. Se uita lung după Tom Cullen. După un timp, începu să zâmbească.

CAPITOLUL 64

MURIBUNDUL deschise blocnotesul Permacover, desfăcu stiloul şi, după o scurtă pauză, începu să scrie.

Era straniu; dacă odinioară stiloul zbura pe hârtie, părând să acopere fiecare foaie din cap şi până la coadă printr-un proces de magic benignă, cuvintele se adunau acum anevoie, literele erau mari, şovăielnice şi risipite, ca şi cum ar fi ajuns din nou, printr-un proces de regresie provocat de o

maşină a timpului, în primele zile ale şcolii primare.

În vremurile acelea, mama şi tatăl lui îi păstrau încă o urmă de dragoste. Amy nu ajunsese la perioada ei de înflorire, iar viitorul lui de Uluitor Grăsan din Ogunquit şi Posibil Homosexual nu fusese încă hotărât. Îşi amintea cum stătea la masa scăldată în soare din bucătărie, copiind încet, cuvânt cu cuvânt, una din cărţile cu Tom Swift într-un caiet Blue Horse — cotor din hârtie, linii albastre — cu un pahar de Cola alături. Auzea cuvintele maică-sii, venind din salon. Uneori discuta la telefon, alteori cu o vecină.

Epur şi simplu un copil gras, aşa zice doctorul. Slavă Domnului, nu are nimic la glande. Şi este atât de inteligent!

Urmărea cum cresc cuvintele, literă cu literă. Urmărea cum cresc propoziţiile, cuvânt cu cuvânt. Urmărea cum cresc alineatele, câte o cărămidă în marele edificiu întărit cu ziduri al limbii.

— Va *fi cea mai grozavă invenţie a mea, spuse Tom, în vervă. Urmăreşte ce se întâmplă când scot placa afară, da*', *Doamne fereşte, nu uita cumva să-ţi fereşti ochii!*

Cărămizile limbii. O piatră, o frunză, o poartă nedescoperită. Cuvinte. *Lumi.* Magie. Viaţă şi nemurire. *Putere.*

Nu ştiu pe cine moşteneşte, Rita. Poate pe bunică-său. A fost pastor şi se spune că predicile lui erau dintre cele mai frumoase...

Urmărea cum literele deveneau tot mai corecte, pe măsură ce trecea vremea. Urmărea cum se leagă între ele, desenatul rămăsese în urmă, acum *scria.* Asambla gânduri şi fapte. Asta înseamnă de fapt lumea, gânduri şi fapte, nimic altceva. În cele din urmă îşi făcuse rost de o maşină de scris (dar atunci nu-i mai rămăsese mare lucru; Amy era la liceu, în National Honor Society, şefă de galerie, în cercul de teatru, în societăţile de dezbateri, zece pe linie, îşi scosese aparatul pentru îndreptat dinţii, iar

cea mai bună prietenă a ei era Frannie Goldsmith... Cât despre grăsimea fratelui ei, nu dispăruse, deşi acum avea treisprezece ani şi începuse să folosească tot felul de cuvinte complicate, cum ar fi defensivă, şi începea să înţeleagă, cutremurat, ce e viaţa, ce este ea *cu adevărat* un imens cazan al păgânilor, în care el, unicul misionar, fusese pus să fiarbă la foc mic). Maşina de scris îl ajută să dezlege restul. La început mergea încet, foarte încet, iar greşelile de dactilografiere îi provocau o ciudă greu de imaginat. Avea impresia că maşina se opune activ — dar parşiv — voinţei lui. Dar după ce se perfecţionase cât de cât, începu să priceapă ce era maşina de fapt, şi anume un fel de conductă magică între creierul său şi foaia albă de hârtie pe care se străduia s-o cucerească. La izbucnirea epidemiei de Super-gripă, putea să bată mai mult de o sută de cuvinte pe minut şi era în sfârşit capabil să ţină pasul cu goana gândurilor lui şi să le cuprindă pe toate. Dar nu încetase niciodată cu totul să scrie şi de mână, aducându-şi aminte că *Moby Dick* fusese concepută astfel, la fel şi *Litera stacojie,* şi *Paradisul pierdut.*

După mulţi ani de exerciţiu ajunsese la stilul pe care Frannie îl descoperise în jurnalul lui — fără alineate, fără pauze între rânduri, fără nici un spaţiu liber pentru ochi. Era muncă — o trudă cumplită, care îi dădea dureri în mână —, dar o făcea cu dragoste. Folosise maşina cu plăcere şi cu recunoştinţă, dar din câte-şi amintea, păstrase întotdeauna lucrurile cele mai bune spre a fi scrise de mână.

Iar acum avea să dea expresie ultimelor clipe din viaţa lui în acelaşi fel.

Îşi ridică privirile şi văzu ulii dându-i roată încet, pe deasupra capului, ca într-o scenă dintr-un film cu Randolph Scott, văzut sâmbăta la matineu, sau dintr-un roman de Max Brand. Se gândi cum ar suna în roman: *Harold văzu ulii cum dau roată pe cer, în aşteptare. Le aruncă o privire calmă şi,*

după o clipă, se aplecă din nou asupra jurnalului său.

Se aplecă din nou asupra jurnalului său.

La urmă, fusese silit să revină la literele răzleţe pe care fusese în stare să le producă la începuturi, cu mâini neîndemânatice. Îşi aducea aminte cu durere de bucătăria însorită, de paharul cu Cola rece şi de cărţile cu Tom Swift, vechi şi mirosind a mucegai. Acum, în sfârşit, gândi (şi scrise), ar fi putut să-i facă fericiţi pe mama şi pe tatăl său. Nu mai era gras. Şi, deşi din punct de vedere tehnic mai era încă virgin, era absolut convins că nu avea înclinaţii homosexuale.

Deschise gura şi croncăni: "Sunt cel mai bun din lume, mamă."

Ajunsese la jumătatea paginii. Se uită la ceea ce aşternuse pe hârtie, apoi la piciorul lui sucit şi rupt. Rupt? Un cuvântul prea blând. Făcut zob. De cinci zile stătea la umbra acestei stânci. Terminase şi ultimele rămăşiţe de hrană. Ar fi murit de sete ieri sau alaltăieri, dacă nu ar fi plouat zdravăn în două rânduri. Piciorul lui putrezea. Duhnea greu, iar carnea i se umflase sub pantaloni, întinzând materialul kaki până ce ajunsese să semene cu un cârnat.

Nadine plecase de mult.

Harold ridică arma de lângă el şi-i verifică încărcătura. Numai astăzi o verificase de cel puţin o sută de ori. În timpul furtunilor, avusese grijă să ţină puşca la loc uscat. Mai erau trei cartuşe în magazie. Pe primele două le trăsese în urma lui Nadine, când aceasta, privind în jos, îi comunicase că pleacă mai departe fără el.

Intraseră într-o curbă în vârf de ac, cu Nadine pe partea închisă şi Harold la exterior, fiecare pe motocicleta lui. Se aflau pe Colorado Western Slope, cam la o sută douăzeci de kilometri de coasta Utahului. Pe partea din afară a curbei era o pată de ulei, de atunci încoace Harold se tot gândise la ea. I se părea o întâmplare *cu totul*

exagerată. O pată de ulei *de la ce?* Era sigur că nu trecuse nimeni pe şosea în ultimele două luni. Timp în care s-ar fi uscat orice pată din lume. Era ca şi cum ochiul *lui* roşu îi veghease, aşteptând clipa potrivită să producă pata de ulei şi să-l scoată pe Harold din joc. Cât traversaseră munţii, îl lăsase alături de Nadine, pentru orice eventualitate, apoi scăpase de el. După cum se spune, îşi îndeplinise datoria şi nu mai servea la nimic.

Motocicleta derapase ajungând în parapet, iar Harold fusese aruncat peste margine, ca un gunoi. Simţise o durere cumplită în piciorul drept. Auzise pocnetul teribil al fracturii, ţipă. Apoi văzu cum se apropie de el în mare viteză o parcelă cu vegetaţie săracă, care cobora la un unghi înfricoşător de abrupt spre prăpastia de dedesubt. De undeva se auzea şi zgomotul unei căderi rapide de apă.

Se izbi de pământ, fu aruncat din nou lâ înălţime, ţipă încă o dată, căzu tot pe piciorul drept, îl auzi fracturându-se într-alt loc, zbură din nou prin aer, se rostogoli pe sol şi deodată se opri pe un arbore mort, răsturnat de cine ştie ce furtună, cu ani în urmă. Dacă nu s-ar fi ivit acest obstacol, ar fi căzut în prăpastie şi din el s-ar fi ospătat păstrăvul de munte, nu uliii.

Scrise în blocnotes, minunându-se încă de literele răzleţe, ca înşirate de un copil: *N-o condamn pe Nadine.* Acum era adevărat. Dar atunci o condamnase.

Şocat, zdruncinat, zgâriat, cu piciorul drept zdrobit, se ridicase şi se târâse puţin pe coastă în sus. Departe, deasupra lui, o văzuse pe Nadine privindu-l peste parapet. Faţa ei era albă şi mică, ca de păpuşă.

— Nadine! strigase el. Vocea lui părea un croncănit. Frânghia! E în sacul din stânga şeii!

Ea continua să-l privească. Începuse să creadă că nu-l aude şi se pregătea să repete când îi văzu capul mişcându-se spre stânga, spre dreapta şi din nou spre stânga. Foarte încet. Clătina din cap.

— *Nadine! Nu pot urca fără frânghie! Am piciorul rupt!*

Nici un răspuns. Continua să se uite la el de sus, fără să mai dea din cap. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o groapă adâncă, iar ea îl privea peste margine.

— *Nadine, aruncă-mi frânghia!*

Ea clătină încet din cap, un gest teribil, ca uşa unei cripte închizându-se lent peste un om în stare de catalepsie, care n-a murit încă.

— *NADINE! PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!*

Vocea ei străbătu de această dată până la el, subţire, dar auzindu-se perfect în imensa linişte a muntelui.

— Toate astea au fost aranjate, Harold. Trebuie să pornesc mai departe. Îmi pare foarte rău.

Dar nu făcu vreun gest că ar pleca; rămase lângă parapet, privindu-l cum zace, cu şaizeci de metri mai jos. Apăruseră muştele, gustând grăbite din sângele lăsat ca mostră pe stâncile de care se lovise şi se zgâriase.

Trăgându-şi piciorul rănit după el, Harold începu să se caţăre. La început nu simţise nici ură şi nici dorinţa s-o împuşte. Vital i se părea doar să ajungă mai aproape de ea şi să-i citească expresia de pe chip.

Trecuse cu puţin de amiază şi era foarte cald. Transpiraţia i se scurgea pe faţă, picurând pe pietrele şi stâncile ascuţite pe care urca. Înainta săltându-se în coate şi împingându-se cu piciorul stâng, ca o insectă beteagă. Respira din greu pe gură, cu gâtul uscat. Nu se ştie cât durase calvarul, pentru că o dată sau de două ori îşi lovise piciorul rănit de stânci şi uriaşa explozie de durere îl făcuse să leşine. De mai multe ori alunecase înapoi, gemând neputincios.

În cele din urmă înţelese că nu era posibil să mai înainteze. Direcţia umbrelor se schimbase. Trecuseră trei ore. Nu reuşea să-şi aducă aminte

când se uitase în sus, la parapet; acum mai mult de o oră, cu siguranţă. Copleşit de durere, se lăsase total absorbit de efortul lui de a urca. Nadine plecase probabil de mult.

Dar ea se afla în acelaşi loc şi, deşi Harold nu reuşise să urce decât vreo opt metri, expresia de pe faţa ei era drăcesc de limpede. Chiar dacă el exprima durere, ochii îi erau fără viaţă şi pierduţi în zare.

Ochii femeii erau cu *el.*

Atunci începu s-o urască; se pipăi în dreptul umărului, căutând arma. Coltul era la locul lui, prins de cureaua care trecea peste pat. Desfăcu breteaua, aplecându-se foarte tare, ca să nu se vadă ce face.

— Nadine...

— E mai bine aşa, Harold. Mai bine pentru tine, pentru că *el* ar proceda mult mai crunt. Îţi dai seama de asta, nu? Sper că nu-ţi doreşti să dai ochii cu el, Harold. El este de părere că o persoană care trădează o dată poate să trădeze şi a doua oară. Te-ar ucide, dar mai întâi ţi-ar lua minţile. Are puterea asta. M-a pus să aleg. Aşa... sau în felul *lui.* Eu am ales. Dacă ai curaj, poţi să termini repede. Înţelegi ce vreau să spun.

El îşi verifică încărcătura pistolului — gest pe care avea să-l repete de sute (sau poate de mii) de ori — ţinând arma în scobitura cotului schilodit şi zdrenţuit.

— Dar tu? strigă el spre înălţimi. Nu eşti şi tu o trădătoare?

— Eu nu l-am trădat niciodată în inima mea, răspunse ea cu tristeţe în glas.

— Ba chiar în inimă l-ai trădat! Harold se strădui să-şi compună o figură cât mai sinceră, deşi de fapt calcula distanţa. Avea să tragă cel mult două focuri, iar pistolul, se ştie bine, este o armă cu precizie mică. Bănuiesc că şi el ştie asta.

— Are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el. Tu n-ai mers niciodată până la capăt, Harold. Dacă

am fi continuat, poate ca... poate că te-aş fi lăsat să-mi faci ceva. Adică fleacul acela. Şi astfel aş fi distrus totul. N-am mai putut să risc după acel sacrificiu, după atâta vărsare de sânge şi nenorocire. Ne-am vândut sufletele împreună, Harold, dar dintr-al meu mi-a rămas destul ca să pretind preţul întreg.

— Îţi dau eu ţie preţ întreg, răspunse Harold, reuşind să se ridice în genunchi. Soarele era orbitor. Ameţeala îl cuprinse în braţele ei brutale şi-i deregla total simţul echilibrului. I se păru că aude un urlet — o *voce* — protestând surprinsă. Apăsă pe trăgaci. Împuşcătura stârni ecouri, se izbi de nenumăratele feţe ale stâncilor, spărgându-se în nenumărate reverberaţii tot mai stinse. Figura Nadinei exprima o surpriză de-a dreptul comică.

Într-un soi de triumf turmentat, Harold gândi: *Nu m-a crezut în stare de asta!* Din cauza şocului, gura femeii rămăsese deschisă în formă de o. Avea ochii larg căscaţi. Degetele i se încordaseră şi le ridicase în sus, ca şi cum ar fi fost pe cale să interpreteze la pian cine ştie ce melodie stranie. Momentul era atât de dulce, încât, savurându-l, pierdu câteva secunde până să înţeleagă că-şi ratase ţinta. Când reveni la realitate, îşi coborî din nou pistolul şi, susţinându-şi mâna dreaptă cu stânga, încercă să ţintească.

— *Harold! Nu! Nu poţi să faci una ca asta!*

Nu pot? E un fleac să apăs pe trăgaci. Sigur că pot.

Nadine era prea şocată ca să fie în stare să se mişte, iar când cătarea pistolului ajunse în dreptul gâtului ei, avu certitudinea că aşa era menit să se sfârşească, într-o revărsare scurtă de violenţă fără sens.

Capul femeii, fixat în cătare.

Dar când să apese trăgaciul, se petrecură două lucruri. Transpiraţia îi intră în ochi şi văzu dublu. Apoi începu să alunece. Mai târziu îşi spuse că malul şubred se prăbuşise, sau poate cedase

piciorul rănit, sau amândouă simultan. Poate chiar asta se întâmplase în realitate. Dar rămânea senzaţia că... *fusese împins,* iar în lungile nopţi de atunci şi până acum, nu reuşise să se convingă de contrariu. Ziua, Harold era raţional cu încăpăţânare şi până la capăt, noaptea, în schimb, în suflet i se strecura convingerea oribilă că însuşi Omul Întunecat intervenise şi-i zădărnicise intenţia. Glonţul cu care ţintise scobitura gâtului se pierduse undeva pe cerul albastru şi indiferent. Harold se prăbuşi şi se rostogoli din nou până la copacul mort, cu piciorul drept răsucindu-se şi încovoindu-se, provocându-i dureri insuportabile.

Se lovise de copac şi leşinase. După ce-şi reveni, soarele apusese, iar luna, aproape plină, lumina solemn prăpastia. Nadine dispăruse.

Îşi petrecu cea dintâi noapte într-un delir de spaimă, convins că nu va fi în stare să se caţăre până sus şi că va muri acolo, în genune. În zori prinse totuşi să se caţăre din nou, chinuit de dureri şi năduşind.

Începu pe la ora 7, cam la vremea când camionul cel mare şi portocaliu al Comitetului pentru Înhumări pleca din depoul de autobuze din Boulder. Iar parapetul îl prinse cu mâna însângerată şi plină de băşici la ora 5 după-amiază. Văzând că motocicleta lui se mai afla acolo, aproape plânse de uşurare. Scotoci în grabă nebună după nişte conserve şi aparatul de desfăcut din portbagaj, deschise o cutie şi înfulecă pe nemestecate nişte carne tocată de vacă. Dar avea gust rău şi, după multe icneli, o vărsă.

Începu să înţeleagă că se află în preajma morţii; se lăsă lângă motocicletă şi plânse, cu piciorul rănit sub el. După aceea reuşi să doarmă puţin.

A doua zi o ploaie năprasnică îl udă până la piele, făcându-l să tremure de frig. Piciorul începuse să pută a cangrenă şi se strădui să-şi ferească arma de umezeală, acoperind-o cu trupul său. În seara respectivă începuse să scrie în caietul

Permacover, descoperind pentru prima oară că scrisul lui suferea o regresie. Îi veni în minte o povestire de Daniel Kayes, *Flori pentru Algernon.* Un grup de oameni de ştiinţă reuşea cumva să-l transforme pe un om de serviciu retardat mintal într-un geniu... dar numai pentru o vreme. După care bietul om începea din nou să-şi piardă darul. Oare cum îl chema pe tip? Charley şi nu mai ştiu cum, corect? Desigur, pentru că aşa s-a chemat şi filmul pe care l-au făcut după povestire. *Charley.* Un film destul de bun. Nu la fel de bun ca povestirea, pentru că-l umpluseră cu tot felul de tâmpenii psihedelice la modă prin anii şaizeci, din câte-şi amintea, totuşi era bun. Harold mergea adesea la cinema şi văzuse multe alte filme pe aparatul video al familiei. Asta pe când lumea era ceea ce Pentagonul ar fi denumit citat o alternativă viabilă închei citatul. De cele mai multe ori se uita singur la ele.

Scrise în caietul său, cuvintele alcătuindu-se cu greu din literele răzleţe:

Oare au murit toţi, mă întreb? Cei din comitet? Dacă-i aşa, îmi pare rău. Am căzut în greşeală. Asta-i o scuză destul de slabă pentru faptele mele, dar mă jur, din câte ştiu eu despre lucrurile astea, este singura scuză care are greutate. Omul Întunecat este tot atât de real ca Supergripa, tot atât de real ca bombele atomice care pândesc nemişcate în silozurile lor căptuşite cu plumb. Iar când vine sfârşitul şi se dovedeşte că este oribil, aşa cum oamenii cei buni au ştiut întotdeauna că va fi, nu există decât un singur fel în care aceşti oameni se vor apropia de Tronul Judecăţii: Am căzut în greşeală.

Harold citi ceea ce scrisese şi-şi trecu mâna slăbită şi tremurătoare peste frunte. Nu era o scuză

valabilă; dimpotrivă, una proastă. Oricât de tare te-ai fi străduit să-i dai o faţă, tot putea. Cine-ar fi citit acest fragment după ce parcursese jurnalul, l-ar fi considerat un ipocrit absolut. Se crezuse prinţul anarhiei, dar Omul Întunecat văzuse prin el şi îl redusese, fără efort, la un sac tremurător de oase murind de moarte rea, la marginea drumului. Piciorul i se umflase ca o cameră de maşină, mirosea ca o banană răscoaptă, iar el stătea aici, încercând să definească raţional inexprimabilul, cu uliii executând cercuri şi picaje pe curenţii de aer. Căzuse victimă propriei lui adolescente prelungite, iată adevărul simplu şi curat. Se lăsase otrăvit de propriile-i viziuni letale.

Murind, simţea că-şi câştigase puţină normalitate psihică şi poate şi puţină demnitate. Nu-şi dorea să strice aceste lucruri cu scuzele meschine care aveau să iasă şchiopătând în cârje din pagină.

— Aş fi putut să fiu cineva la Bouldcr, îşi spuse el calm, iar adevărul simplu şi teribil al acestei afirmaţii i-ar fi stors lacrimi, dacă n-ar fi fost atât de obosit şi de deshidratat. Se uită lung la literele risipite pe pagină şi apoi la Colt. Deodată dori să se termine cu toate şi se strădui să hotărască cel mai simplu şi mai natural fel de a-şi pune capăt vieţii. I se părea acum mai important ca niciodată să scrie un mesaj pe care să-l găsească cine l-o găsi, peste un an sau peste zece.

Apucă stiloul. Se gândi. Scrise:

Îmi cer iertare pentru distrugerile pe care le-am făcut, dar nu neg că le-am comis din propria mea voinţă liberă. Pe tezele de la şcoală, m-am semnat întotdeauna Harold Emery Lauder. Mi-am semnat manuscrisele — biete texte, aşa cum erau ele — în acelaşi fel. Ba odată, aşa să-mi ajute Domnul, l-am scris pe acoperişul unui hambar în litere mari de câte un metru. Vreau să semnez aici cu numele

care mi-a fost dat în Boulder. Atunci nu l-am putut accepta, dar acum o fac cu dragă inimă.

Voi muri în deplinătatea facultăţilor mele mintale.

Scriind ordonat până la capătul foii, adăugă semnătura: *Hawk.*

Puse carnetul Permacover în portbagajul motocicletei. Răsuci capacul stiloului şi-l prinse la buzunar. Îşi introduse ţeava Coltului în gură şi-şi ridică privirile spre cerul albastru. Îşi aminti de un joc pe care-l jucau când erau mici, din pricina căruia ceilalţi îl necăjeau, pentru că nu era niciodată în stare să-l ducă până la capăt. Pe unul dintre drumurile mărginaşe era o groapă adâncă de nisip, de pe marginea căreia te aruncai, aşteptai o veşnicie, parcă, să atingi nisipul, te rostogoleai de nenumărate ori şi urcai din nou, ca s-o iei de la capăt.

Toţi cu excepţia lui Harold. El rămânea la buza gropii şi striga, *Unu... Doi... Trei!* la fel ca toţi ceilalţi, dar formula magică nu funcţiona niciodată. Picioarele lui rămâneau încremenite pe loc. Nu se putea hotărî să sară. Uneori, ceilalţi îl alungau acasă, strigând în urma lui şi poreclindu-l Harold Panseluţă.

Îi trecu prin minte: *Dacă aş fi avut curajul să sar măcar o dată... numai o dată... poate nu m-aş afla aici. Oricum, urma alege.*

Gândi: *Unu... Doi... TREI!*

Apăsă pe trăgaci.

Arma se declanşă.

Harold tresări pentru ultima oară.

CAPITOLUL 65

LA de Las Vegas se află Emigrant Valley, iar în noaptea respectivă, în mijlocul acelei sălbăticii ardea un foc mic. Alături stătea morocănos Randall Flagg, frigând un iepure. Îl întorcea pe grătarul improvizat, urmărind cum sfârâie şi răspândeşte stropi de grăsime în flăcări. Vântul bătea uşor şi risipea mirosul apetisant în deşert, ceea ce atrăsese lupii. Opriţi pe cea de-a doua înălţime ce se vedea din locul unde poposise el, fiarele urlau la luna plină. Din când în când, Flagg le arunca o privire şi atunci doi sau trei se încăierau, muşcând, înşfăcând şi lovind cu puternicele lor picioare dindărăt, până când cel mai slab era alungat. Apoi ceilalţi se puneau din nou pe urlat, cu boturile ridicate spre luna umflată şi roşiatică.

Dar lupii îl plictiseau acum.

Purta jeanşii, cizmele ponosite şi haina lui din blană de oaie, cu cele două insigne prinse de buzunarele de la piept: zâmbăreţul şi CE MAI FACI, PORCIA TA? Din timp în timp, briza nopţii îi ridica gulerul.

Nu-i plăcea cum merg lucrurile.

Vântul aducea cu sine semne rele, prevestiri negre, ca liliecii fluturând prin podul înalt al unui hambar pustiu. Bătrâna murise, şi la început el socotise că e bine. Pentru că se temuse de bătrână, cu toate că nu ar fi avut de ce. Murise, iar el îi spusese Daynei Jurgens că murise fiind în comă... dar oare aşa să fi fost? Acum nu mai era atât de sigur.

Vorbise oare, înainte să se sfârşească? Şi dacă da, ce anume spusese?

Ce plănuiau ei?

Flagg dobândise un soi de al treilea ochi. Era la fel ca şi cu putinţa de a levita, adică erau nişte lucruri pe care le putea face şi le acceptase, dar a căror natură n-o înţelegea. Era în stare să-şi trimită oriunde acest al treilea ochi şi să vadă cu el... aproape oricând. Uneori însă, în chip misterios, ochiul lui rămânea orb. Reuşise să vadă încăperea

unde murise bătrâna şi pe cei din jurul ei, afectaţi încă de mica surpriză pe care le-o pregătiseră Harold şi Nadine... apoi imaginea se estompase şi se trezise din nou în deşert, înfăşurat în pătura lui, privind spre înălţimi, fără să distingă decât Cassiopeea în jilţul ei înstelat. Iar o voce dinlăuntrul lui spuse: *S-a dus. Au aşteptat să le vorbească, dar ea n-a mai apucat s-o facă.*

Acum el nu mai avea încredere în voce.

Apăruse tulburătoarea problemă a spionilor.

Judele, cu căpăţâna sfărâmată.

Fata, care-i scăpase printre degete în ultimul moment. Iar ea ştia, fir-ar să fie! *Ea ştia!*

Aruncă deodată o privire furioasă în direcţia lupilor şi vreo şase se încăierară, mârâind gutural în liniştea din jur.

Cunoştea toate secretele lor cu excepţia... celui de-al treilea. Cine era al treilea? Îşi trimisese Ochiul de nenumărate ori şi nu se alesese decât cu faţa criptică şi idioată a lunii.

Cine era al treilea?

Cum de reuşise fata să-i scape? Fusese luat prin surprindere şi se alesese doar cu o fâşie din bluza ei. Despre cuţitul ascuns ştiuse, asta nu fusese decât o joacă de copil, dar la saltul spre fereastră nu se aşteptase. Şi la sângele rece cu care îşi luase viaţa, fără să ezite măcar o clipă. Se descotorosise de el în doar câteva clipe.

Gândurile lui se hăituiau unele pe altele, ca nevăstuicile în beznă.

Lucrurile începuseră să se cam destrame pe la margini. Nu-i plăcea deloc să constate asta.

Lauder, de exemplu. Uită-te la Lauder.

Acţionase *excelent,* ca o jucărie mecanică, pe care o întorci cu cheiţa înfiptă-n spate. Vino aici. Du-te-ncolo. Fă asta. Fă aia. Dar bomba cu dinamită nu le venise de hac decât la doi dintre ei — tot planul, tot *efortul* se dusese de râpă din cauza negresei, din cauza baborniței cu un picior în groapă, care se întorsese să moară acolo. Şi pe

urmă... după ce-l aranjase pe Harold... acesta fusese la un pas s-o ucidă pe Nadine! Şi acum îl apuca un spasm de ciudă şi de mirare când se gândea. Iar putoarea aia proastă rămăsese cu gura căscată, aşteptând să tragă din nou, ca şi cum ar fi *vrut* să fie omorâtă. Iar dacă Nadine murea, cine o mai păţea din cauza întregii porcării?

Cine altul, decât fiul lui?

Iepurele era făcut. Îl trase din ţepuşă şi-l puse pe farfuria din tablă.

— Băgaţi la maţ, hiene ce sunteţi!

Asta-i făcu să rânjească cu gura până la urechi. Nu cumva fusese şi în Marină la viaţa lui? Posibil. Însă din rasa pe care o găseşti doar la Parris Island. Acolo fusese un puşti, un dezertor, Boo Dinkway pe numele lui. Îi făcuseră...

Ce anume?

Flagg se încruntă şi-şi coborî privirile în farfuria cazonă. Îl bătuseră pe bietul Boo cu bâte căptuşite cu material moale? Îl sugrumaseră? Parcă-şi amintea şi de nişte benzină. Dar ce anume?

Cuprins de un acces de furie, se abţinu cu greu să nu azvârle iepurele în foc. *Ar trebui să-şi aducă aminte atâta lucru, fir-ar să fie!*

— Luaţi şi mâncaţi, porcilor, şopti el, dar de această dată amintirea era şi mai palidă.

Se pierdea pe sine. Pe vremuri fusese în stare să privească înapoi, peste anii şaizeci, şaptezeci şi optzeci, ca un om care se uită de la înălţimea a două etaje spre o cameră întunecată. Dar acum nu mai reuşea să-şi amintească limpede decât evenimentele de la Supergripă încoace. Dincolo de asta nu exista decât o ceaţă, care se ridica uneori câte puţin, atât doar cât să-i dezvăluie un obiect sau o întâmplare enigmatică (Boo Dinkway, bunăoară... dacă acesta existase vreodată cu adevărat), pentru ca apoi să acopere din nou totul.

Ultima amintire de care putea fi acum absolut sigur era drumul lui spre sud, de-a lungul lui US

51, mergând la Mountain City, spre casa lui Kit Bradenton.

Şi că se născuse. Se născuse din nou.

Strict vorbind, el nu mai era un om, dacă vreodată fusese cu adevărat. Era ca o ceapă, lepădând încet strat după strat... cu toate că părea să-şi piardă, în primul rând, atributele cu care omenirea se mândrea: gândirea organizată, memoria, poate că şi libera voinţă... dacă a existat aşa ceva în realitate.

Începu să mănânce iepurele.

Altădată, nu se îndoia, ar fi dispărut rapid atunci când lucrurile începeau să se complice. Nu şi de această dată. Acum se afla la locul lui, sosise vremea lui şi trebuia să reziste până la capăt.

Nu conta că nu reuşise încă să-l descopere pe cel de-al treilea spion, sau că Harold îi scăpase de sub control la urmă şi avusese neruşinarea colosală să încerce să-i ucidă mireasa promisă, mama fiului său.

Straniul Trashcan Man bântuia pe undeva prin deşert, în căutarea armelor care aveau să şteargă pe vecie de pe faţa pământului Free Zone, care-i provoca atâtea tulburări şi griji. Ochiul lui nu putea să-l urmărească pe Trashcan Man şi Flagg considera că, din anumite puncte de vedere, Trash era chiar mai ciudat decât el însuşi, un fel de copoi uman în stare să adulmece cordita, napalmul şi gelignita cu precizia sinistră a unui radar.

În cel mult o lună, avioanele de vânătoare ale lui National Guard aveau să zboare, cu încărcătura completă de rachete Shrike sub aripi. Iar atunci când va fi sigur că mireasa îi rămăsese grea, aveau să plece în zbor spre răsărit.

Se uită visător la luna asemănătoare unei mingi de baschet şi surâse.

Mai exista şi o altă posibilitate. Spera că Ochiul îl va lumina, cu timpul. Putea să se ducă acolo în persoană, în chip de cioară, sau de lup, sau poate ca insectă — călugăriţă, poate, ceva suficient de

mic să se poată strecura printr-o gură de aerisire din mijlocul unui smoc de iarbă de deşert, cu vârful ascuţit. Va sări sau se va târî prin conducte întunecate şi în cele din urmă va aluneca prin grătarul unui aparat de aer condiţionat sau printre palele încremenite ale unui ventilator pentru aerisire.

Construcţia respectivă era sub pământ. Imediat ce treceai frontiera în California.

Acolo existau eprubete, şiruri nesfârşite de eprubete, pe fiecare dintre ele fiind lipită o bucăţică de bandă Dymo cu textul explicativ: o superholeră, un superantrax, o versiune nouă şi îmbunătăţită a ciumei bubonice, toate bazate pe capacitatea de mutaţie a antigenilor care transformase şi Supergripa într-o boală aproape universal mortală. În locul acesta existau sute de boli noi; un sortiment bogat, după cum se spunea în reclame.

Ce-ai zice să-ţi torn aşa ceva în apă, Free Zone?

Sau să provoc o mică explozie în atmosferă?

O formă minunată de boală a legionarilor, cu prilejul Crăciunului, sau aţi prefera mai degrabă gripa porcească în forma ei perfecţionată?

Randy Flagg, Moş Crăciun întunecat, în sania lui de la National Guard, pregătit să toarne puţin virus pe fiecare horn?

Va aştepta şi va recunoaşte momentul potrivit, atunci când, în sfârşit, va fi sosit.

Ceva anume îi va spune.

Lucrurile aveau să meargă bine. De data asta nu trebuia să se mai dea la fund. Acum ţinea hăţurile şi nu avea să le scape din mână.

Iepurele se terminase. Cu burta plină de mâncare caldă, se simţea iarăşi la largul lui. Cu farfuria de tablă în mână, se ridică şi aruncă oasele în noapte. Lupii se repeziră, se băteau pe ele, mârâind, muşcând şi urlând, cu ochii rotindu-se dement în lumina lunii.

Flagg rămase nemişcat, cu mâinile în şolduri, hohotind sălbatic cu faţa ridicată spre lună.

În dimineaţa următoare, devreme, Nadine părăsi oraşul Glendale şi porni de-a lungul lui 1-15, călare pe Vespa. Părul ei alb ca zăpada, lăsat liber, flutura în urma sa ca trena unei mirese.

Îi părea rău de motocicletă, care-i servise vreme îndelungată şi cu credinţă, dar acum abia se mai ţinea. La asta contribuiseră distanţele lungi şi căldura deşertului, dificila traversare a Munţilor Stâncoşi şi întreţinerea insuficientă. Motorul suna răguşit şi chinuit. În loc să rămână docil în dreptul marcaţiei 5x1000, acul turometrului tremura întruna. Nu mai conta. Dacă se strica de tot, Nadine o lua mai departe pe jos. De-acum n-o mai urmărea nimeni. Harold murise. Iar dacă aşa trebuia să se întâmple, *el* avea să prindă de veste şi-i va trimite pe cineva s-o întâmpine.

Harold încercase s-o împuşte! Harold încercase s-o *omoare!*.

Oricât se străduia să uite, lucrul acesta îi revenea mereu în minte. Nu-i dădea pace, tot aşa cum pe un câine îl sâcâie mereu gândul să nu-şi piardă osul. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Flagg i se arătase în vis în prima noapte de după explozie, când Harold acceptase în cele din urmă să-şi facă tabără. Îi spusese că i-l va lăsa pe Harold alături până ce ajungeau pe Culmea Vestică, aproape de Utah. După care-l va înlătura fără chinuri, printr-un accident petrecut într-o clipită. O pată de ulei. Avea să cadă în râpă. Fără nici un fel de probleme sau dureri.

În realitate însă, evenimentele nu se desfăşuraseră rapid şi fără probleme, iar Harold fusese la un pas s-o *ucidă.* Glonţul şuierase la o palmă de obrazul ei, şi ea nu fusese în stare să se clintească din loc. Încremenise din cauza şocului, întrebându-se cum e posibil aşa ceva, cum de-i

fusese permis — să *îndrăznească* doar — una ca asta.

Încercase să minimalizeze întâmplarea, spunându-şi că era felul în care Flagg o speria şi-i aducea aminte cui îi aparţine ea în realitate. Dar nu avea nici o raţiune! Părea o nebunie! Şi chiar dacă exista o oarecare logică, o voce hotărâtă şi ştiutoare din ea îi spunea că Flagg nu fusese pregătit pentru incidentul cu împuşcăturile.

Încercă să alunge acea voce, să-i închidă uşa în nas, aşa cum procedează o persoană sănătoasă la minte cu o fiinţă indezirabilă, în ochii căreia se citeşte pofta de a ucide. Dar nu reuşi. Vocea îi zicea că nu mai este în viaţă decât prin jocul orb al întâmplării. Că proiectilul tras de Harold ar fi putut s-o lovească în frunte, fără ca Randall Flagg să fi putut interveni, într-un fel sau altul.

Vocea aceea era mincinoasă. Flagg ştia totul, până şi unde s-a aşezat o vrăbiuţă...

Nu, *acela este Dumnezeu,* o contrazicea vocea implacabil. *Dumnezeu ştie, el nu. Eşti încă în viaţă din pură întâmplare, ceea ce înseamnă că toate promisiunile au fost anulate. Nu-i datorezi nimic. Poţi să te opreşti şi să te întorci, dacă vrei.*

Să mă întorc, mai mare râsul! Să mă întorc unde?

În această privinţă, vocea nu avea nimic să-i spună; ar fi mirat-o să fie altfel. Chiar dacă picioarele Omului Întunecat erau din lut moale, descoperirea asta venea puţin prea târziu.

Încercă să se concentreze asupra frumuseţii răcoroasei dimineţi de deşert. Însă vocea continua să-i şoptească pe ton scăzut, insistent.

Dacă n-a ştiut că Harold va avea puterea să-l înfrunte şi să te atace, ce alte lucruri nu ştie? Şi ce se va întâmpla data următoare, când va fi pus la încercare?

Vai, Doamne Dumnezeule, era prea târziu. De ce aşteptase vocea — zile, săptămâni, poate chiar

ani — până acum, când era inutil să-i mai spună ceva?

Ca şi cum ar fi fost de acord, vocea tăcu în cele din urmă şi nu-i rămase decât să se bucure de splendoarea dimineţii. Mergea mai departe, cu ochii aţintiţi asupra drumului ce se desfăşura la nesfârşit înaintea ei. Drumul spre Las Vegas. Drumul spre *el.*

Vespa cedă chiar în acea după-amiază. Se auzi un zgomot de roţi dinţate măcinate şi motorul se cală. Un miros fierbinte şi neobişnuit, ca de cauciuc prăjit, venea dinspre motor. De la cei şaizeci de kilometri la oră cu care înaintase constant până atunci, viteza coborâse mereu, până ce ajunsese să meargă la pas. Nadine scoase motoreta pe banda de refugiu şi acţionă demarorul de câteva ori, conştientă că este inutil. O terminase. Omorâse o mulţime de lucruri în drumul spre soţul ei. Era răspunzătoare de dispariţia întregului Comitet din Free Zone şi a tuturor invitaţilor lor în timpul ultimei întruniri explozive. Apoi Harold. Pe urmă, nu trebuia să uite nici de pruncul nenăscut al lui Fran Goldsmith.

Se simţi cuprinsă de greaţă. Se târî până la gardul de protecţie şi vărsă tot ce mâncase. Avea febră, se găsea într-o stare vecină cu delirul, ea, unica fiinţă vie într-un deşert de coşmar, pârjolit de soare. Era cald... infernal de cald.

Se întoarse în şosea, ştergându-se la gură. Vespa zăcea într-o rână, ca un animal mort. Nadine îi aruncă o ultimă privire şi porni la drum. De-abia trecuse de Dry Lake. Asta însemna că trebuia să-şi petreacă noaptea la marginea drumului, dacă nu venea nimeni s-o culeagă. Cu puţin noroc, avea să ajungă la Las Vegas dimineaţă. Deodată ştiu sigur că Omul Întunecat avea s-o lase să meargă pe jos. Avea să sosească la Las Vegas înfometată, şi

însetată, şi arsă de căldura deşertului, după ce şi ultima picătură din viaţa ei trecută i se scursese din trup. Femeia care se ocupase de copiii dintr-o şcoală din New England avea să dispară pentru totdeauna.

La cât ghinion avea, putea fi sigură că vocea aceea discretă, care o tulbura atât de tare, avea să fie ultima bucăţică din vechea Nadinc, care va dispărea. Până la urmă, fireşte, va veni şi rândul ei.

Merse tot mai departe, pe măsură ce după-amiaza se scurgea. Stropi de transpiraţie i se scurgeau pe obraji. În punctul unde asfaltul şoselei se îngâna cu cerul albastru-deschis, aerul vibra strălucitor, ca argintul-viu. Îşi descheie bluza uşoară şi o scoase, rămânând doar în sutienul din bumbac alb. Arsuri de la soare? Ce dacă? Cinstit vorbind, nici nu-mi pasă.

Spre amurg, pielea ei căpătase o teribilă nuanţă roşiatică, aproape purpurie în dreptul zonei înălţate a claviculelor. Răceala nopţii sosi pe neaşteptate, înfiorând-o şi aducându-i aminte că-şi lăsase cele necesare înnoptării la motoretă.

Se uită în jur, nesigur, văzând maşini din loc în loc, unele îngropate sub dune de nisip până la ornamentaţiile de pe capote. Gândul de a se adăposti într-unul dintre aceste morminte îi făcu rău... chiar mai rău decât chinuitoarele arsuri.

Delirez, îi trecu prin minte.

Nu că asta ar mai fi avut vreo însemnătate. Decise că e mai bine să meargă toată noaptea, decât să doarmă într-o maşină. Ce bine ar fi fost să se afle tot în Midwest. Acolo ar fi găsit un hambar, o căpiţă de fân, un câmp cu trifoi. Un loc curat şi moale. Aici nu era decât şoseaua, nisip şi solul compact al deşertului.

Îşi îndepărtă părul lung de pe faţă şi se gândi că ar fi fost mult mai bine să fi murit.

Soarele coborâse acum dincolo de orizont, iar lumina zilei şi întunericul ajunseseră la momentul

de echilibru perfect. Vântul care îi mângâia obrajii era extrem de rece. Se uită în jur cu teamă.

Se făcuse *prea* rece.

Măgurile se transformaseră în nişte monoliţi întunecaţi. Dunele de nisip păreau nişte coloşi răsturnaţi, ameninţători. Până şi smocurile de fire ascuţite de saguaro îi sugerau degetele scheletice şi acuzatoare ale celor morţi, ieşind afară prin nisip din mormintele lor puţin adânci.

Deasupra capului, roata cosmică a cerului.

Îşi aminti un fragment de vers dintr-un cântec al lui Bob Dylan, cuvinte reci şi deloc încurajatoare: *Hăituit ca un crocodil... prădat în lanul de porumb...*

Pentru ca apoi să-i vină în minte imediat un cântec de-al formaţiei Eagles, de-a dreptul înspăimântător: *Şi diseară aş vrea să dorm cu tine în deşert... cu un milion de stele în jur...*

Pe neaşteptate, simţi că este lângă ea.

Simţi asta chiar înainte ca el să-i vorbească.

— Nadine.

Vocea *lui* plăcută, venind din întunericul profund. Nespus de plăcută, teama care o învăluia din toate părţile, dându-i sentimentul că ajunsese acasă.

— Nadine, Nadine... cât îmi place s-o iubesc pe Nadine.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu el, aşa cum ştiuse mereu că se va întâmpla într-o bună zi, în chipul cel mai simplu şi firesc. Stătea pe capota motorului unui Chevrolet sedan vechi (oare se aflase acolo şi acum o clipă? nu era sigură, dar avea impresia că nu), cu picioarele încrucişate, cu mâinile sprijinite uşor de genunchii jeanşilor lui spălăciţi. O privea şi-i zâmbea blând. Dar privirea lui nu era câtuşi de puţin blândă. Se vedea în ochii lui că omul acesta nu avea nimic de-a face cu blândeţea. I se ghicea în ochi o veselie neagră care dansa acolo ca picioarele unui bărbat sub care

tocmai s-a căscat trapa de pe platforma spânzurătorii.

— Helo, spuse ea. Iată-mă.

— Da, ai ajuns, în sfârşit. Aşa cum mi s-a promis.

Zâmbetul lui se lăţi pe toată faţa şi el îşi întinse mâinile spre ea. Când îl atinse, Nadine simţi o căldură dogoritoare. Căldura venea de la el, ca de la o sobă de teracotă plină de lemne. Mâinile lui netede, fără amprente, alunecară în jurul încheieturilor femeii... şi apoi o apucară strâns, ca nişte cătuşe.

— O, Nadine, şopti, aplecându-se s-o sărute.

Ea-şi întoarse puţin capul, privind focul rece al stelelor, iar sărutul o prinse nu pe buze, ci în golul de sub falcă. Nu se lăsă păcălit. Nadine simţi pe pielea ei curba zâmbetului său batjocoritor.

Mă revoltă, se gândi.

Dar scârba ei era doar un înveliş solzos acoperind ceva şi mai rău — o dorinţă străveche şi ascunsă, ca un coş copt de mult, dar care îşi scoate de-abia acum capul, gata să scuipe fluidul din el cu zgomot, dulceaţa de mult închegată în el. Mâinile bărbatului, alunecându-i pe spate, i se păreau mai fierbinţi decât arsura soarelui. Se lipi de el şi, deodată, şaua subţire dintre picioarele ei îi păru mai plină, mai grea, mai moale, mai conştientă de sine. Cusătura pantalonilor ei o irita într-un mod delicat obscen care o împingea să se scarpine, să scape odată pentru totdeauna de mâncărime.

— Spune-mi un lucru, îl rugă ea.

— Orice.

— Ai spus "aşa cum mi s-a promis". Cine m-a promis pe mine ţie? Şi de ce eu? Şi cum te numeşti? Nici măcar asta nu ştiu. Te cunosc de când mă ştiu, dar numele tău încă nu l-am aflat.

— Poţi să-mi spui Richard. Ăsta e numele meu adevărat. Aşa să-mi spui.

— Ăsta-i numele tău adevărat? Richard? întrebă ea plină de îndoieli, iar el chicoti la încheietura

gâtului, făcând-o să se înfioare de silă şi de dorinţă. Şi cine m-a promis?

— Nadine, am uitat. Haide.

Se lăsă să alunece de pe capota maşinii, strângând-o în continuare de mâini, iar ea fu la un pas să se smulgă din strânsoarea lui şi s-o rupă la fugă... dar la ce bun? Ar fi urmărit-o, ar fi prins-o şi ar fi violat-o.

— Luna, spuse el, e lună plină. La fel ca mine.

Îi conduse mâna până pe materialul neted şi tocit al jeanşilor de sub pântece, unde mâna ei întâlni un lucru teribil, pulsând cu o viaţă proprie, sub răceala fermoarului.

— Nu, murmură ea.

Încercă să-şi elibereze mâna, gândindu-se cât de departe era această noapte de cealaltă, în care se aflase sub influenţa nebuniei şi a lunii, cât de îngrozitor de departe. Ajunsese acum la celălalt capăt al curcubeului timpului.

Îi ţinea mâna lipită de el.

— Haide să plecăm în deşert şi să fii soţia mea, îi propuse el.

— Nu!

— Este prea târziu să mai spui nu, draga mea.

Porniră împreună. Ajunseră în dreptul unui aşternut strâns, lângă oasele înnegrite ale unui foc de tabără, sub oasele de argint ale lunii.

O făcu să se întindă la pământ.

— Prea bine, spuse el, gâfâind. Prea bine, atunci.

Degetele lui desfăcură catarama centurii, apoi nasturele şi fermoarul .

Ea văzu atunci ce o aşteaptă şi începu să ţipe.

La auzul sunetului strident, Omul Întunecat rânji obscen în noapte, sub lumina buhăită şi brânzoasă a lunii.

Nadine scotea ţipăt după ţipăt, încercând să se târască tot mai departe, dar el reuşi s-o prindă. Atunci ea îşi strânse picioarele cu toată forţa, şi când una din mâinile lui lipsite de identitate i se

insinuă între pulpe îndepărtându-le cu uşurinţa cu care desparţi apele, ea se gândi: *Mă voi uita în sus... mă voi uita la lună... n-am să simt nimic şi se va termina... se va termina... nu voi simţi nimic...*

Dar când răceala lui de moarte o pătrunse, urletul ţâşni din ea cu putere şi se zbătu, dar era o luptă zadarnică. Bărbatul îşi croi drum în trupul său cu o forţă brutală, invadând-o şi distrugând tot ce-i stătea în cale; sângele rece i se scurse pe coapse şi simţi că pătrunsese în ea până la uter; focul rece şi argintiu al lunii îi venea în ochi, iar când el ajunse la orgasm focul era ca fierul topit, ca *fonta* topită, ca *alama* topită şi ajunse şi ea la clipa de extaz, cunoscu o plăcere incredibilă, teamă şi groază, trecu prin porţile de fontă şi de alamă în tărâmul deşert al nebuniei, alungată, *suflată* prin ele ca o frunză, de mugetul hohotelor lui de râs; urmări cum i se topesc trăsăturile feţei, iar acum deasupra ei apăruse, la foarte mică distanţă, faţa păroasă a unui demon cu lămpi galbene şi strălucitoare în locul ochilor, ferestre dincolo de care se ghicea iadul, cu toate acestea în ele mai licărea şi acum acea sinistră voie bună; ochi ce pândiseră uliţele strâmbe ale celor o mie de oraşe tenebroase ale nopţii; ochii se căscau, luceau, pentru ca apoi să capete un aer idiot. O luă de la capăt... şi încă o dată... şi încă o dată. Ai fi zis că nu se va termina niciodată. Rece. Era rece ca moartea. Şi bătrân. Mai bătrân decât omenirea, mai bătrân decât pământul. O umplea iar şi iar cu râsul lui dement, plin de duhurile nopţii. Pământ. Lumină. O dată. Şi încă o dată. Pentru ca ultimul ei strigăt să fie luat de vântul deşertului şi dus în cele mai tainice unghere ale nopţii, acolo unde o mie de arme îşi aşteptau noul proprietar să vină şi să le revendice. Cap păros de demon, cu limba atârnând, despicată în două. Respiraţia lui moartă cădea asupra feţei. Se afla pe tărâmul nebuniei. Porţile din fier se închiseseră. *Luna!...*

Luna stătea să apună.

Flagg mai prinsese un iepure, apucase micuţul animal tremurând cu mâinile goale şi-i frânsese gâtul. Aprinsese un foc nou peste oasele celui vechi şi acum iepurele se frigea, răspândind valuri de arome. Nu mai apăruseră lupii. În seara asta rămăseseră la distanţă — după cum se şi cuvenea. În definitiv, era noaptea cununiei lui, iar fiinţa ameţită şi apatică care zăcea de cealaltă parte a focului era chiar sfioasa lui mireasă.

Se aplecă deasupra ei şi-i ridică mâna din poală. Când îi dădu drumul, mâna rămase inertă, la gura femeii. Cercetă fenomenul câteva clipe, apoi îi luă mâna şi i-o puse la loc, în poală. Ajunse acolo, degetele începură să i se mişte apatic, ca nişte şerpi pe moarte. Apropie două degete de ochii ei, dar Nadine nu clipi. Continua să privească în gol.

Era sincer mirat.

Oare ce-i făcuse?

Nu reuşea să-şi aducă aminte.

Şi nici nu avea vreo importanţă. Chiar dacă era în stare de prostraţie, ce conta? Era un incubator perfect. Avea să-i poarte fiul în pântece, să-l nască, iar după ce-şi îndeplinea datoria, putea să moară. De fapt, asta fusese menirea ei.

Iepurele era fript. Îl rupse în două. Fragmentă partea ei în bucăţi mici, aşa cum pregăteşti mâncarea pentru copii. Începu s-o hrănească, întinzându-i, rând pe rând, câte-o bucăţică. Pe jumătate mestecate, câteva bucăţele îi căzură din gură, dar mancă aproape totul. Dacă rămânea în starea asta, va avea nevoie de o supraveghetoare. Jenny Engstrom, poate.

— Foarte bine, draga mea, îi spuse el blând.

Ea continua să se uite, indiferentă, la lună. Flagg îi zâmbi liniştit şi începu cina festivă.

Amorul îi făcea întotdeauna foame.

Se trezi spre sfârşitul nopţii şi se ridică în aşternut, tulburat şi speriat... speriat în felul instinctiv şi inconştient în care se sperie un animal de pradă care simte că şi el la rândul său poate să fie vânat.

Oare fusese un vis? O viziune?...

Cei de dincolo sosesc.

Speriat, încercă să înţeleagă gândul, să-l fixeze într-un context. Nu reuşi. Atârna deasupra capului său, ca o vrăjitorie.

Acum sunt şi mai aproape.

Cine? Cine era mai aproape acum?

Vântul nopţii şoptea lângă el, aducându-i parcă un parfum. Cineva vine şi...

Cineva pleacă.

În timp ce el dormea, cineva trecuse pe lângă tabăra lui, spre est. Cel de al treilea, pe care nu-l cunoştea? Era lună plină. Scăpase cel de-al treilea? Gândul îl umplu de panică.

Bine, dar cine vine?

Se uită la Nadine. Aceasta dormea ghemuită strâns, în poziţie de fetus, poziţie pe care urma s-o ia şi fiul lui în pântecele ei, peste doar câteva luni.

Vor *mai fi aceste luni?*

Din nou avu sentimentul că lucrurile încep să se destrame, începând de la margini. Se culcă la loc, convins că în noaptea aceea n-avea să mai doarmă. Şi totuşi adormi. Iar a doua zi de dimineaţă, când îşi făcu apariţia în Vegas, zâmbea din nou şi aproape uitase de panica ce-l cuprinsese cu o noapte în urmă. Nadine stătea docilă pe bancheta din faţă a maşinii, alături de el, ca o păpuşă mare cu o sămânţă ascunsă cu grijă în pântece.

Se duse la Grand, unde află ce se întâmplase în timp ce el dormea. Văzu licărul nou, prudent şi întrebător, din privirile celorlalţi şi simţi încă o dată fiorul de spaimă, atingându-l uşor, ca aripa unei molii.

CAPITOLUL 66

PE LA ORA la care Nadine Cross începea să înţeleagă anumite lucruri care ar fi trebuit, poate, să fie de la sine înţelese, Lloyd Henreid stătea singur în Cub Bar, dându-şi o pasienţă Big Clock şi trişând. Îşi ieşise din fire. În ziua aceea se petrecuse o explozie la Indian Springs, un mort şi trei răniţi, dintre care unul avea să moară, probabil, din cauza gravităţii arsurilor. Nu aveau pe nimeni la Vegas care să se priceapă să trateze asemenea răni.

Carl Hough adusese ştirea. Era supărat până la Dumnezeu şi nici nu era genul de om pe care să-ţi permiţi să nu-l iei în serios, înainte de epidemie fusese pilot la Ozark Airlines, era un fost Marine, şi, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l facă praf pe Lloyd cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi prepara un daiquiri. După cum se lăuda el însuşi, Carl omorâse mai mulţi tipi în cursul carierei lui îndelungate şi foarte variate, iar Lloyd nu vedea de ce nu i-ar da crezare. Nu că lui Lloyd i-ar fi fost teamă de Carl Hough; pilotul era mare şi solid, dar se ferea de Momâia Ambulantă ca toţi ceilalţi din vest, iar Lloyd purta o amuletă primită de la Flagg. În schimb era unul dintre piloţii lor şi, din cauza asta, trebuia tratat cu diplomaţie. Şi, oricât ar părea de ciudat, Lloyd era destul de diplomat. Trecutul lui era simplu, dar teribil: petrecuse mai multe săptămâni cu un nebun purtând numele de Poke Freeman şi reuşise să supravieţuiască întregii poveşti. Mai petrecuse câteva luni alături de Randall Flagg şi nu numai că trăgea aer în piept, dar rămăsese în toate minţile.

Carl apăruse cam pe la ora 2, în 12 septembrie, cu casca de motociclist sub braţ. Avea o arsură urâtă pe obrazul stâng şi băşici pe o mână. Fusese un incendiu. Dar nu atât de rău pe cât ar fi putut fi.

Explodase o cisternă cu combustibil, care răspândise petrol arzând peste toată pista.

— Foarte bine, spusese Lloyd. Îl voi informa pe cel mare. Răniţii au fost duşi la spital?

— Mda, acolo sunt. După părerea mea, Freddy Campanari nu apucă apusul soarelui. Cu alte cuvinte, nu mai rămân decât doi piloţi, eu şi Andy. Să-i spui asta, şi vreau să-i mai comunici ceva, când se întoarce. Vreau ca împuţitul de Trashcan Man să *dispară.* Ăsta-i preţul pe care-l pretind ca să rămân.

Lloyd îl măsură pe Carl Hough.

— Chiar aşa?

— Ai înţeles foarte bine.

— Păi, uite ce este, Carl, îi spuse Lloyd. Nu pot să transmit mesajul. Dacă ai chef să-i dai *lui* ordine, va trebui s-o faci personal.

Carl păru deodată tulburat şi puţin speriat. Frica producea un efect straniu pe figura lui dură.

— Mda, înţeleg punctul tău de vedere. Dar sunt obosit şi dat peste cap, Lloyd. Obrazul mă doare ca naiba. Nu aveam de gând să-mi vărs nervii pe tine.

— E-n regulă, omule. De asta mă aflu eu aici.

Uneori ar fi preferat să nu fie aşa. Deja îl durea foarte tare capul.

— Dar omul acela trebuie să plece, insistă Carl. Dacă va trebui să i-o spun eu, am s-o fac. Ştiu că poartă o piatră din aceea neagră. Presupun că este în relaţii nemaipomenite cu omul înalt. Dar uite ce este, ascultă-mă. Carl se aşeză şi-şi puse casca pe o masă de bacara. Trash este vinovat de izbucnirea incendiului. Pe Dumnezeul meu, cum crezi că ne vom ridica de la sol cu avioanele alea dacă tocmai unul dintre oamenii barosanului le dă foc *piloţilor!*

Mulţi dintre cei care treceau prin recepţia Grandului aruncau priviri neliniştite spre masa la care stăteau Lloyd şi Carl.

— Nu mai vorbi aşa de tare, Carl.

— Okay. Dar ai înţeles care-i problema, nu?

— Eşti absolut sigur că Trash a făcut-o?

— Ascultă-mă, spuse Carl, aplecându-se, se afla în garaj. Bine? A stat acolo foarte multă vreme. L-au văzut foarte mulţi, nu numai eu.

— Credeam că e plecat pe undeva. În deşert. Înţelegi, căutând tot felul de lucruri.

— Păi, vezi bine, s-a întors! Tractorul acela cu şenile cu care iese el în deşert era plin cu tot felul de lucruri. Dumnezeu ştie de pe unde le adună, eu nu. Oricum, în timpul pauzei de cafea, a venit şi el să discute cu băieţii. Îl ştii cum este. Pentru el, armele sunt ca dulciurile pentru un copil.

— Mda.

— Ultimul lucru pe care ni l-a arătat a fost un fitil incendiar. Tragi de vârf şi se iscă o mică flacără de fosfor. Apoi nimic, timp de o jumătate de oră sau patruzeci de minute, funcţie de dimensiunea fitilului, corect? Ai înţeles? Apoi se stârneşte un foc îngrozitor. Mic, dar teribil de puternic.

— Mda.

— Foarte bine. Prin urmare, Trashy ne arăta jucărelele alea — altfel încântat peste măsură — iar Freddy Campanari îi zice: "Hei, cine se joacă cu focul face pipi în pat, Trash." Atunci Steve Tobin — îl cunoşti, e comic ca o cârjă de cauciuc — zice: "Băieţi, aţi face bine să ascundeţi chibriturile, Trashy s-a întors în oraş." Atunci Trash s-a purtat foarte ciudat. A aruncat o privire jur-împrejur şi a mormăit ceva în surdină. Eu stăteam chiar lângă el şi mi s-a părut că zice cam aşa: "Să nu mă mai întrebaţi vreodată de cecul doamnei Semple." Tu înţelegi ceva din chestia asta?

Lloyd clătină din cap. Oricum nu înţelegea mare lucru în privinţa lui Trashcan Man.

— Apoi a plecat. Şi-a cules lucrurile pe care ni le arătase şi a luat-o din loc. Am fost cu toţii cam jenaţi de ce se întâmplase. N-am vrut să-l rănim. Cei mai mulţi dintre noi chiar ţinem la Trash. Sau ţineam. Este ca un copil mic, ştii?

Lloyd făcu un semn afirmativ.

— Peste o oră, afurisita de cisternă sare în aer ca o rachetă. Iar în timp ce noi adunam resturile, s-a întâmplat să-mi ridic privirea şi să-l văd pe Trashy în tractorul lui, lângă barăci, uitându-se la noi cu binoclul.

— Asta-i tot? întrebă Lloyd, uşurat.

— Nu, nu-i tot. Dacă era, nici nu m-aş fi ostenit să vin până la tine, Lloyd. Dar aşa am ajuns să mă gândesc *cum* de-a sărit camionul în aer. Este exact genul de treburi pentru care foloseşti o capsulă incendiară. În Nam, soldaţii Cong au făcut să explodeze o mulţime de depozite de muniţie chiar în felul ăsta, ba chiar folosind propriile noastre fitile incendiare. Îl pui sub camion, pe ţeava de eşapament. Dacă nimeni nu porneşte camionul, se declanşează când trece timpul prevăzut. Dacă îl porneşte, explodează când se încălzeşte ţeava. Într-un fel sau altul, *bum,* şi s-a terminat cu camionul. Singurul lucru care nu se potrivea a fost că în garaj există întotdeauna vreo zece cisterne cu combustibil, iar noi nu le folosim într-o ordine anume. Prin urmare, după ce l-am dus pe bietul Freddy la spital, John Waite şi cu mine ne-am întors acolo. John se ocupă de garaj şi era în culmea furiei. Îl văzuse acolo pe Trash ceva mai devreme.

— E sigur că era Trashcan Man?

— Cu toate arsurile alea de pe braţ este foarte greu de confundat, nu crezi? Bine? În momentul respectiv nimeni nu s-a gândit la nimic. Îşi vârâse nasul, dar cam asta-i în general treaba lui, nu-i aşa?

— Mda, consider că e corect exprimat.

— Aşa că eu şi cu John am început să cercetăm şi celelalte cisterne. Şi, ce să vezi, pe fiecare dintre ele era montat câte un sistem incendiar. Le-a pus pe ţevile de eşapament, chiar dedesubtul rezervoarelor de combustibil. Motivul pentru care camionul pe care l-am folosit a sărit primul în aer a

fost că ţeava s-a încălzit, după cum îţi povesteam, corect? Dar şi celelalte se pregăteau să plece. Două sau trei scoteau deja fum. O parte a cisternelor erau goale, dar cel puţin cinci erau pline cu combustibil de avion. În doar zece minute am fi pierdut jumătate din bază.

Isuse, se tângui Lloyd în sinea lui. *E de rău. Mai rău de atât nici că s-ar putea.*

Carl îi arătă mâna plină de băşici.

— Cu asta m-am ales când am tras de un fitil fierbinte. Acum înţelegi de ce trebuie să dispară?

Lloyd îi răspunse nesigur:

— Poate cineva i-a furat dispozitivele astea din tractor, în timp ce el făcea pipi sau mai ştiu eu ce.

— Nu s-a întâmplat aşa, îi spuse Carl calm. Cineva s-a simţit jignit atunci când îşi prezenta, mândru, jucăriile, şi i-a venit în minte să ne ardă pe toţi. A fost la un pas de succes. Trebuie făcut ceva, Lloyd.

— Foarte bine, Carl.

Îşi petrecu restul după-amiezei întrebând în stânga şi în dreapta de Trash — îl văzuse cineva sau ştia pe unde este? Priviri ferite şi răspunsuri negative. Vestea se răspândise. Poate că asta era bine. Oricine îl vedea se va grăbi să raporteze, în speranţa că avea să se bucure de mai multă trecere în faţa celui mare. Dar Lloyd bănuia că nimeni nu-l va vedea pe Trash. Lovise, iar acum se întorsese probabil în deşert, în tractorul lui pe şenile.

Se uită la pasienţa întinsă dinaintea lui şi-şi controlă cu grijă impulsul de a mătura cărţile de joc de pe masă. Preferă să mai trişeze o dată, scoţând un as, şi să continue să joace. N-avea nici o importanţă, dacă Flagg dorea să pună gheara pe el, nu-i rămânea decât să-l caute. Trashy avea să sfârşească răscrăcănat pe o cruce, exact ca Hec Drogan. Mare ghinion, băi băiete.

Dar în ungherul cel mai secret al inimii lui, se mira.

În ultima vreme se petrecuseră lucruri care nu-i plăceau. Dayna, de exemplu. Adevărat, Flagg aflase despre ea, dar de vorbit, fata nu vorbise. Reuşise, nu înţelegea cum, să scape prin moarte, lăsându-i în ceaţă în privinţa celui de-al treilea spion.

Asta era altă chestie. Cum de nu ştia *Flagg* din prima de soarta celui de-al treilea spion? Ştiuse de băşinosul ăla bătrân, iar când se întorsese din deşert aflase şi despre Dayna şi le spusese exact cum avea de gând să se poarte cu ea. Dar nu-i mersese.

Iar acum, Trashcan Man.

Trash nu era un nimeni. Poate că pe vremuri fusese, dar acum se schimbase socoteala. Purta la gât piatra neagră a Omului Întunecat, exact ca el. După ce îi prăjise creierii avocatului ăla cu gură mare la L.A., Lloyd îl văzuse pe Flagg punându-şi mâinile pe umerii lui Trashcan şi spunându-i cu blândeţe că toate visele fuseseră adevărate. Iar Trash şoptise: "Îmi dau viaţa pentru tine."

Lloyd nu avea de unde să ştie ce se mai întâmplase între cei doi, în orice caz părea limpede că omul bântuia prin deşert cu binecuvântarea lui Flagg. Iar acum Trashcan Man o luase razna.

Ceea ce ridica nişte întrebări destul de serioase.

Aceasta era şi cauza pentru care Lloyd stătea aici singur, la ora 9 seara, trişând la pasienţă şi dorindu-şi să fie beat criţă.

— Domnul Henreid?

Ce-o mai fi şi *asta?* Îşi ridică privirile şi văzu o fată frumuşică, în pantaloni albi scurţi şi o bluză care nu-i acoperea ca lumea nici măcar sfârcurile sânilor. Interesul exagerat pentru sex al tinerei era vizibil, dar avea o figură nervoasă şi palidă, aproape bolnavă. Îşi muşca mereu unghia unuia dintre degetele mari şi Lloyd constată că avea toate unghiile roase.

— Ce-i?

— Tr... trebuie să-l văd pe domnul Flagg.

Forţa îi dispăru foarte repede din voce, spre sfârşitul propoziţiei transformându-se în şoaptă.

— Ia te uită, chiar vrei? Dar ce-ţi închipui tu, că sunt secretarul lui intim?

— Dar... mi s-a spus... să te caut pe tine.

— Cine a spus?

— Păi, Angie Hirschfield. Ea mi-a zis.

— Cum te cheamă?

— Ah, Julie. Chicoti, dar doar dintr-un simplu reflex. Spaima i se ghicea în continuare pe chip, iar Lloyd se întrebă plictisit ce porcărie mai era şi asta. O fată ca ea n-ar fi întrebat de Flagg decât într-o situaţie cu adevărat serioasă. Julie Lawry.

— Uite ce este, Julie Lawry, Flagg nu se află la Las Vegas în momentul de faţă.

— Când se-ntoarce?

— Nu ştiu. Vine şi pleacă şi nu poartă asupra lui un sistem de semnalizare. Şi nici nu-mi dă mie socoteală. Dacă ai ceva, spune-mi mie şi am să mă îngrijesc ca mesajul să ajungă la el. Tânăra îl măsură neîncrezătoare, iar Lloyd repetă ceea ce-i spusese şi lui Carl Hough în după-amiaza aceea: De asta mă aflu eu aici, Julie.

— Okay. Apoi, adăugă cu grabă: Dacă-i important, să-i zici că eu am fost cea care ţi-a spus. Julie Lawry.

— Okay.

— Nu uiţi?

— *Nu, pentru numele lui Dumnezeu!* Şi acum, ce este?

Ea făcu bot:

— Ştii. nu trebuie să fii aşa de rău.

Lloyd oftă şi puse pe masă cărţile pe care le mai ţinea în mână.

— Aşa este, recunoscu el, cred că ai dreptate. Şi acum, spune-mi despre ce este vorba?

— De surdomutul ăla. Dacă se află prin preajmă, cred că spionează. M-am gândit că ar fi bine să ştiţi. Ura sclipi în ochii ei. Nenorocitul a vrut să mă împuşte.

— Ce surdomut?

— Păi, l-am văzut pe cretin, prin urmare mi-am făcut socoteala că trebuie să se afle şi surdomutul cu el, ştii? Ei nu sunt după tipicul nostru de aici. Bănuiesc că or fi venit din partea cealaltă.

— Aşa crezi tu?

— Mda.

— Păi, eu unul nu prea înţeleg despre ce vorbeşti. Am avut o zi lungă şi sunt obosit. Dacă nu te hotărăşti să vorbeşti cum se cuvine, Julie, eu mă duc la culcare.

Julie se aşeză, puse picior peste picior şi-i povesti lui Lloyd întâlnirea cu Nick Andros şi Tom Cullen la Pratt, Kansas, oraşul ei natal. Despre întâmplarea cu Pepto-Bismolul ("Mă distram şi eu puţin cu prostălăul, iar celălalt a scos arma şi m-a ameninţat!"), îi povesti până şi scena cu plecarea lor din oraş, atunci când trăsese după ei.

— Şi toate astea dovedesc ce anume? o întrebă Lloyd după ce terminase.

Fusese vag intrigat de cuvântul "spion", dar începând de atunci se scufundase într-o buimăceală plictisită.

Julie puse iarăşi bot şi-şi aprinse o ţigară.

— Ţi-am *zis,* doar. Cretinul se află *aici.* Pariez că spionează.

— Tom Cullen, aşa ai zis că-l cheamă?

— Da.

Îşi aducea aminte, destul de vag. Cullen era un tip înalt şi blond, nu absolut întreg la minte, asta nu se putea tăgădui, însă în nici un caz atât de rău pe cât îl descria putoarea asta ordinară. Se strădui să-şi aducă aminte mai mult, însă fără succes. Oamenii continuau să sosească în Las Vegas, câte şaizeci până la o sută pe zi. Era imposibil să-i mai ţii minte pe toţi, iar Flagg îi spusese că imigraţia va creşte mult, înainte de a înceta definitiv. Cel mai bine ar fi fost să se ducă la Paul Burlson, care ţinea un dosar cu rezidenţii din Las Vegas, ca să găsească alte date despre idiotul acela, Cullen.

— Ai de gând să-l arestezi? se interesă Julic.

Lloyd o măsură rece:

— Am să te arestez pe tine, dacă nu-mi dai pace.

— Ăsta zic şi eu *băiat de treubă!* ţipă Julie Lawry, cuprinsă de isterie. Sări în picioare şi se holbă la el. În pantalonii scurţi, din bumbac alb, picioarele ei păreau să fie lungi până la gât. Eu încercam să vă aduc un *serviciu!*

— Voi verifica.

— Mda, corect, am mai auzit cu povestea asta.

Spunând acestea, ieşi din încăpere călcând apăsat, descriind cu poponeţul, de indignare, mici cercuri strânse.

Lloyd o însoţi cu o privire amuzată şi obosită, gândindu-se că pe lume existau o groază de puicuţe ca ea — chiar şi acum, după Supergripă, ar fi fost în stare să pună pariu că mai rămăseseră destule. O puneai cu ele fără nici un fel de probleme, dar după aceea, păzea, altfel te sfâşie cu unghiile. Rude apropiate cu femelele acelea de păianjen care-şi devorează partenerii după consumarea actului sexual. Trecuseră două luni de zile, cu toate acestea îi mai purta pică mutului. Cum zisese că-l cheamă? Andros?

Lloyd trase un carneţel hărtănit, cu copertele negre, din buzunarul de la spate, îşi umezi degetul şi răsfoi până ajunse la o pagină albă. Acesta era caietul lui de însemnări, plin-ochi cu diverse mici notiţe — tot soiul de lucruri, de la faptul că nu trebuia să uite să se bărbierească înainte de întâlnirile cu Flagg şi până la o notă înconjurată cu chenar să facă un inventar al conţinutului farmaciilor din Las Vegas înainte să dispară morfina şi codeină. Curând va avea nevoie de un nou carneţel.

Mâzgăli cu scrisul lui ţeapăn, de şcoală secundară: *Nick Andros sau poate Androtes — mut. În oraş?* Şi dedesubt: *Tom Cullen, de verificat cu Paul.* Îşi vârî carnetul la locul lui, în buzunar. La şaizeci de kilometri spre nord-est, Omul

Întunecat ajunsese la punctul culminant al îndelungatei lui relaţii cu Nadine Cross, sub stelele scânteietoare ale deşertului. Ar fi fost deosebit de interesat să afle că un prieten de-al lui Nick Andros se află la Las Vegas.

Dar el dormea.

Lloyd aruncă o privire morocănoasă pasienţei, uitând de Julie Lawry, de supărarea fetei şi de funduleţul ei apetisant. Mai făcu o şmecherie cu un as, iar gândurile i se întoarseră cu tristeţe la Trashcan Man şi la ce avea să zică — sau să facă — Flagg la aflarea ştirii.

În vremea în care Julie Lawry părăsea Cub Bar, simţindu-se respinsă, deşi nu-şi făcuse decât datoria ei de cetăţean, după cum gândea ea, Tom Cullen privea visător luna plină prin fereastra imensă din apartamentul său, situat în altă parte a oraşului

Sosise vremea să plece.

Era vremea să se întoarcă.

Apartamentul acesta nu semăna cu casa lui din Boulder. Locul acesta era mobilat, dar nu şi decorat. Nu atârnase nici măcar un singur afiş şi nu agăţase nici măcar o pasăre împăiată, cu ajutorul sârmei de pian. Locuinţa aceasta nu fusese decât un loc de popas, iar acum sosise vremea să pornească mai departe. Era bucuros. Nu putea să sufere locul acesta. Aici domnea un miros special, uscat şi putred, pe care nu reuşeai niciodată să-l defineşti până la capăt. Oamenii erau amabili, în mare parte, iar pe unii îi plăcea la fel de mult ca pe cei din Boulder: Angie sau băieţelul acela, Dinny. Nimeni nu-şi bătea joc de el pentru că era încet la minte. Îi dăduseră o muncă şi glumeau cu el, iar când venea pauza de prânz schimbau între ei mâncarea din sufertaşe. Erau oameni drăguţi şi asemănători celor din Boulder, din câte-şi făcea el socoteala, dar...

Dar în jurul lor plutea *mirosul* acela.

Păreau să aştepte şi să urmărească ceva. Uneori cădeau într-o tăcere stranie, iar ochii li se acopereau de un văl impenetrabil, de parcă i-ar fi vizitat pe toţi aceleaşi vise neliniştitoare. Făceau diverse lucruri fără să ceară explicaţii de ce şi la ce bun. Avea sentimentul că oamenii aceştia purtau nişte măşti fericite, dar feţele lor adevărate, de profunzime, erau ale unor monştri. Văzuse odată un film de groază cu acest subiect. Monstrul respectiv purta numele de vârcolac.

Luna plutea deasupra deşertului, fantomatică, distantă şi liberă. O văzuse pe Dayna, din Free Zone. O văzuse o singură dată. Oare ce se întâmplase cu ca? Spionase şi ea? Se întorsese înapoi?

Nu ştia nimic despre toate astea. Dar se temea.

Pe scaunul La-Z-Boy din faţa inutilului televizor color din apartament aştepta un mic rucsac, plin cu felii de şuncă ambalate în vid, Slim Jims şi Saltines. Îl ridică şi-l puse în spate.

Călătoreşti noaptea, dormi ziua.

Ieşi în curtea clădirii fără să arunce vreo privire înapoi. Luna era atât de puternică, încât îi arunca umbra pe cimentul crăpat, unde jucătorii, înainte să intre în cazinouri, îşi parcaseră odinioară maşinile lor cu numere de înmatriculare din alte state.

Îşi ridică privirile spre banul spectral ce plutea pe cer.

— Luna, şopti el. Doamne, da. Tom Cullen ştie ce înseamnă asta.

Bicicleta lui îl aştepta rezemată de peretele din stuc roz al clădirii. Se opri un moment ca să-şi aranjeze rucsacul, apoi încălecă şi porni în direcţia drumului Interstate. Pe la ora 11 noaptea ieşise din Las Vegas şi pedala spre est, pe banda de refugiu a lui 1-15. Nimeni nu-l văzuse. Nimeni nu sunase alarma.

Mintea lui se afla într-un punct neutru, aşa cum se întâmpla aproape întotdeauna când îşi rezolva problemele imediate. Pedală mai departe, conştient doar de faptul că briza uşoară a nopţii îi mângâia obrajii transpiraţi. Din când în când trebuia să ocolească o dună de nisip care se târâse din deşert şi pusese un braţ alb şi scheletic de-a curmezişul drumului, şi, ieşind din oraş, evită şi maşinile şi camioanele oprite în drum — priviţi lucrarea mea, voi, cei puternici, şi minunaţi-vă, ar fi spus poate Glen Bateman, în felul lui ironic.

La ora 2 făcu un popas şi luă o gustare uşoară, Slim Jims, biscuiţi şi Kool-Aid dintr-un termos mare, prins în spatele bicicletei. Apoi îşi văzu de drum. Luna apusese. Cu fiecare rotaţie a roţilor bicicletei se afla tot mai departe de Las Vegas şi se simţea tot mai bine.

Dar la 4.15 în acea dimineaţă de 13 septembrie se abătu asupra lui un talaz îngheţat de teamă, cu atât mai înspăimântător cu cât era total neaşteptat şi aparent iraţional. Tom ar fi ţipat cat îl ţinea gura, dar coardele lui vocale erau deodată încremenite. Muşchii picioarelor îi amorţiră brusc şi continuă să meargă mai departe în virtutea inerţiei, sub stelele încremenite. Imaginea alb-negru negativă a deşertului defila tot mai încet pe dinaintea lui.

El se afla în apropiere.

Omul fără faţă, demonul ce bântuia acum pe pământ.

Flagg.

Bărbatul înalt, aşa-i spuneau. Rânjitul, aşa-i spunea Tom în sinea lui. Numai că atunci când rânjetul se abătea asupra ta, ţi se oprea sângele în vine, iar carnea se făcea rece şi cenuşie. Omul în stare să se uite la o pisică şi s-o facă să borască ghemotoace de păr. Dacă trecea printr-un şantier, lucrătorii se izbeau cu ciocanul în degete, puneau şindrila invers sau mergeau ca somnambulii până la capătul grinzilor şi...

... Vai, Doamne Dumnezeule, este treaz!

Un geamăt ieşi din gâtlejul lui Tom. Simţi deodată veghea celuilalt. I se păru că vede sau simte un Ochi deschizându-se în bezna începutului de zi, un Ochi roşu, infernal, încă puţin împăienjenit şi buimac de somn. Se rotea în întuneric. Căuta. Pe el îl căuta. Ştia că Tom Cullen se află acolo, dar nu şi locul precis unde să-l găsească.

Picioarele găsiră cu greu pedalele şi începură să se mişte, din ce în ce mai repede; se aplecă asupra coarnelor, reducând rezistenţa în faţa vântului, până ce prinse o viteză ameţitoare. Dacă i-ar fi ieşit acum în cale epava unei maşini, ar fi intrat în ea cu toată viteza şi poate ar fi suferit un accident mortal.

Treptat, simţi că prezenţa aceea întunecată şi fierbinte rămâne în urma lui. Iar cea mai mare minune dintre toate a fost că Ochiul roşu infernal căutase în direcţia lui, trecuse pe deasupra sa fără să-l vadă *(poate din cauză că m-am aplecat aşa de tare asupra ghidonului,* judecă Tom Cullen incoerent)... după care se închisese la loc.

Omul Întunecat dormea din nou.

Cum se simte iepuraşul când umbra şoimului se lasă asupra lui ca un crucifix negru... şi apoi îşi vede de drum fără să se oprească sau măcar să încetinească? Cum se simte şoarecele când pisica ce a pândit cu răbdare în faţa găurii lui cât e ziua de lungă a fost înşfăcată fără prea multă ceremonie de stăpânul ei şi aruncată pe uşă afară? Cum se simte cerbul când se strecoară pe nesimţite pe lângă atotputernicul vânător, care trage un pui de somn după prânz, după ce în dimineaţa respectivă a ucis trei urşi? Poate că nu simt nimic sau poate simt ceea ce a simţit şi Tom Cullen pe când ieşea din sfera aceea de influenţă neagră şi periculoasă: o izbucnire de uşurare teribilă şi măreaţă; sentimentul unei noi naşteri. Şi, mai presus de orice, un sentiment de siguranţă, atât de greu

dobândit, că un asemenea noroc nu poate fi decât un semn ceresc.

Merse până la ora 5 dimineaţa. În faţa lui, cerul căpătase culoarea albastru-închis-tivit-cu-auriu a răsăritului. Stelele păleau.

Tom era la capătul puterilor. Mai pedală puţin, până ce văzu un povârniş abrupt, cam la şaizeci de metri la dreapta şoselei. Îşi împinse bicicleta peste mal şi apoi coborî în valea seacă. Urmându-şi impulsurile şi semnalele instinctului, adună suficientă iarbă uscată şi cactuşi ca să acopere bicicleta. Cam la zece metri de bicicletă erau două stânci mari, sprijinite una de cealaltă. Se strecură în punga de umbră dintre ele, îşi puse haina sub cap şi adormi aproape imediat.

CAPITOLUL 67

MOMÂIA AMBULANTĂ se întorsese la Vegas.

Ajunsese cam pe la ora 9.30 dimineaţa. Lloyd îl văzuse sosind. Şi Flagg îl văzuse pe Lloyd, dar nu-l băgase în seamă.

Traversase holul recepţiei de la Grand, conducând o femeie. În ciuda aversiunii tuturor de a se uita la Omul Întunecat, mai multe capete se întorseseră s-o privească pe ea. Părul femeii era alb ca zăpada. Suferise o teribilă arsură de la soare, atât de gravă, încât îl ducea pe Lloyd cu gândul la victimele incendiului cu benzină de la Indian Springs. Părul alb, arsura îngrozitoare, ochii absolut goi. Avea o expresie nu doar placidă, ci de-a dreptul idioată. Lloyd mai văzuse odată asemenea ochi. La Los Angeles, după ce Omul Întunecat îl terminase pe Eric Strellerton, avocatul care avea de gând să-l înveţe pe Flagg cum să procedeze.

Flagg nu se uita la nimeni. Rânjea. O conduse pe femeie până la lift şi intrară împreună în cabină. Uşa se închise în urma lor şi urcară până la ultimul etaj.

În următoarele şase ore, Lloyd se strădui să pună totul la punct, ca să fie pregătit când Flagg avea să apară şi să-i ceară raportul. După părerea lui, totul era sub control. Nu-i mai rămăsese decât să-l găsească pe Paul Burlson şi să scoată de la el toate datele în legătură cu Tom Cullen, pentru eventualitatea că Julie Lawry descoperise cu adevărat ceva interesant. Lloyd se îndoia, dar cu Flagg era mai bine să te ştii în siguranţă decât să ai ce regreta după aceea. Mult mai bine.

Ridică receptorul şi aşteptă răbdător. După câteva secunde se auzi un păcănit şi apoi vocea nazală a lui Shirley Dunbar, specifică celor din Tenncssee.

— Centrala.

— Bună, Shirley, sunt eu, Lloyd.

— Lloyd Henreid! Ce faci'?

— Destul de bine, Shirl. Poţi să-mi faci legătura la 6214?

— Paul? Nu este acasă? Se află la Indian Springs. Cred că pot să-ţi fac legătura cu el la comandamentul bazei.

— Okay, te rog să încerci.

— Imediat. Ascultă, Lloyd, când vrei să treci pe la mine să guşti din prăjitura mea cu cafea? Am mereu proaspătă, pentru că fac câte una la fiecare două sau trei zile.

— Curând, Shirley, o asigură Lloyd, strâmbându-se.

Shirley avea patruzeci de ani, era deşirată... şi pusese ochii pe Lloyd. Avea parte de o mulţime de ironii din pricina ei, mai cu seamă de la Whitney şi Ronnie Sykes. Dar era o telefonistă foarte bună, capabilă să facă adevărate minuni cu sistemul telefonic din Las Vegas. Punerea în funcţiune a telefoanelor — sau cel puţin a celor mai

importante — fusese cea dintâi prioritate a lor după alimentarea cu energie electrică, dar cea mai mare parte a echipamentului automatic arsese, prin urmare se văzuseră siliţi s-o ia de la început, ceea ce echivala cu vechile cutii din tablă şi sfoara ceruită. Întreruperile se ţineau lanţ. Dar Shirley se ocupa de toate cu o pricepere ieşită din comun şi dădea dovadă de multă răbdarea cu celelalte trei sau patru operatoare, care mai aveau încă multe de învăţat.

Pe deasupra, prăjitura cu cafea era *cu adevărat* minunată.

— *Curând,* repetă el, făcându-şi socoteala cât de bine ar fi fost să se poată face o combinaţie între trupul durduliu şi tânăr al Juliei Lawry şi talentele şi firea blândă, supusă, ale lui Shirley Dunbar.

Femeia se arătă mulţumită. Pe linie veniră mai multe pocnete şi pârâituri şi un ţiuit înalt care-l făcură să îndepărteze receptorul de ureche. Apoi se auzi târâitul răguşit de la celălalt capăt al firului.

— Bailey, comandamentul, se auzi o voce care, din cauza distanţei, suna a tinichea.

— La aparat Lloyd, tună el în receptor. Paul este acolo?

— Cum ai zis, Lloyd? îl întrebă Bailey.

— Îl caut pe *Pauli Paul Burlson!*

— A, el! Da, e chiar aici, bea Cola.

Urmă o pauză — Lloyd începu să creadă că firava legătură se întrerupsese definitiv — şi apoi îl auzi pe Paul.

— Trebuie să strigăm, Paul, legătura e proastă.

Lloyd se îndoia că Paul dispune de capacitatea pulmonară necesară ca să urle. Era un bărbat costeliv, cu lentile groase la ochelari, unii îi spuneau Mr. Cool, pentru că se încăpăţâna să poarte în fiecare zi un costum complet, din trei piese, în pofida canicului ucigătoare de la Vegas. Dar era foarte bun în postul de ofiţer de informaţii şi, după cum îi mărturisise Flagg lui Lloyd într-unul dintre momentele lui de expansiune, încă

înainte de 1991, Burlson avea să răspundă de poliţia secretă. Şi va fi *aşaaa* de bun în funcţia respectivă, adăugase Flagg cu un zâmbet cald şi cuceritor.

Paul reuşi să vorbească ceva mai tare.

— Ai catastiful la tine? îl întrebă Lloyd.

— Da, Stan Bailey şi cu mine întocmeam chiar acum un program de muncă în rotaţie.

— Te rog să verifici dacă ai date despre un tip numit Tom Cullen, bine?

— Doar o secundă. Secunda se întinse la două sau trei minute, iar Lloyd începu să se întrebe din nou dacă nu cumva legătura se tăiase. Apoi Paul îi zise: Okay, Tom Cullen... eşti acolo, Lloyd?

— Chiar aici.

— Cu telefoanele astea, nu ştii niciodată. Are vârsta probabilă între douăzeci şi doi şi treizeci şi cinci. El însuşi nu ştie sigur. Uşoară înapoiere mintală. Posedă în schimb capacitate de muncă. L-am folosit în echipa de curăţenie.

— De cât timp se află la Las Vegas?

— De mai puţin de trei săptămâni.

— Vine din Colorado?

— Da, însă avem peste zece persoane care şi-au încercat norocul dincolo şi au ajuns la concluzia că nu le place. Pe tipul despre care mă întrebi l-au alungat. Avea relaţii sexuale cu o femeie normală şi, din câte presupun, s-au temut pentru fondul lor genetic, explică Paul râzând.

— Ai adresa lui?

Paul i-o comunică, iar Lloyd o notă repede în agendă.

— Asta-i tot, Lloyd?

— Dacă ai timp, aş vrea să mai verific un nume.

Paul râse cu aerul aferat al tipului meschin:

— Desigur, doar sunt în pauza de cafea.

— Este vorba de Nick Andros.

— Numele respectiv se află pe lista roşie, îi răspunse Paul fără ezitare.

— Da? Lloyd gândea cu toată viteza de care era în stare, adică foarte departe de viteza luminii. Habar n-avea ce anume înţelege Paul prin lista roşie. De la cine ai primit numele acesta?

Paul răspunse exasperat:

— Tu de la cine crezi? Aceeaşi persoană care mi-a dat toate celelalte nume de pe lista roşie.

— Aha, foarte bine.

Sporovăială era practic imposibilă când era atât de greu să te înţelegi, iar Lloyd avea oricum destule pe cap ca să nu-i mai ardă de aşa ceva.

Lista roşie. Nume pe care Flagg i le comunicase lui Paul şi numai lui, din câte se vedea... cu toate că Paul era încredinţat că şi Lloyd avea ştiinţă de ele. Lista roşie, oare ce mai însemna şi asta? Roşu înseamnă stop.

Roşu înseamnă primejdie.

Lloyd ridică iarăşi receptorul.

— Centrala.

— Tot eu sunt, Shirl.

— Ei, Lloyd, ai...

— Shirley, nu am timp de pălăvrăgeală. Am dat de firul unei chestii care s-ar putea dovedi mare.

— Foarte bine, Lloyd.

Din vocea lui Shirley dispăruse unda jucăuşă şi căpătase un ton foarte oficial.

— Cine-i de serviciu la Securitate?

— Barry Dorgan.

— Fă-mi legătura cu el. Şi să uiţi că ai vorbit cu mine.

— Bine, Lloyd.

De astă dată era speriată. Şi Lloyd se temea, în plus era şi emoţionat.

Peste câteva clipe discuta cu Dorgan. Un tip ca lumea, faţă de care Lloyd avea un profund respect. Prea mulţi indivizi de teapa lui Poke Freeman gravitaseră în direcţia departamentului poliţiei.

— Doresc să reţii pe cineva în numele meu, îi spuse Lloyd. Îl vreau viu. Vreau să fie viu, chiar dacă pentru asta e nevoie de sacrificiu din partea

oamenilor tăi. Îl cheamă Tom Cullen şi vei reuşi, probabil, să-l prinzi acasă la el. Adu-l la Grand.

Îi dădu adresa lui Tom, cerându-i s-o repete.

— Este foarte important, Lloyd?

— Cât se poate de important. Dacă-ţi iese bine, cineva mai mare decât mine va fi foarte încântat de tine.

— Okay.

Barry închise telefonul, ceea ce făcu şi Lloyd, convins că Barry înţelesese şi sensul ascuns al mesajului: *Dar dacă ratezi, cineva va fi extrem de supărat pe tine.*

Barry îl sună peste o oră, comunicându-i că, după toate probabilităţile, Tom Cullen plecase.

— Dar e slab de minte, continuă Barry, şi nu poate conduce. Nici măcar un scuter. Dacă a luat-o spre est, n-a putut trece dincolo de Dry Lake. Îl putem prinde, Lloyd, sunt convins că putem. Dă-mi undă verde.

Barry sărea peste cal. Era una dintre cele patru sau cinci persoane din Vegas care ştiau de existenţa spionilor şi-i citise gândul lui Lloyd.

— Stai să mă mai gândesc, îi răspunse Lloyd, înainte ca Barry să aibă vreme să protesteze.

Putea să judece lucrurile mult mai bine decât s-ar fi crezut în stare în zilele de dinaintea gripei, dar era conştient că se afla în faţa unei chestii care-l depăşeşte. Iar lista roşie îl tulburase. Oare de ce nu i se spusese şi lui despre ea?

Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Flagg în Arizona, Lloyd avea sentimentul neliniştitor că se află într-o poziţie vulnerabilă. Existau secrete pe care el nu le cunoştea. Probabil că aveau să reuşească totuşi să pună mâna pe Cullen; Carl Hough şi Bill Jamieson puteau să piloteze elicopterele armatei adăpostite în hangarele de la Springs, iar dacă era obligatoriu, puteau să închidă toate drumurile care ies din Nevada la răsărit. Apoi, individul nu era vreun Jack Spintecătorul sau Doctor Octopus, ci un debil mintal oarecare,

pus pe fugă. Dar, pentru Dumnezeu! Dacă ar fi ştiut de Andros ăla când îl vizitase Julie Lawry, ar fi putut să-l încolţească chiar în micul lui apartament din North Vegas.

Se simţea ca şi cum s-ar fi întredeschis în el o uşă, prin care pătrundea o undă rece de teamă. Flagg ratase mişcarea. Şi nu mai era sigur nici de încrederea lui Flagg în el. Nici că se putea un rahat mai mare.

Totuşi, aştepta un ordin. Nu avea de gând să ia de capul lui decizia de a declanşa o vânătoare umană. Mai ales după cele întâmplate cu Judele. Se ridică şi se îndreptă spre telefoane, dar se întâlni cu Whitney Horgan, care venea chiar din direcţia respectivă.

— E omul, Lloyd, i se adresă acesta. Vrea să discute cu tine.

— Foarte bine.

Era surprins cât de calmă îi era vocea... căci teama crescuse nemăsurat în el. Mai presus de orice, i se părea important să-şi aducă aminte că ar fi pierit de mult într-o celulă a închisorii din Phoenix, dacă nu l-ar fi salvat Flagg. Nu avea nici un sens să se amăgească; îi aparţinea Omului Întunecat cu arme şi bagaje.

Dar nu pot să-mi îndeplinesc misiunea dacă îmi ascunde informaţii, gândi el, apropiindu-se de lifturi. Apăsă butonul cel mai de sus şi cabina porni repede. Îl încerca din nou sentimentul acela tulburător: Flagg nu ştiuse. Cel de-al treilea spion se aflase aici tot timpul, *iar Flagg habar n-avea.*

— Poftim înăuntru, Lloyd.

Înveşmântat într-un halat de baie în carouri albastre, cât se poate de banal, Flagg îi zâmbea leneş.

Lloyd păşi înăuntru. Acrul condiţionat funcţiona la puterea maximă şi avu sentimentul că pătrunsese într-o grădină din Groenlanda. Cu toate

acestea, când Lloyd trecu pe lângă Omul Întunecat, simţi valul de căldură radiat de trupul lui. Avea sentimentul că se află într-o încăpere în care se găseşte şi un furnal mic, dar extrem de puternic.

Într-unul din colţuri, într-un fotoliu alb, se afla femeia care sosise dimineaţă împreună cu Flagg. Avea părul prins cu grijă în ace şi purta o rochie lungă. Figura ei era pierdută şi lipsită de expresie; vederea ei îi provocă lui Lloyd un fior profund. În adolescenţa lui, furase odată împreună cu nişte prieteni dinamită de pe un şantier de construcţie, pe care o aprinseseră şi o aruncaseră în Lake Harrison, unde explodase. Peştii morţi care ieşiseră plutind la suprafaţă aveau în orbitele lor tivite ca luna aceleaşi priviri, indiferente şi goale.

— Aş vrea să faci cunoştinţă cu Nadine Cross, îi şopti Flagg din spate, făcându-l pe Lloyd să tresară. Este soţia mea.

Surprins, Lloyd se uită la Flagg, care surâdea batjocoritor cu ochii lui vioi.

— Draga mea, el este Lloyd Henreid, mâna mea dreaptă. Lloyd şi cu mine ne-am întâlnit în Phoenix, unde Lloyd se afla în detenţie şi era pe cale să se înfrupte dintr-un coleg deţinut. Dacă stau să mă gândesc, nu este exclus să fi luat un mic antreu. Corect, Lloyd?

Lloyd se împurpura la faţă şi nu spuse nimic, deşi femeia era fie idioată, fie drogată de nu mai ştia de ea.

— Întinde-i mâna, scumpa mea, o îndemnă Omul Întunecat.

Nadine îi îndeplini porunca aidoma unui robot. Ochii ei continuau să se holbeze indiferent, în direcţia unui punct nedefinit, undeva deasupra umărului lui Lloyd.

Doamne, cât e *de sinistru,* reflectă Lloyd. Un val de sudoare îi cuprinse trupul, în ciuda aerului îngheţat ce ieşea din sistemul de condiţionare.

— *Încântatdecunoştinţă,* i se adresă el, strângând carnea moale şi caldă a mâinii.

După aceea trebui să-şi domolească puternicul imbold de a-şi şterge palma de cracul pantalonului. Braţul Nadinei continua să plutească inert în aer.

— Acum poţi să-ţi laşi mâna jos, dragostea mea, îi spuse Flagg.

Nadine îşi duse mâna în poală, unde degetele începură să se răsucească şi să se foiască. Spre oroarea lui, Lloyd înţelese că femeia se masturba.

— Soţia mea trece printr-o stare de indispoziţie, spuse Flagg, chicotind pe înfundate. De fapt, are motive, după cum se spune. Felicită-mă, Lloyd. Voi fi tată.

Din nou chicotitul, ca fuga de năluci a şobolanilor în spatele zidurilor vechi.

— Felicitări, strecură Lloyd cu greu, printre buzele amorţite.

— Putem discuta orice în prezenţa lui Nadine, nu-i aşa, draga mea? E tăcută ca un mormânt. Nu zice nici pâs, dacă mi-e permisă gluma... Ce se întâmplă la Indian Springs?

Lloyd clipi din ochi şi încercă să-şi ajusteze roţile dinţate ale gândurilor, simţindu-se despuiat şi lipsit de apărare.

— Merge bine, reuşi el să îngaime într-un târziu.

— Merge bine? Omul Întunecat se aplecă spre el şi, pentru o clipă, Lloyd fu convins că avea să-şi caşte gura şi să-i reteze capul ca un balaur. Se trase înapoi. Nu mi se pare câtuşi de puţin o analiză riguroasă, Lloyd.

— Mai sunt şi alte lucruri...

— Când voi fi dispus să vorbesc despre alte lucruri, hotărăsc singur.

Vocea lui Flagg creştea, apropiindu-se teribil de mult de ţipăt. Lloyd nu mai văzuse până atunci o schimbare atât de bruscă a dispoziţiei lui Flagg şi se sperie de moarte.

— În clipa aceasta nu doresc decât un raport asupra situaţiei de la Indian Springs şi ai face bine să fii în stare să mi-l prezinţi, Lloyd, asta spre binele tău!

— Prea bine, murmură Lloyd. Okay.

Îşi scoase carnetul cu însemnări din buzunarul de la şold şi timp de o jumătate de oră, discutară despre Indian Springs, avioanele de luptă din National Guard şi despre rachetele Shrike. Flagg începu să se destindă din nou — deşi era foarte greu de stabilit cu precizie şi cu atât mai periculos să-l iei ca pe un lucru de la sine înţeles, când aveai de-a face cu Momâia Ambulantă.

— Crezi că ar fi în stare să survoleze Boulder în două săptămâni? întrebă el. Să zicem... până la 1 octombrie.

— Carl ar fi în stare, cred. Despre ceilalţi doi, nu ştiu.

— Vreau să fie pregătiţi, mormăi Flagg, ridicându-se şi începând să măsoare camera cu paşi mari. Vreau să-i ştiu pe oamenii aceia că se ascund prin văgăuni, înainte de primăvara viitoare. Vreau să-i lovesc noaptea, când dorm. Să răscolesc oraşul lor dintr-un capăt la celălalt. Vreau să arate ca Hamburgul şi Dresda, după cel de-al doilea război mondial. Se întoarse spre Lloyd: obrajii lui erau albi ca varul, iar ochii îi ardeau ca tăciunii, mistuiţi de propriul lor foc dement. Rânjetul lui amintea de un iatagan. Să se-nveţe minte să mai trimită spioni. La primăvară vor locui prin caverne. Apoi vom merge la ei şi vom organiza o vânătoare de porci. Se se-nveţe minte să mai trimită spioni.

Lloyd îşi recăpătase în sfârşit glasul:

— Cel de-al treilea spion...

— Îl vom descoperi noi, Lloyd. Nu-ţi face griji. Punem noi mâna pe ticălos.

Fermecătorul zâmbet întunecat îi apăruse iarăşi pe buze. Dar Lloyd surprinsese o clipă de teamă furioasă şi nedumerită înainte să reapară zâmbetul.

Iar teama era ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă.

— Cred că ştim cine este, îi spuse Lloyd calm.

Flagg răsucise o figurină din jad între degete, cercetând-o. Acum mâinile lui încremeniseră. Rămase nemişcat, iar pe chip i se zugrăvi o concentrare ciudată. Pentru prima dată, femeia aceea, Cross, îl privi pe Flagg, apoi căută cu grabă într-altă parte. Aerul mansardei părea să se fi îngroşat.

— Ce? Cum ai zis?

— Cel de-al treilea spion...

— Nu, spuse deodată Flagg cu hotărâre neaşteptată. Nu, te baţi cu umbrele, Lloyd.

— Dacă am înţeles bine, este prieten cu un tip pe care-l cheamă Nick Andros.

Figurina din jad îi scăpă lui Flagg printre degete şi se sfărâmă. Peste o secundă, Lloyd se pomeni ridicat din scaun de piepţii cămăşii. Flagg traversase încăperea cu asemenea rapiditate, încât Lloyd nici nu apucase să-l vadă. Apoi faţa lui Flagg aproape se lipi de el, radiind dogoarea aceea bolnavă, cu ochii negri, ca de nevăstuică, la doar câţiva centimetri de ai săi.

— *Şi tu mi-ai stat aici şi mi-ai vorbit de Indian Springs? Ar trebui să te arunc pe fereastră!* urlă Flagg.

Ceva — poate faptul că simţea vulnerabilitatea Omului Întunecat, poate doar faptul că ştia că Flagg îl va cruţa până ce va primi toate informaţiile — îi permise lui Lloyd să-şi recapete graiul şi să se apere.

— Am încercat să-ţi spun! strigă el. Dar m-ai întrerupt! Şi nu mi-ai vorbit nici despre lista roşie, ce-o mai fi şi aia! Dacă aş fi ştiut, aş fi putut să-l reţin pe idiot ieri seară!

Atunci se simţi plutind prin cameră şi se izbi de peretele opus. I se dezlănţui o adevărată explozie de stele verzi în ţeastă şi se prăbuşi pe parchet,

ameţit, îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească. Urechile îi ţiuiau.

Ai fi zis că Flagg a înnebunit. Ţopăia prin cameră, livid de furie. Nadine se făcuse mică în fotoliul ei. Flagg ajunse în dreptul unui raft populat cu o menajerie de animale din jad verde-lăptos. Se holbă la ele o secundă, părând uimit să le vadă, apoi le mătură pe podea. Explodară toate, ca nişte grenade mici. Lovi în bucăţile mai mari cu piciorul gol, expediindu-le în toate părţile. Părul negru îi căzuse pe frunte. Îl aruncă pe spate cu un gest nervos, apoi se răsuci spre Lloyd. Pe figura lui se citea expresia grotescă a simpatiei şi compasiunii — ambele la fel de autentice ca o bancnotă de trei dolari, îi trecu prin minte lui Lloyd. Se apropie de Lloyd şi-l ajută să se ridice; acesta observă că Flagg calcă pe mai multe fragmente ascuţite de jad fără să dea semne de durere... şi fără să-i curgă sânge.

— Îmi pare rău. Hai să bem ceva. Întinse mâna şi-l ajută pe Lloyd să se ridice. *Ca un copil care a făcut o criză de furie,* gândi Lloyd. Tu bei bourbon sec, nu?

— Da.

Flagg se duse la bar şi umplu două pahare cu nişte cantităţi monstruoase. Lloyd înghiţi jumătate dintr-al său dintr-o dată. Paharul clănţăni uşor atunci când îl puse pe masa din colţul încăperii, dar se simţea mult mai bine.

— Lista roşie este un lucru cu care n-am crezut că va trebui să lucrezi vreodată, îi explică Flagg. Erau acolo opt nume — din care au rămas acum cinci. Consiliul lor de conducere, plus bătrâna. Andros era unul dintre ei. Dar între timp a murit. Da, Andros a murit, sunt sigur.

Îl fixă apoi pe Lloyd cu privirea lui ascuţită şi otrăvită. Acesta începu să-şi depene povestea, uitându-se din când în când în caiet. De fapt, nu avea nevoie, dar îi făcea bine să scape de privirea

aceea furioasă. Începu cu Julie Lawry şi încheie cu Barry Dorgan.

— Spui că este debil mintal, medită Flagg.

— Da.

Pe chipul lui Flagg apăru mulţumirea şi începu să dea din cap.

— Da; spuse el, dar fără să i se adreseze lui Lloyd. Da, de asta nu puteam să văd...

Se întrerupse şi se duse la telefon. Peste câteva clipe discuta cu Barry.

— Elicopterele. Îl pui pe Carl într-unul şi pe Bill Jamieson în celălalt. Contact radio permanent. Trimite şaizeci — nu, o sută de oameni. Închide toate drumurile care ies prin estul şi sudul Nevadei. Îngrijeşte-te ca să primească descrierea acestui Cullen. Iar eu vreau să primesc rapoarte din oră în oră.

Puse receptorul la loc şi-şi frecă mâinile, fericit.

— Punem mâna pe el. Mi-ar fi plăcut doar să-i trimitem capul prietenului său, Andros. Dar Andros e mort. Nu-i aşa, Nadine?

Nadine îi răspunse cu o privire goală.

— Elicopterele nu vor mai fi de prea mare folos în seara asta, spuse Lloyd. În trei ore se lasă întunericul.

— Nu te agita, bătrâne, îl sfătui Omul Întunecat cu veselie. Mâine avem destul timp pentru elicoptere. Nu este departe. Nu, nu poate fi departe.

Lloyd frământa nervos carnetul de note cu spirală în toate direcţiile, preferând să fie în oricare alt loc decât aici. Flagg era acum în bună dispoziţie, dar probabil avea să şi-o piardă după ce afla ştirile în legătură cu Trash.

— Mai este un lucru, spuse el fără tragere de inimă. Este vorba de Trashcan Man.

Se întrebă dacă şi de data asta avea să se dezlănţuie o criză de furie, cum fusese aceea căreia îi căzuseră victimă bibelourile din jad.

— Dragul de Trashy. A plecat într-o nouă călătorie de-a lui de prospecţiuni?

— Nu ştiu unde se află. Dar a făcut o mică şmecherie la Indian Springs, înainte de a porni iarăşi la drum.

Relată povestea pe care o auzise de la Carl, cu două zile în urmă. Faţa lui Flagg se întunecă aflând de rana mortală a lui Freddyt Campanari, dar când Lloyd îşi încheie relatarea, se înseninase din nou. În loc să facă o nouă criză, Flagg făcu un semn nerăbdător din mână.

— Foarte bine. Când se întoarce, vreau să fie ucis. Dar repede şi cu milă. N-aş vrea să sufere. Sperasem că s-ar putea... să ţină mai mult. Probabil că tu nu înţelegi asta, Lloyd, dar eu am simţit o anume... înrudire cu băiatul ăsta. Am crezut că aş putea să mă folosesc de el — ceea ce am şi făcut — dar n-am fost niciodată absolut sigur. Chiar şi un maestru în sculptură se poate trezi că i s-a răsucit cuţitul în mână, dacă este defect. N-am dreptate, Lloyd?

Lloyd, care habar n-avea de sculptori şi de cuţitele acestora (după el, nu foloseau decât ciocanul şi dalta), făcu un semn îndatoritor din cap:

— Desigur.

— Şi ne-a făcut şi marele serviciu de a pregăti rachetele Shrike. El a fost, nu mă înşel?

— Ba nu. Chiar el.

— Se va întoarce. Spune-i lui Barry că Trash... că trebuie să punem capăt nefericirii lui. Fără dureri, pe cât posibil. În momentul de faţă mă preocupă mult mai mult băiatul acela înapoiat mintal de la est. Aş putea să-l las să plece, dar e vorba de un principiu. Poate că reuşim să rezolvăm totul înainte de căderea întunericului. Tu ce părere ai, draga mea?

Se lăsase pe vine, lângă Nadine. Îi atinse obrazul, iar ea se trase, ca şi cum ar fi atins-o cu un

fier înroşit în foc. Flagg rânji şi o atinse încă o dată. De astă dată ea se supuse, cutremurându-se.

— Luna, exclamă Flagg încântat şi sări în picioare. Dacă elicopterele nu-l găsesc înainte de lăsarea întunericului, în seara asta e lună plină. Păi, aş pune pariu că la ora asta pedalează chiar pe mijlocul lui 1-15, la lumina zilei. Aşteptându-se ca Dumnezeul bătrânei să vegheze asupra lui. Dar şi ea a murit, nu-i aşa, draga mea? Flagg râse din toată inima, cu hohotele unui copil fericit. Şi presupun că la fel i s-a întâmplat şi Dumnezeului ei. Totul se va termina cu bine. Iar Randy Flagg va fi tătic.

O atinse din nou pe obraz. Femeia gemu ca un animal rănit. Lloyd îşi linse buzele uscate.

— O iau din loc, cu voia ta.

— Bine, Lloyd, foarte bine. Omul Întunecat nu se întoarse spre el; privea răpit obrazul Nadinei. Totul merge bine. Cât se poate de bine.

Lloyd ieşi la iuţeală, aproape în fugă. Dar ajuns în lift nu se mai stăpâni; apăsă pe butonul STOP PERICOL şi se lăsă în voia crizei de isterie. Râse şi plânse vreme de vreo cinci minute. După ce trecu furtuna, se simţi ceva mai bine.

Nu *se prăbuşeşte,* îşi spuse el. Au *apărut câteva mici probleme, dar este în stare să le stăpânească. Jocul se va încheia probabil înainte de 1 octombrie, dar cu siguranţă înainte de 15. Totul merge în plin, după cum zicea şi el, şi nu contează că a fost la un pas să mă omoare... nu contează că se poartă mai straniu ca niciodată...*

Peste cincisprezece minute, Lloyd primi telefon de la Stan Bailey, aflat la Indian Springs. Stan era într-o stare vecină cu nebunia, oscilând între furia la adresa lui Trash şi teama de Omul întunecat.

Carl Hough şi cu Bill Jamieson decolaseră de la Springs la ora 6.02 p.m., pentru a îndeplini o misiune de recunoaştere la est de Vegas. Unul

dintre ceilalţi piloţi cursanţi, Cliff Benson, mergea alături de Carl, ca observator.

La ora 6.12 p.m., ambele elicoptere explodaseră în aer. Indiferent cât de şocat fusese, Stan trimisese totuşi cinci oameni la hangarul 9, unde mai erau două hidroelicoptere şi trei elicoptere mari Baby Huey. Descoperiră încărcături explozibile fixate pe toate cele cinci aparate şi capse de detonare prinse de nişte simple ceasuri de bucătărie. Detonatoarele nu erau de acelaşi tip cu cele pe care Trash le montase pe camioanele cisternă, dar diferenţele nu contau. Nu mai rămânea loc de îndoială.

— Trashcan Man le-a pus, spuse Stan. L-a lovit amocul. Numai Isus Cristos ştie unde a mai pus capcane explozive prin jur.

— Verifică peste tot, îi spuse Lloyd. Inima îi bătea repede şi neregulat, de frică. Adrenalina îi fierbea în trup, iar ochii păreau să-i iasă din cap. Verifică *totul!* Îi aduni absolut pe toţi oamenii şi scotociţi baza aia afurisită de la un capăt la celălalt. M-ai înţeles, Stan?

— La ce bun?

— *La ce bun?* urlă Lloyd. Trebuie să-ţi fac un desen, tâmpitule? Ce-o să zică cel mare dacă toată baza...

— Toţi piloţii noştri sunt morţi, spuse Stan cu blândeţe. N-ai înţeles, Lloyd? Până şi Cliff, care nu era prea bun. Mai avem şase tipi care însă sunt incapabili să ţină manşa singuri şi nici măcar un instructor. Ce să mai facem cu aparatele alea, Lloyd?

Întrerupse legătura, lăsându-l pe Lloyd ca trăsnit.

În aceeaşi seară, Tom Cullen se trezi imediat după 9.30, însetat şi înţepenit. Luă o gură de apă din bidon, se strecură de sub cele două stânci şi se uită la cerul întunecat. Luna trona deasupra,

misterioasă şi calmă. Era timpul să pornească. Dar trebuia să fie precaut, Doamne, da.

Pentru că acum se aflau pe urmele lui.

Avusese un vis. Nick îi vorbise, ceea ce era straniu, pentru că Nick nu putea să vorbească. Pentru că era surdomut. Trebuia să scrie totul, iar Tom habar n-avea să citească. Dar visele erau nişte lucruri mai ciudate, în care se putea întâmpla orice, aşa cum în visul lui Tom Nick îi vorbise.

Iată cum îi vorbise Nick: "Acum au aflat despre tine, Tom, dar nu din vina ta. Ai făcut totul cum se cuvine. A fost ghinion. Dar de acum trebuie să fii grijuliu. Trebuie să părăseşti drumul, Tom, dar să mergi tot spre răsărit."

Tom înţelese că trebuia să ţină drumul spre est, dar nu ştia şi cum avea să se descurce în deşert ca să nu se rătăcească. Era posibil să meargă mereu în cerc.

— Ai să-ţi dai seama, îl asigură Nick. Mai întâi trebuie să cauţi Degetul Domnului, God's Finger...

Acum Tom îşi aşeză bidonul la centură şi-şi potrivi rucsacul. Se întoarse pe jos la şosea, lăsând bicicleta la locul ei. Urcă povârnişul până la şosea şi scrută cu grijă în ambele sensuri. Trecu în fugă de banda mediană şi, după încă o privire, traversă benzile în direcţia vest a lui 1-15.

Acum au aflat despre tine, Tom.

Îşi prinse piciorul în gardul de pe cealaltă parte şi se rostogoli până aproape la capătul povârnişului de lângă şosea. Rămase câteva secunde la pământ, cu inima zbătându-i-se în piept. Nu se auzea nici un sunet în afara vântului slab, şuierând peste suprafaţa accidentată a deşertului.

Se ridică şi începu să scruteze orizontul. Avea ochii ageri, iar aerul deşertului era limpede precum cristalul. Nu peste mult îl văzu, conturându-se pe cerul presărat cu stele ca un semn de exclamaţie. God's Finger. Stând cu faţa spre răsărit, monolitul din stâncă se afla pe direcţia orei 10. Îşi făcu socoteala că poate ajunge acolo într-o oră sau

două. Dar claritatea şi efectul de lupă al aerului înşelaseră călători mai experimentaţi decât Tom Cullen, care era din ce în ce mai uimit că stâlpul de piatră părea să rămână mereu la aceeaşi distanţă. Trecu miezul nopţii, apoi şi ora 2. Marele orologiu al stelelor de pe cer se rotise. Tom se întrebă dacă stânca ce semăna atât de mult cu un deget nu era cumva un miraj. Se frecă la ochi, dar piatra rămase la locul ei. În spatele ei, şoseaua dispăruse în depărtările întunecate.

Când privi din nou în direcţia Degetului, i se păru ceva mai aproape, iar pe la ora 4, când o voce interioară începu să-i sugereze că ar fi timpul să-şi caute un adăpost bun pentru ziua ce venea, nu mai încăpea nici o îndoială că se apropiase de reperul lui. Dar n-avea să ajungă acolo în noaptea aceea.

Şi dacă totuşi ajungea (presupunând că nu aveau să-l descopere la lumina zilei)? Ce urma după aceea?

Nu conta.

Nick avea să-i spună. Drăguţul şi bunul de Nick.

Tom de-abia aştepta să se întoarcă la Boulder şi să-l întâlnească, Doamne, da.

Descoperi un cotlon destul de confortabil la umbra unei creste stâncoase uriaşe şi adormi aproape instantaneu. În noaptea aceea străbătuse cam patruzeci de kilometri spre nord-est, apropiindu-se de Mormon Mountains.

În timpul după-amiezei, un şarpe cu clopoţei mare se strecură alături de el, fugind de căldura zilei. Se încolăci lângă Tom, dormi o vreme, apoi plecă mai departe.

Flagg îşi petrecu după-amiaza la marginea terasei de pe acoperiş, privind spre est. Soarele avea să apună peste patru ore, şi atunci băiatul ăla înapoiat pornea din nou la drum.

Vântul puternic şi stăruitor al deşertului îi ridică părul negru de pe fruntea încinsă. Oraşul se sfârşea

brusc, lăsând loc deşertului. Câteva panouri de reclame la marginea nimicului şi basta. Deşertul nesfârşit, oferind atâtea ascunzători minunate. Nu puţini plecaseră în deşert spre a nu mai fi văzuţi niciodată.

— Nu şi de această dată, şopti el. Am să pun mâna pe el. Am să pun mâna pe el.

Nu reuşea să-şi explice de ce i se părea atât de important să-l găsească; nu reuşea cu nici un chip să judece raţional situaţia. Se simţea din ce în ce mai tentat să acţioneze pur şi simplu, să se mişte, să *facă.* Să distrugă.

Ieri seară, când Lloyd îl informase de explozia elicopterelor şi de moartea celor trei piloţi, a trebuit să recurgă la absolut toate resursele sale ca să nu intre într-o criză teribilă. Cel dintâi impuls fusese să ordone formarea de îndată a unei coloane blindate — tancuri, aruncătoare de flăcări, transportoare blindate şi toate celelalte. Ar fi ajuns la Boulder în cinci zile. Într-o săptămână şi jumătate ar fi încheiat toată porcăria.

Desigur.

Iar dacă în trecătorile munţilor cădea zăpada mai devreme, asta ar fi însemnat sfârşitul măreţei forţe, *Wehrmacht,* cum îi plăcea lui să o numească. Se aflau în 14 septembrie. Nu mai puteai fi sigur de vreme bună. Cum de trecuse timpul cu asemenea repeziciune?

Dar el era cel mai puternic om de pe faţa pământului, nu? Poate să fi fost şi alţii pe măsura lui, în Rusia, China sau Iran, dar până să se măsoare cu ei trebuia să mai treacă cel puţin zece ani de aici înainte. Tot ceea ce conta în momentul respectiv era să-şi menţină autoritatea, ştia asta, *simţea* asta. Că era puternic, iată singurul lucru pe care idiotul putea să-l spună... asta *dacă* reuşea să nu se piardă în deşert sau să îngheţe în munţi. Nu putea să le spună decât că oamenii lui Flagg trăiau cu frica Momâii Ambulante şi aveau să asculte orice comandă a Momâii Ambulante. Nu avea cum

să le spună decât lucruri care să-i demoralizeze şi să-i lipsească şi mai mult de voinţă. Atunci de ce-l domina acel sentiment neclintit şi apăsător că acest Cullen trebuie găsit şi ucis înainte de a părăsi Vestul?

Pentru că asta doresc şi voi obţine ceea ce doresc, şi nu este nevoie de nici un alt motiv.

Şi Trashcan Man. Crezuse că poate să şi-l scoată cu totul din minte pe Trash. Îşi făcuse iluzia că Trashcan Man poate fi aruncat ca o sculă stricată. Dar el reuşise să facă ceea ce întreaga Free Zone n-ar fi fost în stare. Aruncase noroi în mecanismul aparent perfect conceput de Omul Întunecat în vederea cuceririi.

Am judecat greşit...

Era un gând oribil, pe care nu-şi putea permite să-l ducă până la ultimele concluzii. Îşi aruncă paharul peste parapetul puţin înalt al acoperişului şi-l văzu răsucindu-se şi scânteind în soare, din ce în ce mai departe, apoi coborând. Îl fulgeră un gând răutăcios, de copil apucat: *Sper să nimerească pe careva în cap!*

Jos, la mare distanţă, paharul lovi asfaltul parcării şi explodă... atât de departe, încât Omul Întunecat nici măcar nu auzi.

Nu găsiseră şi alte bombe la Indian Springs. Întorseseră totul cu fundul în sus. Se-nţelegea astfel că Trash minase primele lucruri care-i ieşiseră în cale, elicopterele din hangarul 9 şi camioanele cu combustibil din garajul de alături.

Flagg îşi reînnoise ordinul ca Tra-shcan Man să fie ucis de îndată ce va apărea. Gândul că Trash bântuia prin toate acele foste proprietăţi guvernamentale, unde doar Dumnezeu ştie ce putea fi depozitat, îl făcea vizibil nervos.

Nervos.

Da. Acel minunat sentiment de siguranţă se evapora. Când începuse să se evapore? Nu putea spune cu siguranţă. Tot ce ştia era că lucrurile începuseră să meargă prost. Şi Lloyd era conştient

de asta. Îşi dădea seama după felul în care îl privea: Poate n-ar fi fost o idee rea ca Lloyd să sufere un accident înainte de sfârşitul iernii. Era prieten prea bun cu cei mai mulţi dintre oamenii din garda palatului, ca Whitney Horgan sau Ken DeMott. Ba chiar şi cu Burlson, care dăduse în vileag chestia cu lista roşie. Se gândi într-o doară să-l jupoaie de viu pe Paul Burlson pentru gafa comisă.

Dar dacă Lloyd ar fi ştiut de lista roşie, nimic din toate acestea nu s-ar fi...

— Taci din gură, mormăi el. Taci... din... gură...

Dar gândul nu se lăsa alungat atât de uşor. *De ce* nu-i comunicase şi lui Lloyd numele conducătorilor din Free Zone? Nu ştia, nu-şi aducea aminte. La momentul respectiv, existase probabil un motiv cât se poate de valabil, dar cu cât încerca mai mult să şi-l amintească, cu atât îi aluneca printre degete. Oare fusese vorba de hotărârea viclean-prostească de a nu lăsa prea multe ouă în aceeaşi traistă — sentimentul că nu trebuie să încredinţeze unei singure persoane prea multe secrete, chiar şi unui om atât de prost şi de credincios ca Lloyd Henreid?

Pe figură i se zugrăvi tulburarea. Oare luase mereu asemenea hotărâri stupide?

Şi cât de credincios îi era Lloyd de fapt? Expresia aceea din ochii lui...

Deodată, hotărî să uite de toate şi să leviteze. Asta-i făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Mai puternic, mai senin, apoi îi limpezea gândurile. Îşi ridică privirile spre cerul pustiului.

(sunt, sunt, sunt, SUNT...)

Tocurile uzate ale cizmelor se ridicară peste acoperiş, plutiră. se ridicară încă trei centimetri. Apoi cinci. Pacea se lăsă asupra lui, ştia acum că avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Mai întâi trebuie să...

— Sunt pe urmele tale, ştii?

La auzul acelei voci blânde şi monotone, se prăbuşi. Şocul violent i se transmise prin picioare şi prin coloana vertebrală până la falcă, stârnindu-i un clănţănit. Se răsuci pe călcâie cu sprinteneala unei pisici. Dar zâmbetul lui larg se veşteji la vederea Nadinei. Aceasta era înveşmântată într-o cămaşă albă de noapte, cu mulţi metri de material vaporos răspândiţi în jurul picioarelor. Părul, la fel de alb ca straiul, era răvăşit de vânt. Ai fi zis că este o sibilă palidă, ieşită din minţi, şi, oricât încercă să se stăpânească, lui Flagg i se făcu frică. Femeia se apropie, delicat, cu încă un pas. Avea picioarele goale.

— Vin. Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner şi Larry Underwood. Vin şi te vor omorî ca pe o nevăstuică, din cele care fură pui de găină.

— Sunt la Boulder, spuse el, se ascund pe sub paturi şi o bocesc pe negresa aia a lor moartă.

— Nu, îi răspunse ea cu indiferenţă. Au ajuns aproape de Utah. În curând vor fi aici. Au să te mănture ca pe un gunoi.

— Taci din gură! Du-te jos!

— Voi coborî, spuse ea, apropiindu-se, iar acum ea era cea care zâmbea — un zâmbet ce-l umplea de groază. Roşul din obrajii lui, semn al furiei, se scurse, iar vitalitatea lui stranie şi fierbinte păru să piară şi ea. Pentru o clipă, lăsă impresia că ar fi un bătrân debil. Eu voi coborî... ceea ce ţi se va întâmpla şi ţie.

— Ieşi afară!

— Vom coborî, cânta ea, zâmbind... oribil. Jos, *tot mai jos...*

— Ei sunt la *Boulder!*

— Aproape că au ajuns aici.

— *Coboară!*

— Tot ceea ce ai făcut tu se destramă, şi de ce nu s-ar destrăma? Puterea răului nu durează decât relativ puţin. Oamenii şoptesc tot felul de lucruri despre tine. Spun că l-ai lăsat să scape pe Tom Cullen, un simplu băiat arierat, dar suficient de

inteligent ca să-l înşele pe Randall Flagg. Vorbele ei cădeau tot mai repede, însoţite acum de un rânjet batjocoritor. Mai spun că expertul tău în armament a luat-o razna, iar tu nu ai ştiut că se va întâmpla. Se tem că jucăriile pe care le va aduce de această dată din deşert nu vor fi destinate celor din Est, ci vouă. Şi au început să plece. Ştiai asta?

— Minţi, şopti el. Chipul lui era alb ca varul, iar ochii îi ieşiseră din cap. Nu vor *îndrăzni.* Iar dacă ar face-o, aş şti şi eu.

Ochii ei goi scrutau peste umărul bărbatului, spre răsărit.

— Eu îi văd, murmură ea. Îşi părăsesc posturile în miez de noapte, iar Ochiul tău nu-i vede. Îşi părăsesc posturile şi dispar, într-o echipă de lucru pleacă douăzeci de oameni şi nu se întorc decât optsprezece. Gărzile de la graniţe dezertează. Se tem că echilibrul de forţe se înclină de cealaltă parte. Te părăsesc, te părăsesc, iar cei ce rămân nu vor ridica nici un deget când vor veni oamenii din est să te termine odată pentru totdeauna...

Nu ştia ce anume, dar ceva se rupse în el.

— *MINŢI!* urlă.

Ambele braţe ale lui Flagg se abătură asupra umerilor femeii, zdrobindu-i claviculele ca pe nişte creioane. Îi ridică trupul în sus, deasupra capului, în albastrul palid al deşertului şi, răsucindu-se pe călcâie, o aruncă departe, aşa cum aruncase şi paharul. Văzu imensul zâmbet de uşurare şi de triumf de pe faţa ei, neaşteptata undă de raţiune din priviri, şi atunci înţelese. Îl ispitise s-o facă, înţelegând, nu se ştie cum, că doar el putea s-o elibereze...

Ea purta copilul lui.

Se aplecă peste parapet, încercând să împiedice producerea irevocabilului. Cămaşa ei de noapte flutura. Mâna lui apucă materialul vaporos şi simţi cum se sfâşie, lăsându-i în palmă o bucată atât de diafană, încât putea să-şi vadă degetele prin ea — ceea ce rămâne din vis când te trezeşti.

Apoi ea dispăru, căzând drept în jos, cu degetele de la picioare îndreptate spre pământ, cămaşa strângându-i-se în jurul gâtului şi învăluindu-i faţa, în valuri. Nu scoase nici un ţipăt.

Se prăbuşea tăcută ca o rachetă dezertoare.

Când auzi bufnitura indescriptibilă a impactului, Flagg îşi lăsă capul pe spate şi urlă spre ceruri.

Nu *avea nici o importanţă, nu avea nici o importanţă.*

Situaţia se afla încă sub controlul lui.

Se aplecă din nou peste parapet şi urmări cum oamenii se strângeau în fugă, ca nişte fragmente de pilitură atrase de un magnet. Sau ca nişte viermi repezindu-se la un hoit.

Arătau atât de mici, iar el se afla atât de sus deasupra lor.

Avea să intre în stare de levitaţie, hotărî el, ca să-şi recapete calmul.

Dar trecu multă, foarte multă vreme până ce tocurile cizmelor lui se înălţară deasupra acoperişului, iar atunci nu plutiră decât la un centimetru deasupra betonului. Mai sus nu reuşi să urce.

Tom se trezi în seara aceea la 8, dar era încă prea multă lumină ca să pornească la drum. Aşteptă. Nick i se arătase din nou în somn şi stătuseră de vorbă. Era atât de plăcut să stai de vorbă cu Nick.

Rămase în umbra stâncii şi urmări cum se întunecă cerul. Stelele începură să licărească. Îi veniră în minte şi pofti nişte Pringle's Potato Chips. Când avea să se întoarcă în Free Zone — *dacă* avea să se întoarcă acolo — o să se înfrupte din tot ce-şi dorea. Avea să înfulece cartofi Pringle's pe săturate. Şi avea să se scalde în iubirea prietenilor. Iată ce lipsea la Las Vegas, hotărî el — dragostea. Erau nişte oameni destul de drăguţi şi aşa mai departe, dar nu găseai la ei prea multă

dragoste. Pentru că erau ocupaţi cu frica. Dragostea nu creşte prea bine într-un loc unde nu există decât teamă, după cum nici plantele nu cresc bine într-un loc unde-i întotdeauna întuneric.

Numai ciupercile bune şi cele otrăvitoare cresc mari şi grase la întuneric, până şi el ştia asta, Doamne, da.

— Îi iubesc pe Nick, pe Frannie, pe Dick Ellis şi pe Lucy, şopti Tom. Era rugăciunea lui. Îi iubesc pe Larry Underwood şi pe Glen Bateman. Îi iubesc pe Stan şi pe Ralph. Îl iubesc pe Stu. Îl iubesc...

Era ciudat cu câtă uşurinţă îi veneau numele. Păi, când se afla în Boulder, se putea considera mulţumit dacă-şi amintea numele lui Stu, când venea în vizită. Gândul i se întoarse la jucării. La garajul, maşinile şi trenuleţele lui. Se jucase cu ele ore întregi. Dar se întreba dacă avea să se joace cu ele tot atât de mult când se va întoarce din această... *dacă* se va întoarce. Nu va mai fi acelaşi lucru. Era trist, dar poate era şi bine, totodată.

— Domnul este păstorul meu, recită el încetişor. Nu voi duce lipsă de nimic. El mă odihneşte pe câmpiile roditoare. El îmi unge creştetul cu ulei. El mă învaţă să mă bat cu duşmanii. Amin.

Acum era destul de întuneric. Porni din nou la drum şi, pe la 11.30, ajunse la God's Finger, unde făcu un mic popas şi mâncă. Terenul mai înalt din acel loc îi permise să vadă, privind în urmă, mai multe luminiţe care se mişcau. Pe şosea, gândi el. Mă caută pe mine.

Tom se întoarse iarăşi spre nord-est. Departe, abia vizibil în beznă (luna, plină cu două seri în urmă, era acum pe cale să apună), distinse un imens dom rotunjit, de granit. Acesta era următorul lui reper.

— Îl dor picioarele pe Tom, îşi şopti el, nu fără o undă de veselie. Durerea din tălpi era nimic în comparaţie cu alte rele. Da, dureri în picioare.

Îşi văzu de drum şi, atunci când umbrele nopţii se risipiseră şi îşi găsise un culcuş, străbătuse

aproape şaizeci de kilometri. Se afla aproape de graniţa dintre Nevada şi Utah.

La ora 8 dimineaţa dormea profund, cu tâmpla sprijinită de haină. În spatele pleoapelor închise, ochii i se mişcau repede, în toate părţile.

Nick i se arătase în vis şi Tom stătea de vorbă cu el.

Tom se încruntă în somn. Îi spusese lui Nick cât de mult dorea să-l vadă din nou.

Dar, dintr-un motiv neînţeles, Nick se întorsese şi se îndepărtase.

CAPITOLUL 68

VAI, cum se repetă istoria: Trashcan Man se prăjea din nou de viu în tigaia diavolului — numai că de data asta nu se mai putea mângâia cu speranţa că va fi alinat de fântânile răcoroase ale Cibolei.

Chiar asta merit, chiar asta merit şi pace.

Pielea i se arsese, se cojise, se arsese, se cojise iarăşi şi apoi nu se mai bronzase, ci se înnegrise. Era o dovadă vie a faptului că, în cele din urmă, omul devine o imagine a ceea ce este el cu adevărat. Trash arăta ca şi cum cineva ar fi aruncat peste el gaz lampant şi apoi i-ar fi dat foc cu un chibrit. Albastrul ochilor lui pălise în lumina orbitoare a deşertului, iar dacă priveai în ei, aveai impresia că te uiţi prin nişte ciudate găuri în spaţiu. Hainele lui păreau să imite în chip straniu veşmintele Omului Întunecat — o cămaşă în carouri roşii, deschisă la gât, jeanşi decoloraţi şi cizme pentru deşert, zgâriate, tocite, mototolite şi rupte. Îşi aruncase amuleta cu ochiul roşu. Nu merita s-o poarte. Se dovedise nevrednic. Şi, ca toţi diavolii imperfecţi, fusese alungat.

Se opri în soarele pârjolitor şi se şterse la frunte cu mâna subţire şi tremurătoare. Fusese menit

pentru acest loc şi pentru această clipă — întreaga lui viaţă fusese doar o pregătire. Trecuse prin coridoarele de foc ale iadului ca să ajungă aici. Îl suportase pe şeriful care-i ucisese tatăl, nenorocirile de la Terre Haute şi pe Carley Yates. După o întreagă viaţă tristă şi însingurată, îşi găsise prieteni. Lloyd. Ken. Whitney Horgan.

Vai, Doamne, irosise totul. Merita să ardă aici, în tigaia diavolului. Oare mai exista pentru el mântuire? Poate doar Omul întunecat să ştie. Trashcan în nici un caz.

Nu reuşea să-şi amintească exact ce i se întâmplase — poate pentru că mintea lui torturată *refuza* să-şi amintească. Petrecuse mai mult de o săptămână în deşert, înainte de ultima lui întoarcere dezastruoasă la Indian Springs. Un scorpion îl înţepase la degetul mijlociu de la mâna stângă (degetul-sulă, cum ar fi zis cu o vulgaritate groasă, de sală de biliard, de mult uitatul Carley Yates în de mult uitatul Powtanville), şi palma aceea i se umflase ca o mănuşă de cauciuc umplută cu apă. În ţeastă i se răspândise un foc infernal. Cu toate astea, mersese mai departe.

În cele din urmă se întorsese la Indian Springs, simţindu-se în continuare ca o plăsmuire a imaginaţiei cuiva. Cât timp ceilalţi examinaseră descoperirile lui — capse incendiare, mine terestre, nişte nimicuri, de fapt — se discutase cu voie bună. Trash începuse să se simtă la largul lui pentru prima oară de când îl muşcase scorpionul.

Apoi, din senin, suferise o mutaţie în timp, trezindu-se tocmai la Powtanville. Careva îi spusese: "Oamenii care se joacă cu focul fac pe ei în pat, Trash", iar el îşi ridicase privirile, aşteptându-se să-l vadă pe Billy Jamieson, dar nu era Bill, ci Rich Groudemore din Powtanville, rânjind şi scobindu-se-n dinţi cu un chibrit, cu degetele negre de unsoare, fiindcă în pauza de masă făcuse o partidă de popice la sala Texaco din colţ. Iar altcineva a adăugat: "Ai face bine să-l

ascunzi, Richie, Trash s-a-ntors în oraş." La început a crezut că este Steve Tobin, dar nu era Steve. Ci Carley Yates, în haina lui de motociclist, veche şi ponosită. Din ce în ce mai îngrozit, constată că sunt *toţi* de faţă, cadavre fără odihnă ce se treziseră iarăşi la viaţă. Richie Groudemore, Carley, Norm Morrisette şi Hatch Cunningham, cel care chelea, chiar dacă nu avea decât optsprezece ani, şi pe care ceilalţi îl strigau Hatch Cunnilingus.

Se hlizeau la el. Totul se întâmplă apoi ca şi cum n-ar fi trecut atâta amar de ani. *Hei, Trash, de ce n-ai pus foc la ŞCOALĂ ? Hei, Trashy, ai pârlit porcu'? Hei, Trashcan Man, am auzit că tragi pe nări gaz Ronson pentru brichete, c pă bune?*

Şi pe urmă Carley Yates: *Hei, Trash, ce-a zis bătrâna Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?*

Se chinui să ţipe la ei, dar din gâtlej nu-i ieşise decât o şoaptă: "Nu mă mai sâcâiţi cu cecul bătrânei Semple." Apoi o luă la fugă.

Restul se întâmplă ca într-un vis. Pusese mâna pe detonatoarele incendiare şi le montase pe autocisterne. Mâinile îşi văzuseră de treabă mecanic, în timp ce mintea lui bântuia cine ştie unde, într-un vârtej confuz. Oamenii îl văzuseră făcând naveta între garaj şi vehiculul său special de deşert, pe imensele cauciucuri de forma unor baloane, ba unii dintre ei îi făcuseră semne cu mâna, dar nimeni nu se apropiase ca să-l întrebe ce face. La urma urmei, purta talismanul lui Flagg.

Trashy muncea şi se gândea la Terre Haute.

La Terre Haute îi dădeau să muşte dintr-un obiect de cauciuc când îl supuneau la şocuri, iar bărbatul de la comenzi semăna uneori cu şeriful care-i ucisese tatăl, alteori cu Carley Yates sau cu Hatch Cunnilingus. Întotdeauna îşi jura amarnic să nu se pişe iarăşi pe el. Şi de fiecare dată o păţea.

După ce aranjase camioanele, se dusese în cel mai apropiat hangar şi se ocupase şi de elicoptere. Ca să facă o treabă ca lumea, dorise să le monteze

şi ceasuri, prin urmare se dusese în bucătăria popotei, unde găsise nenumărate ceasuri din plastic, de doi bani bucata. Le potriveai la cincisprezece minute sau o jumătate de oră, şi când ajungeau la zero făceau *ding* şi ştiai că a sosit timpul să-ţi scoţi plăcinta din cuptor. Numai că de data asta, gândise Trash, în loc să facă *ding,* vor face *bang.* Îi plăcea chestia asta. Nemaipomenit. Dacă lui Rich Groudemore sau Carley Yates le venea ideea să decoleze cu elicopterele astea, vor avea o surpriză extraordinară. Nu făcuse decât să lege ceasurile de bucătărie la sistemul de aprindere al elicopterelor.

După ce terminase, judecata îi revenise pentru câteva clipe. Avu un moment de cumpănă. Se întorsese în looşi se uitase mirat la aparatele parcate în uriaşul hangar bântuit de ecouri şi apoi la propriile-i palme. Miroseau a catran ars. Dar aici nu era Powtanville. La Powtanville nu existau elicoptere. Soarele de Indiana nu strălucea cu puterea sălbatică a soarelui de aici. Se afla în Nevada. Carley şi prietenii lui de crâşmă erau morţi. Morţi din cauza gripei.

Trash îşi măsură opera cu îndoială. Ce făcea el aici, sabota echipamentul Omului întunecat? Era o absurditate, o nebunie. Nu-i rămânea decât să demonteze totul, cât mai repede cu putinţă.

O, dar dacă se gândea la exploziile acelea minunate!...

Încântătoarele *focuri.*

Combustibilul de avion arzând şi risipindu-se peste tot. Elicopterele explodând în aer. Extraordinar.

Deodată, renunţă la viaţa lui cea nouă. Tropăise înapoi la maşina lui specială, cu un zâmbet tainic pe faţa arsă de soare. Se urcase şi plecase... dar nu foarte departe. Aşteptase, până ce o cisternă ieşise în fine din garaj, târându-se pe pistă ca un imens gândac măsliniu-cafeniu. Iar atunci când sări în aer, aruncând săgeţi unsuroase de foc în toate

direcţiile, Trash îşi lăsase binoclul jos şi lătrase spre cer, scuturându-şi pumnii în accesul lui de bucurie fără seamăn. Dar bucuria nu ţinuse mult, lăsând loc unei spaime de moarte şi unei dureri profunde.

Pornise prin deşert spre nord-vest, mânându-şi maşina cu o viteză care ar fi putut să-l coste viaţa. Cât trecuse de atunci? Nu ştia. Dacă i s-ar fi spus că erau în 16 septembrie, ar fi clătinat din cap, fără să înţeleagă despre ce era vorba.

Îşi făcu socoteala să se sinucidă, fiind unica soluţie care-i mai rămăsese, căci toţi se întorseseră acum împotriva lui, ceea ce era în ordinea firească a lucrurilor. Dacă muşti mâna care te hrăneşte, nu te poţi aştepta la altceva decât să se transforme în pumn. Ceea ce era nu numai un gest natural, dar şi un act de justiţie. În spatele camionului avea trei canistre mari cu benzină. Avea să şi le toarne în cap şi apoi să aprindă un chibrit. Era exact ceea ce merita.

Dar n-o făcuse. Nu ştia de ce. O forţă, mai tare decât chinul agonizant al remuşcărilor şi al singurătăţii, îl oprise. Chiar şi arsul de viu, aidoma călugărilor budişti, nu i se părea o pedeapsă suficientă. Adormise. Iar când se trezi, descoperi că în timpul somnului i se strecurase în creier un gând nou, iar acel gând era:

MÂNTUIREA.

Oare era posibil? Nu ştia. Dar dacă descoperea ceva... ceva *marc...* şi îl ducea Omului Întunecat, la Las Vegas, oare nu ar fi fost posibil? Şi chiar dacă *MÂNTUIREA* era imposibilă, *ISPĂŞIREA* poate că nu. Dacă s-ar fi dovedit realizabil, mai exista o şansă să moară mulţumit.

Ce? Ce anume ar fi putut fi? Ce putea fi suficient de mare pentru *MÂNTUIRE* sau chiar şi pentru *ISPĂŞIRE?* În nici un caz mine sau o baterie de aruncătoare de flăcări, grenade sau arme automate. Nici unul dintre lucrurile acestea nu era destul de interesant. Ştia unde se află două

bombardiere experimentale mari (fuseseră construite fără ştirea Congresului, plătite din fondurile secrete ale apărării), dar nu avea cum să le aducă la Vegas, şi chiar dacă ar fi putut, nu exista nimeni care să le piloteze. După cum arătau, era nevoie de o echipă formată din cel puţin zece persoane, dacă nu mai multe.

Era ca un senzor de radiaţii infraroşii, care detectează căldura în întuneric şi dezvăluie acele surse de căldură ca pe nişte forme vagi. Capabil, în chip straniu, să simtă lucrurile părăsite în acest tărâm pustiu, unde fuseseră îndeplinite atâtea proiecte militare. Ar fi putut să se ducă aţă spre vest, direct la Project Blue, acolo de unde pornise toată povestea. Dar molima glacială nu era pe gustul lui şi, în felul lui confuz, dar nu în întregime ilogic, considera că n-ar fi fost nici pe gustul lui Flagg. Molimei nu-i păsa pe cine omoară. Omenirea ar fi avut o soartă mai bună dacă cei ce lansaseră Project Blue ar fi ţinut cont de acest fapt simplu.

Prin urmare pornise de la Indian Springs spre nord-vest, în peisajul dezolant al lui Nellis Air Force Range", oprindu-şi maşina ori de câte ori era nevoie să taie sârma ghimpată din gardurile înalte, marcate cu semne mari, pe care se putea citi PROPRIETATE A GUVERNULUI STATELOR UNITE ACCESUL INTERZIS şi SANTINELE ÎNARMATE şi CÂINI DE PAZĂ şi PRIN ACESTE FIRE TRECE CURENT DE ÎNALTĂ TENSIUNE. Dar electricitatea murise, ca şi câinii de pază şi santinelele înarmate, iar Trashcan Man îşi vedea de drum, corectându-şi uneori direcţia de mers. Se simţea atras, atras de ceva anume. Nu ştia despre ce este vorba, dar bănuia că este ceva mare. Suficient de mare.

Anvelopele Goodyear ale vehiculului său se învârteau neîncetat, purtându-l pe Trash peste văi seci şi pante atât de stâncoase, încât păreau spinările expuse doar pe jumătate ale unor

stegozauri. Aerul uscat nu era tulburat de nici o boare. Temperatura urcase la peste o sută de grade. În liniştea deplină nu se auzea decât huruitul motorului Studebaker modificat al maşinii.

Trecând de culmea unei movile, văzu ce se afla dincolo şi opri vehiculul pentru o clipă, ca să se lămurească mai bine.

Înaintea lui apăruse un complex de clădiri înghesuite, licărind printre valurile de aer fierbinte ca argintul-viu. Barăci Quonset şi construcţii joase din beton. Ici şi colo, vehicule nemişcate pe străzile pline de colb. Întreaga zonă era împrejmuită cu trei rânduri de sârmă ghimpată, iar de-a lungul sârmelor distingea şi conductorii din porţelan. Nu mici, pentru curent slab, menit să te ţină la distanţă, ci uriaşi, cât pumnul strâns.

Un drum pavat, cu două benzi, venea dinspre est şi se oprea înaintea unui corp de gardă ce amintea de un flacon de medicamente blindat. Aici nu întâlneai obişnuitele plăcuţe cu texte inteligente, de genul PREZENTAŢI APARATUL DE FOTOGRAFIAT POLIŢISTULUI MILITAR DE SERVICIU sau DACĂ V-A PLĂCUT LA NOI, COMUNICAŢI-I ŞI PARLAMENTARULUI DUMNEAVOASTRĂ. Singurul semn vizibil era unul vopsit cu roşu pe fond galben, culorile folosite în caz de pericol, iar textul era scurt şi la obiect: DOCUMENT DE IDENTIFICARE OBLIGATORIU.

— Mulţumesc, şopti Trashcan. Habar n-avea cui mulţumeşte. O, îţi mulţumesc... Îţi mulţumesc.

Simţul lui special îl călăuzise în acest loc, de care fusese tot timpul convins că există fără să ştie unde.

Introduse maneta în viteza întâi şi coborî cu precauţie panta. Peste zece minute, pătrunsese pe drumul de acces la corpul de gardă. Drumul era blocat de bariere solide, în dungi albe şi negre, iar Trash se dădu jos ca să le examineze. În locurile de acest gen existau generatoare puternice, care să

asigure energie suficientă în cazul situaţiilor deosebite. Se îndoia că vreunul dintre generatoare fusese capabil să asigure energia vreme de trei luni, totuşi trebuia să fie extrem de atent şi să se asigure la fiecare pas că sistemele de siguranţă erau scoase din funcţiune. Ceea ce căuta el se afla foarte aproape. Nu trebuia sub nici un motiv să se lase furat de grabă şi să sfârşească prăjit, ca un pui de găină în cuptorul cu microunde.

În spatele unui perete din sticlă groasă de zece centimetri, rezistentă la gloanţe, o mumie în uniformă militară se holba undeva, dincolo de el.

Trash se aplecă şi trecu pe sub barieră, apropiindu-se apoi de uşa micii gherete din beton. Încercă şi reuşi s-o deschidă. Asta era bine. Când un asemenea loc trecea automat pe alimentarea cu energie electrică alternativă, toate intrările erau prevăzute să se încuie de la sine. Dacă erai la toaletă, te trezeai blocat înăuntru, până ce trecea momentul de criză. Dar când se întrerupea şi circuitul de rezervă, totul se debloca din nou.

Santinela moartă răspândea un miros uscat, dulceag, interesant, ca de scorţişoară amestecată cu zahăr şi pusă pe foc. Nu se umflase şi nici nu putrezise, ci pur şi simplu se uscase. Pe partea de jos a gâtului se mai distingeau petele negre, caracteristice, ale lui Captain Trips. Într-un colţ, în spatele lui, stătea sprijinită o puşcă automată Browning. Trashcan Man o luă şi ieşi afară.

Trase piedica în dreptul poziţiei de foc cu foc, reglă înălţătorul şi apoi fixă arma în scobitura umărului lui descărnat. Ţinti un izolator de porţelan şi apăsă trăgaciul. Se auzi un zgomot puternic, ca şi cum cineva ar fi pocnit din palme, şi în nări îi pătrunse parfumul iute al corditei. Tăndările de porţelan săriră în toate părţile, dar explozia nu era însoţită de flacăra alb-purpurie caracteristică unei descărcări electrice puternice. Trashcan Man zâmbi.

Fredonând încet, se apropie de poartă şi o cercetă. Ca şi uşa corpului de gardă, nu era încuiată. O împinse puţin şi apoi se chirci. În locul acela se afla o mină de presiune, sub pavaj. Nu putea spune de unde ştia, însă era convins că nu se înşeală. Era posibil să fie armată, dar la fel de bine putea să nu fie.

Se întoarse la vehiculul său, îl puse în mişcare şi se apropie de bariere. Acestea se frânseră cu pocnete şi scrâşnete; roţile se rostogoliră peste ele. Soarele deşertului bătea nemilos. Ochii stranii ai lui Trashcan Man sclipeau de fericire. În faţa porţii coborî din maşină şi apoi introduse din nou maneta în viteza întâi. Vehiculul îşi văzu de drum fără şofer şi deschise poarta până la capăt. Trashcan Man se repezi în corpul de gardă.

Închise ochii, dar nu urmă nici o explozie. Foarte bine, era semn că nu mai mergea absolut nimic. Sistemele de siguranţă mai funcţionaseră poate o lună, chiar două, dar în cele din urmă căldura şi lipsa lucrărilor de întreţinere le venise de hac. Cu toate acestea, era hotărât să nu-şi slăbească vigilenţa.

Între timp, maşina lui înainta senin în direcţia peretelui ondulat al unei barăci Quonset lungi. Trashcan Man intră în bază şi porni în fugă după ea, ajungând-o din urmă tocmai când sărea bordura a ceea ce un indicator denumea Illinois Street. Trase de manetă şi maşina se opri. Se urcă, o întoarse şi se apropie de baracă prin faţă.

Era un dormitor. În interiorul plin de umbre se simţea acelaşi miros de zahăr şi scorţişoară. Pe cele vreo cincizeci de paturi zăceau risipiţi poate douăzeci de soldaţi. Trashcan Man străbătu intervalul dintre paturi, întrebându-se încotro mergea. Aici nu exista nimic care să-l intereseze, corect? Bărbaţii fuseseră şi ei un soi de arme la vremea lor, dar acum gripa îi neutralizase.

Chiar la capătul clădirii se afla însă ceva care-i stârni interesul. Un anunţ. Se apropie să-l citească.

Căldura de aici era insuportabilă. Simţea cum îi zvâcnesc tâmplele şi i se umflă ţeasta. Dar când ajunse înaintea semnului, începu să zâmbească. Da, aici era. Undeva, în această bază, se găsea ceea ce căuta el.

Pe plăcuţă era reprezentat schematic un om care făcea duş. Îşi săpunea bine organele genitale, aproape complet acoperite cu o jerbă de bule. Legenda suna astfel: NU UITA! ESTE SPRE BINELE TĂU SĂ FACI ZILNIC DUŞ!

Dedesubt era desenată o emblemă în galben şi negru: trei triunghiuri cu vârful în jos.

Simbolul radiaţiilor.

Trashcan Man izbucni în râs, ca un copil, şi bătu din palme în liniştea desăvârşită ce-l înconjura.

CAPITOLUL 69

WHITNEY HORGAN îl găsi pe Lloyd în cameră, zăcând pe patul pe care îl împărţise până nu demult cu Dayna Jurgens. Pe pieptul lui gol ţinea un pahar mare de gin cu tonic. Îşi contempla solemn imaginea reflectată de oglinda de deasupra capului.

— Poftim înăuntru, spuse când dădu cu ochii de Whitney. Ce rost are să ne împiedicăm de etichetă, pentru Dumnezeu. Nu te chinui să baţi la uşă! Ticălosule!

Ultimul cuvânt se auzi *ticăosule.*

— Eşti beat, Lloyd? îl întrebă Whitney precaut.

— Nu. Nu încă. Dar am s-ajung şi-acolo.

— *El* e aici?

— Cine? Neînfricatul Conducător? Lloyd se ridică. Cine ştie pe unde e. Vagabondul de la Miezul Nopţii.

Râse şi se culcă la loc.

Whitney spuse cu voce scăzută:

— Ai face bine să-ţi pui pavăză la gură. Ştii doar că nu-i bine să pui botul pe tărie cât timp el...

— Pe dracu'.

— Adu-ţi aminte ce i s-a întâmplat lui Hec Drogan. Şi lui Strellerton.

Lloyd făcu din cap că ştie.

— Ai dreptate. Pereţii au urechi. Afurisiţii de pereţi au urechi. Ai auzit vreodată vorba asta?

— Mda, am mai auzit-o de vreo două ori. Iar aici se şi potriveşte, Lloyd.

— Chiar aşa. Lloyd se ridică pe neaşteptate în picioare şi aruncă paharul în cealaltă parte a camerei, unde se făcu ţăndări. Asta-i pentru măturător. Corect, Whitney?

— Te simţi bine, Lloyd?

— Foarte bine. Vrei un gin cu tonic?

Whitney ezită o clipă.

— Nu, nu-mi place fără lămâie verde.

— Hei, păi atunci să nu-mi spui mie nu, doar din cauza asta! *Am* lămâie. Dintr-o cutie de plastic. Lloyd se duse la bar şi ridică la vedere sticla din plastic cu ReaLime. Arată ca testiculul stâng al Monstrului Verde. Nu ţi se pare comic?

— Are gust de lămâie verde?

— Păi sigur că are, spuse Lloyd morocănos. Cu ce credeai că seamănă? Cu cartofi prăjiţi? Ei, ce părere ai? Fii bărbat şi bea un pahar cu mine.

— Păi... bine.

— Mergem la fereastră şi ne bucurăm şi de privelişte.

— Nu, răspunse Whitney dur şi sec.

Lloyd se opri în drumul spre bar, pălind brusc. Se uită la Whitney şi privirile lor se întâlniră o clipă.

— Mda, bine, consimţi Lloyd. Te rog să mă scuzi, gusturi proaste.

— Nu face nimic.

Lucrurile erau cu adevărat în neregulă, ceea ce ştiau prea bine amândoi. Femeia pe care Flagg o prezentase drept "mireasa" lui se aruncase de la

etaj cu două zile în urmă. Lloyd îşi aminti de Ace High zicând că Dayna nu ar fi putut să sară de la balcon, din cauză că ferestrele nu se deschideau. Dar pe acoperiş se găsea o terasă unde puteai sta la soare. Probabil şi-au închipuit că nici unul dintre jucătorii *cu adevărat* barosani — arabi, marea majoritate — nu se vor arunca de sus. Habar n-aveau de nimic.

Îi pregăti lui Whitney un gin-tonic, se aşezară şi băură o vreme în linişte. Soarele apunea într-o mare de flăcări roşii. In cele din urmă, Whitney spuse atât de încet, încât îl auzeai cu greu:

— Crezi că s-a aruncat de bunăvoie?

Lloyd ridică din umeri.

— Ce mai contează? Desigur. Cred că s-a aruncat singură. Tu n-ai face la fel, dacă ai fi măritată cu *el?* Eşti gata?

Whitney se uită în pahar şi constată, oarecum surprins, că băuse tot. I-l întinse lui Lloyd, care se duse la bar. Lloyd turna gin din belşug, iar Whitney simţea că-i vâjâie capul de pe acum.

Băură din nou în linişte, contemplând apusul soarelui.

Apoi, Whitney întrebă:

— Ce se mai aude eu individul acela, Cullen?

— Nimic. Tărărău. Zero barat. Eu n-am auzit nimic, Barry n-a auzit nimic. Nimic de pe US 40 şi 30, de pe US 2 şi 74, sau de pe 1-15. Nimic de pe drumurile laterale. Peste tot avem pază, dar de nicăieri nu avem nici o veste. E pe undeva prin deşert, iar dacă umblă în continuare doar noaptea şi dacă se orientează să menţină direcţia spre est, va reuşi să se strecoare. Şi, de fapt, ce importanţă are? Ce le poate spune el?

— Nu ştiu.

— Nici eu. După părerea mea, să se ducă învârtindu-se.

Whitney nu se simţea în largul lui. Lloyd era din nou la un pas de o observaţie critică la adresa şefului. Efectul alcoolului era şi mai puternic,

lucru care îl bucura. Poate că în curând avea să adune atâta curaj încât să spună ceea ce intenţionase de la bun început.

— Am să-ţi mărturisesc ceva, spuse Lloyd, aplecându-se înainte. A pierdut partida. Ai auzit vreodată zicala aia nenorocită? Se apropie sfârşitul meciului, partida e aproape pierdută şi n-are nici jucător de rezervă mai de Doamne-ajută.

— Lloyd, eu...

— Ai terminat?

— Da, uite că da.

Lloyd pregăti încă un rând. Îi întinse un pahar lui Whitney şi se scutură uşor când gustă dintr-al lui. Era aproape numai gin curat.

— A pierdut partida, reveni Lloyd la textul lui. Mai întâi Dayna, pe urmă băiatul ăsta, Cullen. Propria lui soţie — dacă asta era cu adevărat — face saltul în gol. Ai impresia că dublul ei salt mortal de la terasa de pe acoperiş făcea parte din planul lui de joc?

— Nu trebuie să discutăm despre asta.

— Şi Trashcan Man. Uită-te ce-a fost în stare să facă, de unul singur. Cu prieteni ca ăştia, cine mai are nevoie de inamici? Asta aş vrea şi eu să ştiu.

— Lloyd?...

Lloyd clătină din cap.

— Nu înţeleg deloc. Toate mergeau din plin, până în seara când a apărut şi ne-a spus că bătrâna murise dincolo, în Free Zone. Ne-a spus că ultimul obstacol era înlăturat din calea noastră. Dar tocmai atunci lucrurile au început s-o ia razna.

— Lloyd, cred că nu e bine să...

— Dar acum nu mai ştiu. Am putea să-i cucerim la primăvară, atacându-i pe uscat. Până atunci e clar că nu putem porni. Dar până la primăvară, Dumnezeu ştie ce mai adună acolo, este? Aveam de gând să-i lovim înainte de a apuca să le treacă prin cap cine ştie ce năzbâtii, iar acum nu mai putem. Şi mai trebuie să-l punem la socoteală şi pe Trashy, Doamne Dumnezeule. Mişună prin deşert,

scotocind prin cine ştie ce unghere, iar eu sunt absolut sigur...

— Lloyd, îl rugă Whitney cu voce scăzută, sugrumată. Ascultă-mă.

Lloyd se aplecă spre el, îngrijorat.

— Ce? Ce s-a-ntâmplat, bătrâne?

— Nu mi-am închipuit că o să am curajul să vorbesc cu tine, îi mărturisi Whitney, strângând paharul cu putere. Eu şi cu Ace High şi cu Ronnie Sykes şi cu Jenny Engstrom. O tăiem. Vrei să vii şi tu? Cristoase, e o nebunie să-ţi spun ţie toate astea, care eşti atât de apropiat de el.

— O tăiaţi? Unde vă duceţi?

— În America de Sud, cred. Brazilia. Consider că e destul de departe. Se opri, se frământă, apoi continuă orbeşte. Mulţi au plecat. Ei, poate nu mulţi, în orice caz au dispărut destui, iar numărul lor creşte cu fiecare zi. Părerea lor este că Flagg nu poate să câştige partida. O parte se duc spre nord, în Canada. Acolo-i prea frig pentru mine. Dar undeva trebuie să fug. Dacă aş avea speranţa că mă primesc, m-aş duce în est. Şi dacă aş fi sigur că putem pătrunde într-acolo.

Whitney se opri brusc şi se uită îngrozit la Lloyd. Avea figura unui om care este de părere că a mers mult prea departe.

— Stai liniştit, îi spuse Lloyd cu blândeţe. N-am de gând să te torn, bătrâne.

— Pur şi simplu... toate s-au dus de râpă aici, spuse Whitney cu jale.

— Când aveţi de gând să plecaţi?

Whitney îi aruncă o privire încărcată de bănuieli.

— O, îmi pare rău că am întrebat. Ai terminat?

— Nu încă, îi răspunse Whitney, privind în pahar.

— Eu da. Se apropie de bar şi, cu spatele la Whitney, spuse: Eu n-aş putea.

— Cum?

— *N-aş putea!* strigă Lloyd, întorcându-se. Îi sunt dator. Îi sunt foarte dator. M-a scos dintr-o situaţie cât se poate de neplăcută, la Phoenix, iar de atunci am fost alături de el. Mi se pare o veşnicie de atunci.

— Te cred.

— Dar e mai mult decât atât. Mi-a făcut ceva, că am mai multă judecată decât înainte. Nu ştiu exact ce anume, dar eu nu mai sunt acelaşi, Whitney. Nici pe departe. Înainte de... el, nu eram decât un pungaş mărunt. Acum m-a pus să conduc aici şi mă descurc cât se poate de onorabil. Mi se pare că gândesc mai bine. Da, m-a făcut mai deştept. Lloyd îşi ridică piatra neagră de pe piept, îi aruncă o privire, apoi o lăsă din nou să cadă. Îşi şterse degetele de pantaloni, ca şi cum ar fi atins un lucru spurcat. Sunt conştient că nu sunt vreun geniu nici acum. Trebuie să scriu tot ce am de făcut într-o agendă, că altfel uit. Dar cu el în spate, sunt în stare să dau ordine şi, de cele mai multe ori, lucrurile merg bine. Înainte nu eram în stare decât să ascult ordine şi să intru în încurcături. M-am schimbat... de fapt, el m-a schimbat. Mda, mi se pare o veşnicie de când sunt cu el. Când am ajuns la Vegas, nu erau aici decât şaisprezece persoane. Printre ei se afla Ronnie, la fel şi Jenny şi bietul Hec Drogan. Îl aşteptau. Când am ajuns în oraş, Jenny Engstrom s-a lăsat pe genunchii ăia ai ei frumoşi şi i-a sărutat cizmele. Cred că nu ţi-a mărturisit asta niciodată, în pat. Îi zâmbi strâmb lui Whitney. Acum vrea s-o taie. Păi, n-o acuz, după cum nu te acuz nici pe tine. Dar e foarte uşor să strici o treabă care începuse bine, ce părere ai?

— Rămâi aici?

— Până la capăt, Whitney. Al lui sau al meu. Îi datorez asta.

Nu adăugă că mai avea suficientă încredere în Omul Întunecat ca să fie de părere că Whitney şi ceilalţi aveau mari şanse să sfârşească pe cruce. Şi mai era ceva. Aici era omul numărul doi după Flagg. Dar în Brazilia ce putea fi? Păi Whitney şi Ronnie erau ambii mai inteligenţi decât el. El şi cu Ace High aveau să ajungă pe poziţii de subordonare, ceea ce nu era pe gustul lui Lloyd. Altădată nu i-ar fi păsat, dar lucrurile se

schimbaseră. Iar pentru schimbările petrecute în cap, descoperea el, nu exista cale de întoarcere.

— S-ar putea să ne iasă figura la toţi, spuse Whitney cu jumătate de gură.

— Sigur că da, îi răspunse Lloyd, gândind: *Dar n-aş vrea să fiu în pielea voastră, dacă lucrurile se întorc totuşi în favoarea lui Flagg. N-aş vrea să fiu în pielea voastră când va avea vreme să bage de seamă că sunteţi acolo, în Brazilia. Călăritul pe cruce s-ar putea să fie atunci lucrul de care vă veţi teme cel mai puţin...*Vreau să-ţi propun un toast, Whitney, continuă Lloyd.

Whitney îşi ridică şi el paharul.

— Nimeni să nu aibă de suferit, spuse Lloyd. Aceasta-i urarea mea. Nimeni să nu aibă de suferit.

— Să ştii că beau pe chestia asta, exclamă Whitney cu înflăcărare, ceea ce şi făcu, acompaniat de Lloyd.

Whitney plecă la scurtă vreme. Lloyd bău mai departe. Pe la 9.30 căzu răpus şi adormi ţeapăn pe patul rotund. Nu avu vise, ceea ce aproape compensă chinul mahmurelii de a doua zi.

Când soarele răsări în dimineaţa de 17 septembrie, Tom Cullen îşi făcu tabăra în apropiere de Gunlock, Utah. Era suficient de rece ca să-şi vadă vălătucii albi ai respiraţiei. Urechile îi degeraseră. Dar se simţea bine. În noaptea aceea trecuse foarte aproape de un drum prost, plin de şanţuri, şi văzuse trei bărbaţi adunaţi în jurul unui foc mic, care răspândea scântei. Tustrei erau înarmaţi cu puşti.

În încercarea de a-i ocoli printr-un teren bolovănos — se afla atunci pe marginea vestică a terenurilor sterpe din Utah — stârnise o mică avalanşă de pietre care se rostogoliră într-o vale seacă. Tom îngheţă. Urină caldă i se scurse pe picioare, dar nu deveni conştient că făcuse pe el, ca un copil, decât după vreo oră.

Toţi trei se ridicară, doi dintre ei cu armele pregătite. Camuflajul lui era ca şi inexistent, fiind o umbră printre celelalte umbre. Luna se ascundea în spatele unei creste de nori. Dacă alegea acest moment să iasă la iveală...

— E un cerb, îi linişti unul dintre bărbaţi. Îi întâlneşti peste tot locul.

— Cred că ar trebui să cercetăm, propuse altul.

— Bagă-ţi degetul în cur şi cercetează acolo, îi aruncă al treilea, punând capăt discuţiei.

Se aşezară iarăşi lângă foc, iar Tom se strecură mai departe, pregătindu-şi cu grijă fiecare pas, urmărind cum focul lor de tabără se îndepărtează cu încetineală exasperantă. Peste o oră nu se mai distingea decât o geană palidă pe panta de la picioarele lui. Dispăru, în fine, şi, o dată cu asta, o greutate imensă i se ridică parcă de pe umeri. Începu să se simtă în siguranţă. Se afla încă în Vest şi nu avea să-şi slăbească vigilenţa — Doamne, nu — dar primejdia nu mai părea la fel de acută.

Iar acum, când soarele răsărise, se făcu ghem printre tufişurile mici şi dese şi se pregăti de somn. *Trebuie să-mi fac rost de nişte pături,* socoti el. Se *face rece.* Apoi somnul îl fură brusc, ca de obicei.

Îl visă pe Nick.

CAPITOLUL 70

TRASHCAN MAN găsise ceea ce căutase.

Străbătea un culoar ascuns la mare adâncime sub pământ, tot atât de întunecos ca o galerie de mină. În stânga ţinea o lanternă, în dreapta avea o puşcă, temându-se de atmosfera sinistră ce domnea acolo. Se suise într-un cărucior electric care mergea aproape fără zgomot prin coridorul cel larg. Singurul sunet emis de motor era un zumzet scăzut, aproape imperceptibil.

Era de fapt o imensă platformă de transport, cu un loc pentru şofer. Pe platformă era încărcat un focos atomic.

Era greu.

Trash nu putea să aprecieze cât de greu, pentru că nici măcar nu fusese în stare să-l clintească din loc. Era lung şi cilindric. Şi rece. Trecându-şi mâna peste suprafaţa curbată, îi venea greu să creadă că această bucată din metal amorf arc capacitatea să elibereze o asemenea cantitate de căldură.

Îl descoperise la ora 4 de dimineaţă. Se întorsese în garaj şi luase un troliu cu lanţ. Coborâse troliul la subsol şi fixase focosul în lanţ. Nouăzeci de minute mai târziu, îl ridicase şi-l aşezase frumos pe căruciorul electric, cu vârful în sus. Pe vârf se putea citi A161410USAF. Anvelopele de cauciuc dur ale căruciorului se lăsaseră vizibil sub greutatea imensă.

Se apropia acum de capătul culoarului. Chiar în faţa lui se deschideau larg uşile liftului pentru marfă. Ar fi avut destul loc să intre cu transportorul, dar curentul electric nu funcţiona. Trash coborâse pe trepte. Şi troliul îl coborâse în acelaşi fel. Troliul era uşor în comparaţie cu focosul. Nu cântărea decât vreo şaptezeci de kilograme. Coborâse totuşi cu dificultate cele cinci paliere.

Cum avea să *urce* focosul pe trepte?

O macara acţionată cu motor, îi şopti o voce interioară.

Aşezat pe scaunul şoferului şi luminând cu lanterna la întâmplare, în jur, Trash clătina din cap. Desigur, aceasta era soluţia. Să urce focosul cu o macara. Motorul rămânea sus şi trăgea, treaptă cu treaptă, dacă era nevoie. Dar unde găsea el cinci sute de metri de lanţ, dintr-o singură bucată?

Probabil că nu avea unde. Dar putea să sudeze bucăţi de lanţ. Oare era bine? Aveau să reziste

sudurile? Greu de zis. Şi chiar dacă ţineau, cum rămânea cu meandrele pe care le făceau palierele?

Sări jos şi mângâie suprafaţa netedă a focosului ucigaş în liniştea şi întunericul ce-l înconjurau.

Dar dragostea te face ingenios.

Lăsând focosul nuclear în cărucior, urcă din nou scările, într-o bază ca aceasta, puteai găsi orice. Avea să descopere şi el ceea ce-i trebuia.

Urcă două etaje şi se opri să-şi tragă respiraţia. Deodată îi veni în minte următoarea întrebare: *Am fost radiat?* Toate substanţele acestea erau ascunse în spatele unui scut de plumb. Dar în filmele de îa televizor, oamenii care mânuiau substanţe radioactive purtau întotdeauna costume de protecţie şi ecusoane prevăzute cu film, care-şi schimbau culoarea de îndată ce luai o porţie prea mare de radiaţii. Din cauză că radiaţiile nu făceau zgomot. Nu le vedeai. Îşi făceau cuib în carnea şi în oasele tale. Nu ştiai că eşti bolnav până ce nu începeai să borăşti, să-ţi pierzi părul şi să ieşi la baie din cinci în cinci minute.

Avea să i se întâmple şi lui la fel?

Ajunse la concluzia că nu-i pasă. Cum-necum, bomba avea să ajungă sus. Într-un fel sau altul avea s-o urce. Într-un fel sau altul avea să ajungă cu ea la Las Vegas. Trebuia să îndrepte cumva răul teribil pe care-l făcuse la Indian Springs. Dacă i se cerea să moară pentru a-şi ispăşi greşeala, atunci era gata să moară.

— Îmi dau şi viaţa pentru tine, şopti el în întuneric, continuând apoi să urce scara.

CAPITOLUL 71

ERA APROAPE DE MIEZUL NOPŢII, în seara de 17 septembrie. Randall Flagg se afla în deşert, înfăşurat în trei pături, din cap până-n picioare. A patra pătură şi-o înfăşurase în jurul capului, ca un

burnuz, încât numai ochii şi vârful nasului i se mai vedeau.

Încetul cu încetul, îşi alungă toate gândurile. Rămase nemişcat. Stelele răspândeau focul lor rece, lumina vrăjită.

Îşi trimise Ochiul.

Îl simţi cum se separă de el cu o mică smucitură nedureroasă. Plecă în zbor, tăcut ca un şoim, înălţându-se pe curenţii întunecaţi. Acum se contopise cu noaptea. Era ochi de cioară, ochi de lup, ochi de nevăstuică, ochi de pisică. Scorpionul, păianjenul pândind din ascunzişul lui subteran. Săgeata înmuiată în otrava letală plutind prin văzduhul deşertului. Indiferent de ce i se întâmplase până acum, Ochiul nu-l părăsise.

În timp ce Ochiul zbura fără efort, lumea lucrurilor condamnate să rămână lipite de pământ se întindea înaintea lui ca o tipsie.

Vin... au ajuns aproape în Utah...

Zbura la înălţime, departe şi tăcut deasupra unei lumi transformate în ţintirim. Dedesubtul lui, deşertul se întindea ca un sepulcru alb, tăiat de panglica întunecată a autostrăzii interstatale. Pluti spre est, traversând acum graniţa dintre state, în timp ce trupul îi rămăsese departe, în urmă, cu ochii daţi peste cap, albi şi orbi.

Peisajul începu să se schimbe. Movile, coloane stranii, săpate de vânt şi podişuri înalte. Şoseaua trecea printre ele, fără să se abată de la direcţie. La extremitatea nordică se distingeau Bonneville Salt Flats, iar Skull Valley undeva, la vest. Zbura. Foşnetul mort şi îndepărtat al vântului...

Un vultur cocoţat pe cea mai înaltă ramură a unui străvechi pin lovit de trăsnet, la sud de Richfield, simţi ceva trecând foarte aproape de el, ceva care trimitea priviri de moarte şuierând în noapte; vulturul porni în zbor neînfricat, pentru a fi întâmpinat de un val de răceală de moarte. Năucit, vulturul căzu până aproape de pământ, unde reuşi să-şi revină în simţiri.

Ochiul Omului Întunecat îşi continuă drumul spre est.

Şoseaua care se vedea acum dedesubt era 1-70. Oraşele păreau nişte îngrămădiri informe, vizitate doar de şobolani, pisici şi de cerbii care începuseră să se strecoare dinspre păduri, pe măsură ce dispărea mirosul de om. Oraşe purtând nume ca Freemont, Green River, Sego, Thompson sau Harley Dome. Apoi un oraş mic, şi el rămas pustiu, Grand Junction, Colorado. Apoi...

Chiar la est de Grand Junction se vedea licărirea unui foc de tabără.

Ochiul prinse să coboare în spirală.

Focul era pe cale să se stingă. În jurul lui dormeau patru forme.

Înseamnă că era adevărat.

Ochiul le cercetă cu răceală. Veneau. Din raţiuni pe care nu-i era la îndemână să le pătrundă, veneau cu adevărat. Nadine grăise adevărul.

Auzi un mârâit furios şi Ochiul îşi îndreptă aterîţia spre locul acela. De cealaltă parte a focului se găsea un câine, cu capul aplecat şi cu coada încolăcită şi lăsată în jos. Ochii îi scânteiau ca nişte funeste pietre de chihlimbar. Mârâitul lui continuu amintea de o pânză sfâşiată la nesfârşit. Ochiul se holbă la el, iar câinele îi răspunse fără teamă. Buza i se trase înapoi, dezvelindu-i colţii.

Una dintre forme se ridică:

— Kojak, nu vrei să te potoleşti, pentru numele lui Dumnezeu?

Kojak continuă să mârâie, cu părul zbârlit.

Glen Bateman, cel care se trezise din somn, se uită în jur, neliniştit.

— Cine-i acolo, băiete? îşi interogă în şoaptă câinele. E cineva prin preajmă?

Kojak continua să mârâie profund.

— Stu!

Glen îl scutură pe cel de alături. Forma mormăi ceva şi rămase tăcută în sacul de dormit.

Omul Întunecat, transformat acum în Ochiul Întunecat, văzuse destul. Porni spre înălţimi, urmărind o ultimă imagine a câinelui. Mârâitul gutural se transformă într-o serie de lătrături, la început sonore, apoi estompându-se şi dispărând.

Linişte şi întunericul alunecând repede pe lângă el.

Peste un timp, se opri asupra deşertului, privind în jos spre propriul său trup. Coborî încet, apoi se cufundă în sine. Pentru câteva clipe, se războiu cu o senzaţie curioasă de ameţeală ce însoţea împreunarea a două lucruri. Apoi Ochiul dispăru şi nu mai rămaseră decât propriii lui ochi, deschişi spre stelele reci şi strălucitoare.

Veneau, era adevărat.

Flagg surâse. Bătrâna îi sfătuise să vină? Au fost oare dispuşi să-i dea ascultare dacă, pe patul de moarte, femeia le poruncise să comită o sinucidere în acest mod nou? Aşa părea să fie.

El scăpase din vedere un lucru atât de simplu, încât i se părea de-a dreptul umilitor: şi *ci* aveau problemele lor, şi *lor* le era teamă... şi, în consecinţă, făceau o greşeală colosală.

Dar dacă fuseseră alungaţi?

Cochetă cu ideea o vreme, însă în cele din urmă hotărî că nu era de crezut. Veneau din proprie iniţiativă. Veneau sub pavăza dreptăţii şi virtuţii, ca un grup de misionari apropiindu-se de satul canibalilor.

O, era încântător!

Iată sfârşitul îndoielilor. Iată sfârşitul temerilor. Nu era nevoie decât de priveliştea căpăţânilor celor patru, înşirate în vârful ţepuşelor în faţa fântânii de la MGM Grand. Va aduna toată suflarea din Vegas şi-o va pune să treacă prin faţa lor şi să se uite atent. Se vor face fotografii, se vor tipări afişe, pe care le va trimite şi la L.A., San Francisco, Spokane şi Portland.

Cinci capete. Va înălţa în ţeapă şi capul câinelui.

— Bun câine, spuse Flagg, râzând pentru prima oare de când Nadine îl ispitise s-o arunce de pe acoperiş. Bun câine, repetă el, rânjind.

Dormi bine în noaptea aceea, iar de dimineaţă trimise vorbă să fie triplată paza pe drumurile dintre Utah şi Nevada. Acum nu mai era căutat un bărbat singur în drum spre est, ci patru bărbaţi şi un câine venind spre vest. Trebuia să fie capturaţi vii. Vii, cu orice preţ.

O, da.

CAPITOLUL 72

— ŞTIŢI, spuse Glen Bateman, privind spre Grand Junction, în lumina primilor zori, am auzit expresia "potol greţos" de ani şi ani, fără să fiu sigur ce înseamnă cu adevărat. Acum cred că am priceput.

Îşi coborî privirea spre micul dejun dinaintea lui — un şir de cârnaţi sintetici Morning Star Farms — şi trase o strâmbătură.

— Ăştia încă sunt *buni,* observă Ralph cu toată seriozitatea. Să fi văzut ce potol ne dădeau nouă în armată.

Stăteau în jurul focului de tabără, pe care Larry îl aprinsese cu o oră în urmă. Se îmbrăcaseră cu toţii gros şi purtau mănuşi, iar acum luau a doua ceaşcă de cafea din ziua aceea. Temperatura nu se ridica peste două grade, iar cerul era înnorat şi sumbru. Kojak trăgea un pui de somn, atât de aproape de flăcări cât doar să nu-şi pârlească blana.

— Am terminat de hrănit animalul din mine, declară Glcn, ridicându-se. Acum am timp să mă ocup de cei sărmani şi înfometaţi. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu vreau să mă ocup decât de gunoi. Îl voi îngropa eu.

Stu îi întinse farfuria şi ceaşca de hârtie.

— Mersul pe jos ne face foarte bine, nu, cheliosule? Pun pariu că n-ai mai fost într-o formă atât de bună de când aveai douăzeci de ani.

— Mda, adică acum şaptezeci de ani, completă Larry, râzând.

— Stu, n-am mai fost într-o asemenea formă niciodată, îi răspunse Glen posomorât, adunând resturile şi punându-le în punga de plastic pe care intenţiona s-o îngroape. Nici n-am *vrut* să ajung într-o asemenea formă. Dar nu mă deranjează. După cincizeci de ani de agnosticism declarat, soarta mea, din câte se pare, este să-L urmez pe Dumnezeul unei negrese bătrâne până în fălcile morţii. Dar dacă asta este soarta mea, mă supun. La o adică, prefer să merg pe jos decât într-un vehicul. Mersul pe jos durează mai mult, prin urmare şi viaţa mea se prelungeşte... cu doar câteva zile, de fapt. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, trebuie să înmormântez cum se cuvine gunoiul acesta.

Îl urmăriră cu privirea ducându-se spre marginea taberei, cu o mică lopată în mână. Acest "tur pe jos al Statului Colorado şi al altor obiective din vest", după cum îl denumise Glen, era cea mai grea încercare chiar pentru el însuşi. Glen era cel mai în vârstă dintre ei, mai bătrân decât Ralph Brentncr cu doisprezece ani. Pe de altă parte, reuşise să le facă celorlalţi călătoria mai uşoară. Dădea mereu replici ironice, dar binevoitoare, şi părea împăcat cu sine. Faptul că era capabil să ţină pasul cu ei zi de zi îi impresiona pe ceilalţi. Avea cincizeci şi şapte de ani şi în ultimele trei sau patru dimineţi reci Stu îl văzuse cum îşi masa încheieturile degetelor, strâmbându-se de durere.

— Te chinuie aşa tare? îl întrebase Stu cu o zi în urmă, cam la o jumătate de oră după ce porniseră la drum.

— Aspirina mă ajută să fac faţă. Ştii, e artrită, dar peste cinci sau şapte ani ar fi mult mai rău.

Deşi, cinstit vorbind, East Texas, nu sper să mai apuc şi momentul acela.

— Eşti convins că *acela* ne va răzbi?

La care Glen Bateman le dăduse un răspuns cu totul ciudat:

— Nu-mi va fi teamă de nici o primejdie.

Aceasta pusese capăt discuţiei.

Acum îl auziră cum săpa în pământul îngheţat, blestemând.

— Un tip nemaipomenit, ce ziceţi? spuse Ralph.

— Ai dreptate, aşa e, confirmă Larry.

— Întotdeauna am fost de părere că profesorii de colegiu sunt nişte fătălăi, dar el este sigur o excepţie. Ştii ce mi-a zis când l-am întrebat de ce nu aruncă pur şi simplu gunoiul la marginea drumului? Că nu-i cazul să începem din nou cu porcării de felul ăsta. Şi că oricum am luat de la capăt destule din vechile căcaturi.

Kojak se ridică şi o luă pe urmele lui Glcn, ca să vadă ce face. Vocea acestuia ajunse până la ci:

— Ei, ai apărut şi tu, leneş ce eşti. Începusem să mă întreb ce-ai de gând să faci. Vrei să te îngrop şi pe tine?

Larry surâse şi-şi scoase de la brâu pasmetrul, luat dintr-un magazin Golden, de obiecte sportive. Îl reglă în funcţie de lungimea pasului său, apoi şi-l prinse la centură, ca pe un metru de dulgher, în fiecare seară îşi nota distanţa parcursă în ziua respectivă pe o foaie de hârtie îndoită de nenumărate ori şi mototolită.

— Pot să văd şi eu fiţuica aia mincinoasă? întrebă Stu.

— Sigur că da, spuse Larry, întinzându-i-o.

Drept titlu, Larry scrisese: *De la Boulder Ia Vegas sunt 1234 kilometri.* Iar dedesubt:

Dată
Km
Total km

6 septembrie
45,0
45,0

7 septembrie
43,2
88,2

8 septembrie
42,4
130,6

9 septembrie
45,1-
175,7

10 septembrie
44,6
220,3

11 septembrie
46,5
266,8

12 septembrie
46.0
312,8

13 septembrie
47,6
360,4

14 septembrie
51,2
411,6

15 septembrie
52,2
463,8

16 septembrie	56,8	520,6
17 septembrie	59,5	580,1

Stu scoase un petic de hârtie din portmoneu şi făcu mai multe socoteli.

— Mergem mai repede decât la începutul călătoriei, dar încă mai avem peste şase sute de kilometri până la destinaţie. Fir-ar al naibii, n-am ajuns nici la jumătate.

— Ai dreptate, mergem mai repede, confirmă Larry. Drumul e la vale. Şi Glen are dreptatea lui, ştii? La ce bun să ne grăbim? Oricum individul ăla ne va şterge de pe faţa pământului când ajungem acolo.

— Mie nu-mi vine să cred, interveni Ralph. E foarte posibil să murim, nu-ncape îndoială, dar asta nu se va întâmpla aşa, simplu, ţac-pac. Mother Abagail nu ne-ar fi trimis încoace ştiind că o să fim asasinaţi şi basta. Pentru nimic în lume n-ar fi făcut ea aşa ceva.

— Eu nu cred că ea este cea care ne-a trimis la drum, completă Stu calm.

Larry îşi reglă pasmetrul la zero pentru ziua respectivă, aparatul ţăcănind discret de patru ori: 000,0. Stu aruncă ţărână peste ultimii tăciuni ai focului de tabără. Aşa decurgeau micile ritualuri ale dimineţii. Se aflau de douăsprezece zile pe drum. Stu avea impresia că acest scenariu va continua veşnic: Glen se plângea cu blândeţe de mâncare, Larry nota distanţele parcurse pe foaia crâmpoţită, cele două ceşti cu cafea, cineva îngropa gunoiul adunat, altcineva stingea focul. Devenise o rutină, o rutină bună. Uitai de destinaţia finală, ceea ce era foarte bine. Dimineaţa, Fran părea foarte departe de el — perfect conturată, dar extrem de departe, ca o fotografie păstrată în medalion. Serile, în schimb, după ce se lăsa întunericul şi luna plutea pe

valurile nopţii, îi părea foarte aproape. Atât de aproape, încât s-ar fi zis că poate s-o atingă... ceea ce, desigur, îl făcea să sufere. În momente ca acestea, credinţa în Mother Abagail se transforma în cea mai amară îndoială şi atunci ar fi vrut să-i trezească pe toţi şi să le spună că plecaseră într-o misiune dementă, că-şi luaseră cu ei lănci de cauciuc, cu care să atace mori de vânt ucigătoare, că cel mai bine ar fi fost să se oprească în următorul oraş, să urce pe motociclete şi să se întoarcă. Li se cuvenea să se bucure de puţină lumină şi de puţină dragoste, cât mai aveau ocazia — pentru că Flagg nu le va îngădui mai mult de atât.

Dar asta se întâmpla noaptea. Dimineaţa însă părea mai potrivit să continue călătoria. Se uita meditativ la Larry şi se întreba dacă şi acesta se gândea noaptea târziu la Lucy a lui. Dacă o visa şi o dorea...

Glen se întoarse în tabără cu Kojak pe urmele lui, tresărind uşor la fiecare pas.

— Hai să plecăm şi să punem mâna pe ei, spuse Glen. Bine, Kojak?

Kojak mişcă din coadă.

— Zice că trebuie să ajungem la Las Vegas cu orice preţ, interpretă Glen. Haideţi.

Urcară rambleul până pe 1-70, care cobora acum spre Grand Junction, începându-şi astfel drumul acelei zile.

Spre sfârşitul după-amiezei începu să cadă o ploaie rece, care-i pătrunse până la oase, stricându-le conversaţia. Larry mergea de unul singur, cu mâinile înfipte în buzunare. La început se gândi la Harold Lauder, al cărui cadavru îl găsiseră cu două zile în urmă — între ei părea să se fi statornicit tacit regula de a nu discuta despre Harold — apoi îi veni în minte persoana pe care el o poreclise Wolfman.

Pe Wolfman îl descoperiseră foarte aproape de Eisenhower Tunnel, la est. Traficul fusese complet blocat în punctul respectiv, iar duhoarea morţii era atotstăpânitoare. Wolfman era pe jumătate ieşit dintr-un Austin. Purta jeanşi cu ţinte şi o cămaşă de mătase împodobită cu monede de aur. În jurul Austinului zăceau cadavrele mai multor lupi. Wolfman însuşi era, cum spuneam, pe jumătate ieşit din maşină, iar de pieptul lui rămăsese agăţat un lup mort. Wolfman avea mâinile încleştate de gâtul animalului, iar colţii însângeraţi ai acestuia erau încleştaţi în gâtul bărbatului. Reconstituind cele întâmplate, toţi fuseseră de părere că haita respectivă coborâse de pe culmile din jur, îl detectase pe singuratic şi-l atacase. Wolfman avusese un pistol, cu care lichidase mai multe fiare, înainte de a se retrage în Austin.

Cât durase până când foamea îl forţase să iasă din adăpost?

Larry nu ştia şi nici nu ţinea să afle. Dar văzuse cât de slab era Wolfman. O săptămână, poate. Bărbatul, cine-o fi fost el, mergea spre vest, ca să i se alăture Omului Întunecat, dar Larry nu dorea nimănui o asemenea soartă. Discutase o dată despre asta cu Stu, la două zile după ce ieşiseră din tunel, când Wolfman rămăsese la mare distanţă în urma lor.

— Oare de ce a zăbovit haita atât de mult lângă el, Stu?

— Nu ştiu.

— Vreau să spun, dacă erau aşa de flămânzi, nu puteau găsi ceva de mâncare în altă parte?

— Cred că ai dreptate, da.

Răsucea în mintea lui acest sumbru mister pe toate părţile, conştient că nu-i va descifra niciodată înţelesul. Era limpede pentru oricine că Wolfman fusese un tip extrem de curajos. Mânat de foame şi de sete, deschisese într-un final portiera maşinii. Un lup se năpustise asupra lui şi-i sfâşiase gâtlejul.

Înainte de a muri, cu ultimele puteri, Wolfman sugrumase lupul.

Cei patru străbătuseră Eisenhower Tunnel prinşi între ei cu o frânghie şi, în bezna oribilă, Larry îşi amintise de Lincoln Tunnel. De astă dată însă, nu-l obseda imaginea Ritei Blakemoor, ci chipul încremenit al lui Wolfman, în încleştarea lui de moarte cu fiara.

Oare lupii fuseseră trimişi să-l omoare?

Gândul acesta era atât de tulburător, încât refuză să-i dea atenţie. Încercă să-şi scoată din minte întâmplarea şi să-şi vadă de drum, ceea ce nu-i venea prea uşor.

În seara aceea îşi făcură tabăra dincolo de Loma, foarte aproape de linia de frontieră cu Utah. Cina lor, ca de altfel toate mesele, constă din ierburi şi apă fiartă — ei urmând întocmai instrucţiunile lui Mother Abagail: *Mergeţi îmbrăcaţi în hainele cu care sunteţi îmbrăcaţi acum. Nu duceţi nimic cu voi.*

— Mă aştept să dăm de greu în Utah, remarcă Ralph. Aici vom afla dacă Dumnezeu veghează asupra noastră. Pe o porţiune de mai bine de o sută cincizeci de kilometri nu există oraş, benzinărie sau cafenea.

Nu părea totuşi prea îngrijorat de această perspectivă.

— Apă? se interesă Stu.

Ralph ridică din umeri:

— Nici apă nu este. Mă duc la culcare.

Larry îl urmă la scurt timp. Glen rămase să fumeze o pipă. Stu se hotărî să fumeze una dintre puţinele ţigări care-i mai rămăseseră. O vreme, nici unul nu scoase vreo vorbă.

— Cale lungă de aici până-n New Hampshire, cheliosule, spuse Stu într-un târziu.

— Nici Texasul nu e prea aproape.

— Nu, nu prea, consimţi Stu, zâmbind.

— Cred că ţi-e foarte dor de Fran.

— Mda, mi-e dor de ea şi-mi fac griji. Îmi fac griji pentru copil. Dar cel mai rău e după ce se lasă întunericul.

— Nu poţi influenţa mersul lucrurilor, Stuart.

— Ştiu. Dar tot sunt neliniştit.

— Sigur că da. Glen îşi goli pipa, lovind-o uşor de o piatră. Azi-noapte s-a petrecut ceva ciudat, Stu. Toată ziua am încercat să-mi dau seama dacă a fost ceva real sau un vis.

— Cum s-a întâmplat?

— Să vezi, m-am trezit în crucea nopţii, iar Kojak mârâia la ceva. Probabil că trecuse de miezul nopţii, căci focul aproape se stinsese. Kojak se afla de cealaltă parte a rugului, cu părul zbârlit. I-am zis să tacă, dar nu mi-a dat nici o atenţie. Se uita undeva, spre dreapta mea. Iar mie mi-a trecut prin cap: Şi *dacă sunt nişte lupi?* De când l-am văzut pe omul ăla, căruia Larry îi zice Wolfman...

— Mda, cruntă privelişte.

— Dar nu era nimic. Aveam o privelişte limpede. Mârâia la *nimic.*

— Adulmecase ceva, asta-i explicaţia.

— Da, dar partea stranie de-abia urmează. După câteva minute am început să mă simt... nu ştiu cum să spun, absolut aiurea. Ca şi cum aş fi fost urmărit de ceva aflat imediat deasupra autostrăzii. Ca şi cum am fi fost urmăriţi cu toţii. Aveam senzaţia că, dacă m-aş strădui puţin, dacă mi-aş miji puţin ochii, aş putea să *văd.* Dar nu vroiam. Pentru că presimţeam că era *el.* Presimţeam că era *Flagg.*

— Probabil n-a fost nimic, spuse Stu după câteva clipe de tăcere.

— Sunt sigur că nu m-am înşelat. Nici Kojak nu s-a putut înşela.

— Presupunând că ne urmărea *cu adevărat,* ce putem face?

— Nimic. Dar nu-mi place deloc. Nu-mi place că ne poate urmări... dacă despre asta e vorba. Mă

sperie cumplit.

Stu îşi termină ţigara şi-o stinse cu grijă, strivind-o pe o piatră, dar nu se îndreptă încă spre sacul de dormit. Se uită la Kojak, care-i privea lungit lângă foc, cu botul pe labe.

— Harold a murit, prin urmare, rupse Stu tăcerea într-un târziu.

— Da.

— Ce pierdere absurdă. Mă gândesc la Sue şi la Nick. Dar şi la el, în ultimă instanţă.

— Sunt de acord.

Nu mai rămânea nimic de zis. Descoperiseră rămăşiţele lui Harold şi jalnica lui declaraţie dinaintea morţii, la o zi după ce străbătuseră Eisenhower Tunnel. El şi Nadine traversaseră probabil Loveland Pass, căci alături se afla şi epava motocicletei şi — după cum se exprimase Ralph — prin Eisenhower Tunnel nu ar fi fost loc să treacă mai mult de un trenuleţ pentru copii. Uliii îşi făcuseră de cap, dar Harold mai ţinea încleştat în mână carnetul Permacover. Pistolul calibru 38 îi atârna din gură ca o bomboană grotescă şi, deşi nu-l înmormântaseră, Stu îndepărtase pistolul. O făcuse cu gesturi blânde. Constatând cât de crud îl distrusese Omul Întunecat pe Harold şi cu câtă nepăsare se debarasase de el după ce rolul tânărului se încheiase, ura lui Stu împotriva lui Flagg crescuse. Îi lăsa sentimentul că se iroseau într-un soi de neghioabă cruciadă a copiilor şi, deşi ştia că trebuie să-şi continue drumul, cadavrul lui Harold, piciorul zdrobit, îl obsedau la fel de mult pe cât Larry era hăituit de grimasa îngheţată a lui Wolfman. Ajunsese la concluzia că doreşte să-i răzbune nu numai pe Nick şi pe Susan, dar şi pe Harold... În acelaşi timp însă, era tot mai convins că nu i se va oferi niciodată această ocazie.

Să te păzeşti, gândi el sumbru. Să *te păzeşti dacă ajung să pun mâna pe tine, ticălosule.*

Glen se ridică, făcând o mică grimasă.

— Eu mă duc la culcare, East Texas. Nu mă ruga să mai stau. Nu pot să-ţi ofer o companie prea veselă.

— Ce-ţi face artrita?

Glen îi zâmbi şi spuse:

— Nu foarte rău.

Mergând spre culcuşul lui, se vedea limpede că şchioapătă.

Stu îşi făcu socoteala să se abţină de la fumat — trăgând doar câte două sau trei ţigări pe zi, stocul lui avea să se termine spre sfârşitul săptămânii — totuşi îşi aprinse încă una. Seara nu era foarte rece, cu toate acestea, nu încăpea îndoială ca aici, la înălţime, cel puţin, vara se sfârşise. Fiind absolut convins că nu va apuca să trăiască o altă vară, era trist. La începutul verii, muncea mai mult sau mai puţin stabil la o fabrică unde se produceau calculatoare de buzunar. Locuia într-un orăşel numit Arnette şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului liber pe la benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb, ascultând nesfârşitele conversaţii ale celorlalţi despre mersul economiei, guvern, greutăţi şi alte prostii. Nici unul dintre ei nu ştia probabil ce înseamnă să înfrunţi greutăţi adevărate. Îşi termină ţigara şi aruncă mucul în foc.

"Ţine-te tare, Frannie, draga mea", spuse el, vârându-se în sacul de dormit.

În vis i se păru că de tabăra lor se apropiase Ceva, care îi urmărea cu gând rău. Era poate un lup înzestrat cu putere de pătrundere omenească. Sau o cioară. Sau o nevăstuică, strecurându-se cu burta lipită de pământ, printre ierburile pitice. Sau poate o prezenţă neîntrupată, un Ochi scrutător.

Nu *mă voi teme de nici un rău,* murmură el în vis. *Da, chiar dacă merg prin valea umbrelor morţii, nu mă voi teme de nici un rău. De nici un rău.*

Curând visele se pierdură în neant şi dormi profund.

A doua zi porniră devreme la drum; jucăria lui Larry marca fiecare kilometru străbătut cu un ţăcănit uşor. Şoseaua cobora în volute leneşe către Utah, pe domoală Pantă Vestică. La scurt timp după prânz lăsară Colorado în urmă. În seara aceea îşi făcură tabăra la vest de Harley Dome, Utah. Pentru prima oară liniştea li se păru apăsătoare şi malefică. Ralph Brentner adormi cu gândul: *Acum suntem în Vest. Am ieşit din ograda noastră şi ne aflăm într-a lui.*

Noaptea, Ralph visă un lup cu un singur ochi, roşu, care ieşise din tărâmurile cele sterpe ca să-i vegheze. *Pleacă,* îi porunci Ralph. *Pleacă, nu ne este teamă. Nu ne este teamă de tine.*

Pe 21 septembrie, după-amiază, pe la ora 2, trecuseră de Sego. Următorul oraş mare, potrivit hărţii de buzunar a lui Stu, era Green River. După care nu mai venea nici un oraş pe o distanţă foarte mare. După cum zisese Ralph, atunci avea să se vadă dacă Dumnezeu se alia sau nu alături de ei.

— De fapt, nu mă îngrijorează atât lipsa hranei, cât a apei, i se adresă Larry lui Glen. Mai toţi cei care porniseră la drum aveau prin maşini ceva de ronţăit, biscuiţi Orcos sau smochine Newtons sau ceva de genul ăsta.

— Domnul ne va binecuvânta, poate, cu ploile Lui, îi spuse Glen zâmbind.

Larry îşi ridică ochii spre cerul albastru şi senin şi se strâmbă:

— Uneori mă bate gândul că, la urmă, bătrâna înnebunise.

— Poate că da, zise Glen cu blândeţe. Dar dacă citeşti cărţi teologice, descoperi că Domnul vorbeşte adesea prin cei care se află pe patul de moarte sau prin gura nebunilor. Ba chiar am impresia — uite cum iese la iveală iezuitul din

mine — că există motive de natură psihologică perfect valabile. Nebunul sau muribundul au psihicul radical modificat. O persoană sănătoasă ar putea să filtreze mesajul divin, să-l modifice. Cu alte cuvinte, o persoană sănătoasă ar fi un proroc ratat.

— Căile Domnului, ştiu. Vedem printr-o sticlă întunecată. Sau, în orice caz, întunecată pentru mine. De ce e nevoie să batem tot drumul ăsta pe jos, când am fi putut să-l străbatem cu maşina într-o săptămână, este peste puterea mea de înţelegere. Dar de vreme ce ne-am înhămat la o faptă nebunească, mi se pare normal s-o împlinim tot într-un fel nebunesc.

— Ce facem noi acum are precedente în istorie, spuse Glen, şi mai cred că plimbarea noastră are motivaţii psihologice şi sociologice perfect logice. Nu ştiu dacă sunt sau nu raţiuni ale lui Dumnezeu, dar e sigur că sunt nişte raţiuni.

— Ce vrei să spui?

Stu şi Ralph se dădură şi ei mai aproape, ca să audă.

— Au existat mai multe triburi de indieni americani pentru care "a avea o vedenie" făcea parte integrantă din ritualul lor de maturizare. Când sosea vremea să devii bărbat, trebuia să pleci în pustietate, neînarmat. Acolo trebuia să ucizi uri animal şi să născoceşti două cânturi — unul despre Marele Spirit şi celălalt despre dibăcia ta de vânător, călăreţ, războinic şi amant — şi să ai vedenia. Era interzis să mănânci. Trebuia să urci cât mai sus — mintal, dar şi fizic — şi să aştepţi să ţi se arate ceva. Ceea ce se şi întâmpla, la momentul potrivit. Foamea este un halucinogen nemaipomenit, chicoti el.

— Crezi că Mother ne-a trimis aici ca să avem vedenii? întrebă Ralph.

— Poate ca să căpătăm putere şi să ne sfinţim, printr-un proces de purificare, explică Glen. Ştii, când arunci *lucruri,* comiţi un gest simbolic.

Talismanic. Atunci când arunci *lucruri,* îi arunci simbolic şi pe cei legaţi de tine prin acele lucruri. Începi un proces de curăţare. Începi să goleşti vasul.

Larry clătină încet din cap:

— Asta n-am prea înţeles-o.

— Uite, să ne închipuim o persoană inteligentă, din perioada de dinaintea epidemiei. Dacă-i strici televizorul, ce va face el seara?

— Citeşte o carte, spuse Ralph.

— Se duce în vizită la prieteni, spuse Stu.

— Ascultă muzică, spuse Larry, surâzând.

— Desigur, va face toate astea, zise Glen. Dar televizorul tot îi lipseşte. În locul unde era aşezat televizorul s-a căscat o gaură, în subconştientul ei, persoana gândeşte astfel: *La ora 9 pregătesc câteva beri şi mă uit la fotbal.* Iar când intră în cameră şi vede locul gol de pe măsuţă, suferă o dezamăgire teribilă. O parte a vieţii lui obişnuite s-a vărsat, nu-i aşa?

— Mda, consimţi Ralph. Odată televizorul nostru a fost stricat două săptămâni şi nu m-am simţit în apele mele până ce n-a apărut la locul lui.

— Gaura din viaţa respectivei persoane e cu atât mai mare cu cât se uită mai mult la televizor. Dar ceva s-a pierdut. Acum să-i luăm aceleiaşi persoane toate cărţile, toţi prietenii şi aparatul stereo. Avem de-a face cu un proces de golire şi cu o diminuare a eului său, în acelaşi timp. Este vorba de *eurile* dumneavoastră, domnilor — ele se transformă în nişte foi din sticlă. Sau, mai bine, devin nişte păhăruţe goale.

— Dar care-i rostul? se interesă Ralph. De ce trebuie să trecem prin toată gargara asta?

— Dacă citeşti în Biblie, vei vedea că prorocii aveau obiceiul să plece din când în când în sălbăticie — un fel de Turnee Magice şi Misterioase ale Vechiului Testament. Durata acestor călătorii era îndeobşte indicată prin expresia "patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi",

ceea ce în ebraică vrea să spună "nimeni nu ştie exact cât timp a fost plecat, dar în orice caz a durat mult". Asta nu vă aduce aminte de nimic?

— Ba da, de Mother, răspunse Ralph.

— Acum gândiţi-vă la voi înşivă în ipostază de baterii. Ceea ce şi sunteţi, în realitate. Creierul vostru funcţionează pe bază de curent electric obţinut pe cale chimică. De altfel, şi muşchii funcţionează datorită unor sarcini electrice minuscule — o substanţă denumită acetilcolină permite sarcinii să treacă atunci când e nevoie să te mişti, iar atunci când vrei să te opreşti se fabrică o altă substanţă, colinesteraza. Colinesteraza distruge acetilcolina, astfel muşchii devin iarăşi rău conducători de electricitate. Altfel, o dată ce v-aţi apuca să vă scărpinaţi la nas, nu v-aţi mai putea opri. Okay, chestia e următoarea: tot ce gândeşti, tot ce faci trebuie să funcţioneze pe baterie. Ca şi accesoriile unei maşini.

Îl ascultau cu cea mai mare atenţie.

— Privitul la televizor, cititul cărţilor, discuţiile cu prietenii, mâncatul unei mese bogate... toate astea consumă bateria. O viaţă normală — cel puţin în ceea ce a fost civilizaţia Occidentală — semăna cu mersul într-o maşină cu geamuri acţionate electric, servofrâne, scaune electrice şi celelalte minuni. Dar cu cât există mai multe accesorii, cu atât scade capacitatea de încărcare a bateriei. Adevărat?

— Da, interveni Ralph. Chiar şi un Delco din cele mari nu se supraîncarcă niciodată, dacă funcţionează pe un Cadillac.

— Ei bine, noi am înlăturat accesoriile. Şi ne încărcăm.

Ralph observă neliniştit:

— Dacă laşi să se încarce prea mult o baterie de maşină, explodează.

— Da, se arătă Glen de acord. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Biblia ne vorbeşte despre Isaia, despre Iov şi ceilalţi, dar nu dezvăluie câţi proroci

s-au întors cu creierii prăjiţi din cauza vedeniilor. Îmi închipui că li s-a întâmplat câtorva. Dar eu am un respect foarte mare pentru inteligenţa omenească şi psihicul uman, în ciuda unor mici excepţii, cum ar fi East Texas, aici de faţă...

— Nu te lega de mine, cheliosule, mârâi Stu.

— Oricum, capacitatea minţii omeneşti este cu mult mai mare decât a celei mai puternice baterii Delco. Poate să primească o sarcină infinită. În anumite cazuri, chiar dincolo de infinit.

Merseră o vreme în tăcere, gânditori.

— Şi chiar ne încărcăm? întrebă Stu potolit.

— Da, îi răspunse Glen. Da, cred că ne încărcăm.

— Şi scăpăm de o parte din greutate, continuă Ralph. Mi-e suficient să mă uit la voi, băieţi. Şi eu, pe vremuri, aveam ditamai burdihanul, de la bere. Dar acum îmi văd degetele de la picioare, dacă mă uit în jos. Ba chiar îmi văd tot piciorul, de sus şi până jos.

— E vorba de o stare de spirit, interveni Larry pe neaşteptate. Se arătă puţin jenat, văzând că se bucura de atenţia celorlalţi, dar continuă: Am avut senzaţia asta de cel puţin o săptămână, şi n-am reuşit s-o pricep. E posibil să fiu în stare acum. Simt că plutesc. Ca şi cum aş fi fumat o jumătate de ţigară cu marijuana de cea mai bună calitate sau ca şi cum aş fi tras pe nări puţină cocaină. Dar lipseşte senzaţia de dezorientare care însoţeşte drogul. E suficient să te droghezi puţin şi ţi se pare că nu mai eşti în stare să gândeşti normal. Dar eu cred că gândesc bine, ba chiar mai bine ca niciodată, de fapt. Totuşi, simt că zbor. Poate că-i doar din cauza foamei, încheie Larry, râzând.

— Şi foamea contribuie, îi explică Glen, dar nu-i numai asta.

— Mie mi-e foame tot timpul, spuse Ralph, dar nu mi se pare important. Mă simt bine.

— Şi eu, completă Stu. Nu m-am mai simţit într-o asemenea formă fizică de ani şi ani.

— Când goleşti vasul, te descotoroseşti şi de tot rahatul care pluteşte în el, spuse Glen. De aditivi. De impurităţi. Sigur că te simţi bine. Ca o clismă a trupului şi a minţii.

— Multă imaginaţie mai ai şi tu, cheliosule.

— N-o fi elegant exprimat, însă în orice caz este exact.

— Şi ne va ajuta să-l înfruntăm pe *el!*

— La asta şi foloseşte tratamentul. Nu mă îndoiesc. În rest, trebuie să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, nu?

Îşi văzură de drum. Kojak ieşi din desiş şi merse o vreme alături de ei, tropăind cu unghiile pe asfaltul lui US 70. Larry se aplecă şi-i ciufuli blana:

— Ia zi-mi, bătrâne, ştiai că eşti o baterie? O baterie Delco, din cele mari. cu garanţia pe viaţă?

Kojak nu dădu semne că ar şti sau că l-ar interesa, dar mişcă din coadă, ca să arate că este de partea lui Larry.

Îşi petrecură noaptea aceea la vreo douăzeci şi cinci de kilometri vest de Sego şi, ca şi cum asta ar fi venit să întărească ce discutaseră ei mai devreme, pentru prima oară de la plecarea din Bouldcr, nu aveau nimic de mâncare. Glen pregăti ultima lor punguţă de cafea instant, pe care o băură dintr-o singură cană, trecută din mână în mână. Străbătuseră ultimii cincisprezece kilometri fără să dea cu ochii de o singură maşină.

A doua zi de dimineaţă, pe 22, întâlniră în drum un Ford Station cu patru cadavre înăuntru — dintre care două ale unor copii. În maşină găsiră două cutii de biscuiţi, cu forme de animale, şi o pungă mare cu cartofi prăjiţi, alteraţi. Biscuiţii erau în stare mai bună. Ii împărţiră în cinci porţii.

— Nu hăpăi ca un lup, Kojak, îl admonestă Glen. Câine rău ce eşti! N-ai maniere? Şi dacă

maniere n-ai — aşa cum trebuie să trag concluzia — unde este *savoir fair*-ul tău?

Kojak dădea din coadă şi se uita la biscuiţi într-un fel ce nu lăsa loc de îndoială: era lipsit atât de *savoir foire,* cât şi de maniere.

— Atunci bagă-n tine, spuse Glen, dându-i câinelui şi ultima rămăşiţă din porţia lui — un tigru.

Kojak se grăbi să-l înghită şi apoi plecă să adulmece în jur.

Larry îşi consumă încet şi visător întreaga menajerie — vreo zece animale.

— Aţi observat că biscuiţii cu model au un vag iz de lămâie? spuse el. Mi-aduc aminte de gustul lor din copilărie. Dar de atunci n-am mai simţit gustul ăsta.

Ralph se jucă aruncând dintr-o mână în cealaltă ultimii doi biscuiţi din porţia lui. Mâncă în cele din urmă unul.

— Mda, ai dreptate. Au puţină aromă de lămâie. Ştiţi, tare aş fi vrut să fie şi Nicky cu noi. Să fi împărţit şi cu el biscuiţii ăştia.

Stu clătină din cap. Îşi terminară masa frugală şi-şi continuară drumul.

După-amiază găsiră un camion cu marfă al firmei Great Western Markets, care făcea probabil un transport la Green River. Maşina stătea trasă pe banda de refugiu, iar şoferul rămăsese ţeapăn şi drept la volan. Scoaseră o conservă de şuncă din spate şi prânziră, dar se săturară foarte repede. Glen declară că stomacul lui se micşorase. Stu spuse că nu-i place cum miroase carnea — nu a stricat, ci prea puternic. *Cărnos.* Simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Nu reuşi să mănânce decât o singură felie. Ralph zise că ar fi preferat nişte biscuiţi cu formă de animal, şi toată lumea râse. Până şi Kojak nu luă decât puţine înghiţituri, apoi porni pe urma unui miros oarecare.

Înnoptară la est de Green River, iar în cele dintâi ore ale dimineţii următoare ninse uşor.

Ajunseră la albia seacă a torentului în 23, după-amiază devreme. Cerul rămăsese acoperit toată ziua şi era rece — destul de frig ca să ningă, gândi Stu.

Cei patru rămaseră pe margine, Kojak pândind în toate părţile de lângă piciorul lui Glen. Părea că, undeva, la nord de aici, cedase un baraj, sau poate în vara aceea regiunea fusese bântuită de furtuni şi ploi puternice. Indiferent din ce motiv, de-a lungul văii San Rafael, care în unii ani rămânea doar o albie uscată, fusese o inundaţie care măturase în calea ei un tronson lung de zece metri din 1-70. Viroagă era adâncă de circa douăzeci de metri, iar malurile din roci sedimentare erau acoperite cu un strat de sol sfârâmicios şi instabil. Pe fund se scurgea un fir murdar de apă.

— Sfinte Sisoe, exclamă Ralph. Ar trebui să anunţe careva Direcţia Drumurilor din Utah.

— Ia uitaţi-vă colo, îi îndemnă Larry.

Priviră peisajul gol, care din loc în loc începea să fie punctat de coloane şi monoliţi stranii, modelaţi de vânt. Cam la o sută de iarzi mai la vale se vedea o învălmăşeală de garduri, cabluri şi bucăţi mari de pavaj acoperite încă de asfalt. O bucată mai mare, ca un deget apocaliptic, se iţea spre cerul pe care norii alergau bezmetic.

Glen cerceta imensa fisură presărată cu fragmente de moloz, cu mâinile în buzunar şi aparent absent şi visător. Stu îl întrebă cu voce potolită:

— Crezi că te descurci, Glen?

— Sigur că da, am să pot.

— Ce-ţi face artrita?

— Am avut şi momente mai grele. Continuă, zâmbind chinuit: Dar, cinstit vorbind, m-am simţit şi mai bine decât mă simt acum.

Nu aveau o frânghie cu care să se lege unii de alţii. Stu coborî primul, mişcându-se cu grijă. Nu

prea-i plăcea cum ceda pământul uneori sub paşii săi, stârnind mici avalanşe de pietre şi ţărână. O dată crezu că terenul va ceda cu totul sub el şi că va aluneca pe spate până în fundul şanţului. Reuşi să se prindă cu o mână de un colţ de stâncă solid înfiptă şi se agăţă cu toată nădejdea de ea, până ce găsi un teren ferm sub picioare. Atunci Kojak trecu voios pe lângă el, ridicând norişori de praf. Peste câteva clipe ajunse la fund, mişcând din coadă şi lătrându-l vesel pe Stu.

— Uite-a naibii javră, cum face pe nebuna, mormăi Stu, coborând cu grijă.

— Acum vin cu la rând, strigă Glcn. Şi să ştii că am auzit ce-ai spus despre câinele meu!

— Fii atent, chcliosule! Fii foarte atent! Terenul e nesigur.

Glen păşea extrem de încet, mişcându-se cu prudenţă de la un punct de sprijin la următorul. Stu se încorda ori de câte ori vedea că pământul începe să alunece de sub bocancii tociţi ai lui Glen. Şuviţele de păr din jurul urechilor îi fluturau ca nişte fire fine de argint în vânt. Când îl întâlnise în New Hampshire, pictând o pânză mediocră la marginea drumului, părul lui Glen avea încă nuanţa piperului amestecat cu sare.

Până în clipa în care îl văzu pe Glcn cu picioarele pe terenul plan, îmbibat cu apă, al torentului, Stu crezuse la fiecare pas pe care-l făcea că o să cadă şi o să-şi rupă oasele. Acum oftă uşurat şi-l bătu pe umăr.

— Nici măcar n-am transpirat, East Texas, îl asigură Glen, aplecându-se să-l mângâie pe Kojak.

— Las' c-am transpirat eu pentru tine, mărturisi Stu.

Urmă Ralph, care se mişcă atent între punctele de sprijin şi coborî în viteză ultimii şapte metri.

— Băi băiete, terenul ăsta e nesigur ca o mlaştină. Ar fi tare să nu putem urca pe celălalt mal şi să fim nevoiţi să mergem şapte sau opt

kilometri la deal, până găsim un mal mai puţin adânc, este?

— Mult mai vesel ar fi să ne pomenim cu o nouă inundaţie, spuse Stu.

Larry coborî cu paşi agili, grupul reconstituindu-se la nici trei minute de când începuseră traversarea obstacolului.

— Cine urcă primul? întrebă tânărul.

— De ce nu o faci chiar tu, dacă te dai aşa cocoş? îi răspunse Glen tot cu o întrebare.

— Foarte bine.

Avu nevoie de mult mai mult timp să se caţăre, iar în două rânduri terenul perfid îi fugi de sub tălpi, reuşind cu greu să se reechilibreze. Când ajunse de cealaltă parte, Larry le făcu un semn cu mâna.

— Cine urmează? întrebă Ralph.

— Eu, spuse Glen, pregătindu-se.

Stu îl prinse de braţ:

— Ascultă, putem să mergem la deal şi să căutăm un mal mai bun, cum a zis şi Ralph.

— Ca să pierdem tot restul zilei? Când eram copil, puteam să urc până sus în patruzeci de secunde, iar pulsul să rămână sub şaptezeci.

— Dar nu mai eşti copil, Glen.

— Nu, dar nişte urme tot mi-au mai rămas.

Glen porni, fără să mai aştepte replica lui Stu. Făcu o pauză la o treime din drum şi apoi porni cu toată energia mai departe. Aproape de jumătate se prinse de un colţ de marnă care se sfărâmă; Stu fu convins că se va rostogoli în fundul hăului, zdrobindu-şi membrele chinuite de artrită.

— Fir-ar să fie!... oftă Ralph

Glen flutură din braţe şi reuşi, ca prin minune, să-şi menţină echilibrul. Execută un pas de vals spre dreapta, mai urcă încă cinci metri, se odihni, apoi o luă de la capăt. Aproape de vârf, o bucată de piatră pe care-şi sprijinise piciorul cedă şi ar fi căzut, dacă n-ar fi fost şi Larry acolo. Îl prinse de braţ şi-l trase lângă el.

— Floare la ureche, strigă Glen spre cei de jos.

Stu îi zâmbi bucuros:

— Cum stai cu pulsul, cheliosule?

— Peste nouăzeci, recunoscu Glen.

Ralph se căţără pe falia abruptă, ca o capră neagră, verificând la fiecare pas, mişcându-şi foarte atent mâinile şi picioarele. Când ajunse şi el în vârf, porni Stu.

Până în momentul căderii, Stu gândi că panta era ceva mai blândă decât cea pe care o coborâse. Punctele de sprijin păreau mai bune, unghiul ceva mai puţin periculos. Dar suprafaţa era alcătuită din sol calcaros şi fragmente de stâncă, a căror cimentare fusese afectată de vremea umedă. Stu simţi că îl paşte ghinionul şi urcă extrem de atent.

Ajunsese cu pieptul deasupra marginii când, fără veste, fragmentul de stâncă pe care se sprijinea cu talpa stângă dispăru. Simţi că începe să alunece. Larry se grăbi să-l apuce de mână, dar de data asta ratămişcarea. Stu prinse marginea de asfalt a şoselei, dar o bucată se desprinse. Se holbă prosteşte la ea, în timp ce ritmul de coborâre sporea. O aruncă, simţindu-se ca un personaj de desene animate. Nu mai trebuie decât să chiţăie careva înainte de a ajunge pe fund.

Se lovi cu genunchiul de un corp dur şi-l străbătu un junghi de durere. Încercă să se prindă de suprafaţa lipicioasă a pantei, care defila pe lângă el cu o viteză alarmantă, dar de fiecare dată nu se alegea decât cu pumni de ţărână.

Se izbi de o piatră ce ieşea prin moloz ca un vârf marc şi bont de săgeată şi se rostogoli, cu respiraţia tăiată. Căzu liber de la vreo trei metri şi ateriză pe gambă într-un unghi prost. Auzi pocnetul fracturii. Durerea imensă îl copleşi instantaneu. Ţipă. Făcu o tumbă şi se prăbuşi pe burtă. Acum înghiţea ţărână. Bolovanii ascuţiţi îi zgâriau până la sânge obrajii şi braţele. Căzu din nou pe piciorul rănit şi simţi cum se mai rupe într-un loc. De data asta nu mai ţipă, ci urlă.

Alunecă ultimii cinci metri pe pântece, ca un copil pe tobogan. Când se opri, în sfârşit, avea pantalonii plini de noroi şi inima i se zbătea nebuneşte în piept. Piciorul lui era un foc alb. Haina şi cămaşa de dedesubt i se strânseseră sub bărbie.

Fractură. Cât de rea? Cât se poate de rea, judecând după ce simt. Cel puţin în două locuri, dacă nu mai multe. Şi o entorsă la genunchi.

Larry cobora panta în mici salturi, care păreau o replică aproape ironică la ceea ce tocmai păţise Stu. Apoi îngenunche lângă el şi-i puse aceeaşi întrebare pe care tocmai şi-o pusese şi Stu:

— E rău, Stu?

Stu se ridică sprijinindu-se în cot şi-l privi pe Larry; avea faţa albă din cauza şocului şi murdară de ţărână.

— Consider c-o să pot merge din nou cam în vreo trei luni, îi răspunse.

Îi venea să verse. Îşi ridică privirile spre cerul înnorat, îşi ridică pumnii şi-i scutură ameninţător:

— *VAAIII, FIR-AR AFURISIT!*

Ralph şi Larry îi prinseră piciorul în atele. Glen scosese la iveală o sticluţă cu ceea ce el numea "pilulele mele pentru artrită" şi-i dădu una lui Stu. Stu nu ştia ce anume conţin "pilulele pentru artrită", iar Glen refuză să-i spună, dar durerea din picior se estompă, rămânând un fel de huruit venit din depărtare. Se simţea deosebit de calm, ba chiar senin. Îi veni în minte că trăiau un timp care le fusese dăruit nu neapărat pentru că se duceau să-l caute pe Flagg, ci în primul rând pentru că supravieţuiseră gripei supranumite Captain Trips. În orice caz, el ştia ce are de făcut... şi intenţiona să-şi respecte *neapărat* hotărârea. Larry tocmai terminase de vorbit. Toţi aşteptau cu sufletul la gură să-l asculte pe el.

Răspunsul lui fu cât se poate de simplu:

— Nu.

— Stu, i se adresă Glcn cu duhul blândeţii, tu nu înţelegi...

— Înţeleg. Şi spun nu. Nici un iei de călătorie înapoi, la Green River. Nici o frânghie. Nici o maşină. E împotriva regulilor jocului.

— Ce naiba, asta nu e *joacă!* exclamă Larry. Ai să mori aici!

— Iar voi veţi muri aproape sigur în Nevada. Hai, porniţi la drum. Mai aveţi patru ore de lumină. Nu aveţi de ce să le irosiţi.

— Nu te părăsim, spuse Larry.

— Îmi pare rău, dar aşa veţi face. Eu vă spun asta.

— Nu, acum cu sunt conducătorul. Mother a spus că dacă ţi se întâmplă ceva...

— ... tu vei merge mai departe.

— Nu, nu.

Larry îi cercetă cu privirea pe Glen şi Ralph, căutându-le sprijinul. Aceştia îi răspunseră cu priviri încurcate. Kojak privea şi el întreaga scenă, urmărindu-i pe toţi patru cu coada frumos încolăcită în jurul labelor.

— Ascultă-mă, Larry, spuse Stu. Călătoria noastră se bazează pe ideea că bătrâna doamnă ştia despre ce vorbeşte. Dacă începi să te legi de asta, pui totul sub semnul întrebării.

— Mda, mi se pare corect, zise Ralph.

— Nu, nu-i deloc *corect,* ţăranule, sări Larry, imitând furios accentul de Oklahoma al lui Ralph. N-a fost voinţa Domnului ca Stu să cadă aici, n-a fost nici măcar făcătura Omului Întunecat. Cauza a fost pământul moale, asta-i tot, *doar pământul moale!* Eu nu te părăsesc, Stu. Nu mai las pe nimeni în urma mea.

— Ba da. Îl lăsăm aici, spuse Glen cu calm.

Larry se întoarse spre el şi-l măsură neîncrezător, ca şi cum s-ar fi simţit trădat.

— Am crezut că eşti prietenul lui!

— Sunt, dar asta nu are importanţă.

Larry râse isteric şi făcu câţiva paşi spre vale.

— Eşti nebun! Ştii?

— Nu, nu sunt. Am încheiat o înţelegere. Am stat în jurul patului în care-şi dădea duhul Mother Abagail şi am fost şi noi atinşi de aripa morţii. Ştiam de atunci că acest drum este aproape sigur un drum la moarte. Am acceptat înţelegerea. Acum trebuie s-o împlinim.

— Şi eu *vreau* acelaşi lucru, pentru numele lui Dumnezeu. De fapt, nici nu trebuie să fie Green River; putem să facem rost de o maşină, pe el îl punem în spate şi ne vedem de drum...

— Dar noi am promis că vom merge pe jos, spuse Ralph, apoi arătă spre Stu. Iar el nu poate să meargă.

— Corect. Bine. Are un picior rupt. Ce propuneţi să facem? Îl împuşcăm, ca pe un cal?

— Larry..., i se adresă Stu.

Înainte ca Larry să continue, Glen îl prinse de cămaşă trăgându-l spre el şi-i spuse cu voce rece şi severă:

— Pe cine încerci să salvezi? Pe Stu, sau pe tine?

Larry îl privea mişcând doar din gură, fără să vorbească.

— E foarte simplu, spuse Glen. Noi nu putem rămâne... iar el nu poate merge.

— Eu refuz să accept această situaţie, şopti Larry, livid.

— Este o încercare, spuse Ralph pe neaşteptate. Asta este.

— O încercare a sănătăţii mintale, observă Larry.

— Să votăm, propuse Stu, întins la pământ. Eu votez să vă continuaţi drumul.

— Şi eu, interveni Ralph. Îmi pare rău, Stu. Dar dacă Dumnezeu va veghea asupra noastră, poate ca va veghea şi asupra ta...

— Eu refuz să plec, se încăpăţână Larry.

— Nu te gândeşti la Stu, zise Glen. Cred că, de fapt, încerci să salvezi un lucru din tine. Dar de data asta hotărârea corectă este să mergem mai departe, Larry. Nu avem de ales.

Larry se frecă încet la gură cu dosul palmei şi spuse:

— Să rămânem aici peste noapte. Să ne gândim bine la ce avem de făcut.

— Nu, îl contrazise Stu.

Ralph făcu din cap un semn afirmativ. Atunci Glen pescui sticla cu "pilule pentru artrită" din buzunar şi o puse în mâna lui Stu.

— Sunt pe bază de morfină, îi destăinui el. Trei sau patru ar putea fi doza mortală. Privirile lui se încrucişară cu ale lui Stu. M-ai înţeles, East Texas.

— Mda, sigur că da.

— Despre ce vorbiţi? strigă Larry. Ce naiba îi sugerezi?

— Chiar nu ştii?

Ralph i se adresase cu un asemenea dispreţ, încât, pentru moment, Larry fu redus la tăcere. Apoi toate începură să i se perinde pe dinaintea ochilor cu viteza de coşmar cu care îţi trec prin faţa ochilor feţele străine când te dai în lanţuri la bâlci: pilule, calmante, barbiturice. Rita. O întorsese în sacul ei de dormit şi constatase că e moartă şi ţeapănă şi că din gura ei se scurge o borâtură verde, ca o peltea amară.

— *Nu!* strigă el, încercând să-i smulgă sticla din mână lui Stu.

Ralph îl prinse strâns. Larry ridică din umeri.

— Dă-i drumul, spuse Stu. Vreau să stau de vorbă cu el.

Ralph continua să-l strângă, privindu-l întrebător pe Stu.

— Nu, hai, dă-i drumul.

Ralph se conformă, dar părea pregătit să sară oricând.

— Vino aici, Larry. Lasă-te pe vine lângă mine.

Larry se apropie de Stu şi se uită cu jale în ochii lui.

— Nu mi se pare în ordine, omule. Când cineva cade şi-şi rupe piciorul, nu te... nu poţi s-o iei din loc şi să-l laşi să moară. Nu ştii? Hei, omule... Atinse obrazul lui Stu. Te rog. *Gândeşte-te.*

Stu îi strânse mâna lui Larry.

— Crezi că sunt nebun? întrebă Stu.

— Nu! Nu, dar...

— Şi crezi că oamenii care sunt în toate minţile n-au dreptul să hotărască singuri ce vor să facă?

— Vai, spuse Larry, şi începu să plângă.

— Larry, asta n-are nimic de-a face cu tine. Vreau ca voi să vă vedeţi de drum. Dacă reuşiţi să scăpaţi de la Vegas, întoarceţi-vă tot pe aici. Poate că Dumnezeu va trimite un corb ca să mă hrănească, n-ai de unde să ştii. Am citit odată în paginile de curiozităţi că omul poate rezista şaptezeci de zile fără hrană, dacă are apă.

— Până atunci, vine iarna în locurile astea. O să mori de frig în trei zile, chiar dacă nu iei pastile.

— Asta nu te mai interesează pe tine. Tu ai acum altceva de făcut.

— Nu mă alunga, Stu.

— Ba te alung, hotărî Stu neînduplecat.

— Chestia asta pute, zise Larry, ridicându-se. Ce o să zică Fran când va afla că te-am lăsat pradă popândăilor şi uliilor?

— Nu va spune nimic nici dacă nu ajungeţi dincolo ca să vă ocupaţi de celălalt. Nici Lucy. Sau Dick Ellis. Sau Brad. Sau oricare dintre ceilalţi.

— Okay, se dădu Larry bătut. Dar mâine. Facem tabăra aici în noaptea asta şi poate vom avea vreun vis... ceva...

— Fără vise, spuse Stu cu blândeţe. Fără semne. Nu merge aşa. Ai rămâne o noapte şi nu s-ar întâmpla nimic, şi atunci ai vrea să rămâi încă o noapte, şi încă una... Trebuie să plecaţi chiar acum.

Larry se îndepărtă, cu fruntea în pământ, şi rămase aşa, cu spatele la el.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, cu o voce atât de slabă, încât abia putea fi auzit. Facem aşa cum spui tu. Dumnezeu să aibă în pază sufletele noastre.

Ralph se apropie de Stu şi îngenunche alături.

— Ai dori să-ţi aducem ceva anume, Stu?

Acesta zâmbi:

— Mda, tot ce-a scris Gore Vidal în viaţa lui — cărţile despre Lincoln, Aaron Burr şi ceilalţi. De mult aş fi vrut să le citesc. Acum s-ar zice că aş avea prilejul.

Ralph îi zâmbi strâmb:

— Scuză-mă, Stu. Din câte se pare, nu mă pot abţine.

Stu îl strânse de mână şi Ralph se îndepărtă. Se apropie Glen. Şi el plânsese, şi când se aşeză lângă Stu, lacrimile-i porniră din nou.

— Haide, haide, nu fi copil, îl consolă Stu. Am să mă descurc eu.

— Larry are dreptate, n-ar trebui să ne purtăm aşa. Cum te-ai purta cu un cal...

— Ştii foarte bine că aşa trebuie să fie.

— Cred că da, însă cine ştie cu adevărat? Cum îţi simţi piciorul?

— În clipa asta nu mă doare deloc.

— Bine, ai pastilele. Glen se şterse cu palma la ochi. Adio, East Texas. Mi-a părut nemaipomenit de bine să te cunosc.

Stu se întoarse într-o parte.

— Nu-mi spune adio, Glen. Mai bine spune la revedere, aduce noroc. E posibil să ajungi până la jumătatea malului ăla afurisit şi să cazi înapoi, aici, şi atunci o să ne petrecem iarna jucând cărţi.

— Nu mai durează mult, spuse Glen. Eu simt asta, tu nu?

Pentru că şi el avea acelaşi sentiment, Stu se întoarse şi-l cercetă pe Glen.

— Mda, şi eu, recunoscu, apoi zâmbi uşor. Dar nu mă voi teme de nici un rău, corect?

— Corect! Vocea lui Glen coborî până deveni şoaptă. Dacă vezi că nu se mai poate, nu sta pe gânduri, Stuart. Să nu te chinuieşti.

— Nu.

— Atunci, adio.

— Adio, Glen.

Cei trei se retraseră în partea de vest a torentului şi, după o ultimă privire peste umăr, Glen porni primul. Stu îi urmări înaintarea cu îngrijorare. Bătrânul mergea neglijent, aproape fără să-i pese şi fără să-şi aleagă punctele de sprijin. Terenul cedă sub paşii săi o dată, apoi încă o dată. De ambele daţi îşi întinse nonşalant mâna şi de fiecare dată avu norocul să găsească punctul de priză. De-abia după ce ajunse sus, Stu oftă cu uşurare, lăsând să-i iasă tot aerul din plămâni, şi începu din nou să respire ca lumea.

Îl urmă Ralph şi, după ce şi el ajunse cu bine în vârf, Stu îl chemă pentru ultima oară pe Larry la el. Îi studie chipul, reflectând că semăna remarcabil, în felul lui, cu Harold Lauder: la fel de imobil, dar cu priviri atente şi precaute. O faţă care nu trăda decât ceea ce dorea cu adevărat să trădeze.

— De acum înainte, tu conduci, spuse Stu. Te vei descurca?

— Nu ştiu, am să mă străduiesc.

— Tu vei lua hotărârile.

— Oare? Cea dintâi mi-a fost respinsă.

Ochii lui lăsau acum să se citească ceva: reproşul.

— Da, dar a fost pentru prima şi ultima oară. Ascultă... oamenii *lui* vor pune mâna pe voi.

— Mda, m-am gândit şi eu. Fie pun mâna pe noi, fie ne împuşcă într-o ambuscadă, ca pe nişte câini.

— Nu, cred că or să vă prindă şi-or să vă ducă înaintea *lui.* Asta se va întâmpla în următoarele câteva zile. După ce ajungeţi la Vegas, fiţi cu ochii în patru. Aşteptaţi. Se va-ntâmpla.

— Ce anume, Stu? Ce se va-ntâmpla?

— Nu ştiu. Lucrul pentru care am fost trimişi. Fiţi gata. Să ştiţi când va fi să fie.

— Ne vom întoarce să te luăm, dacă putem.

— Da, sigur.

Larry urcă repede malul şi se alătură celorlalţi doi. Îi făcură semn cu mâna. Stu le răspunse la salut, ridicând ambele braţe. Porniră. Pe Stu Redman nu l-au mai văzut niciodată.

CAPITOLUL 73

CEI TREI îşi făcură tabăra la douăzeci şi cinci de kilometri vest de locul unde-i lăsaseră pe Stu. Întâlniseră un nou torent, dar de data asta mult mai mic. Motivul adevărat pentru care înaintaseră atât de puţin era că-şi pierduseră o parte din avânt. Era greu de zis dacă inima avea să le vină la loc. Picioarele le atârnau mai greu. Conversaţia lâncezea. Nici unul nu dorea să se uite în ochii celuilalt, de teamă să nu-şi vadă oglindită acolo propria-i vină.

Poposiră la lăsarea întunericului şi aprinseră un foc din lăstărişuri. Aveau apă, dar nu şi mâncare. Glen îşi umplu pipa cu ultimele fire de tutun, dar se întrebă deodată dacă Stu mai avea ţigări. Gândul acesta îi luă tot cheiul de fumat şi-şi lovi uşor pipa de o bucată de stâncă, aruncând absent ultimele fire de Borkum Riff. Peste câteva minute, când o bufniţă ţipă de undeva, din întuneric, se uită în jur.

— Ia spuneţi, unde-i Kojak? întrebă el,

— Ia te uită, ce chestie ciudată! răspunse Ralph. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut, de câteva orc încoace.

Glen se ridică.

— Kojak! strigă el. Hei, Kojak! *Kojak!*

Vocea lui stârni un ecou singuratic în pustiu. Nu primi răspuns. Se aşeză la loc, copleşit de tristeţe. Scoase un oftat. Kojak îl urmase de-a lungul unui întreg continent. Acum dispăruse. Nici că se putea un semn mai rău.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva? întrebă Ralph cu jumătate de gură.

— Mă gândesc că a rămas cu Stu, spuse Larry.

Glen tresări:

— Poate. Poate că asta s-a întâmplat.

Larry se jucă, aruncând o piatră dintr-o mână în cealaltă.

— A spus că Dumnezeu îi va trimite un corb, ca să-l hrănească. Mă îndoiesc că există vreunul pe aici, prin urmare El i-a trimis un câine.

Focul trosni, şi un vârtej de scântei lumină înălţimile, pentru a se stinge apoi.

Când Stu văzu forma întunecată coborând malul şi furişându-se spre el, se sprijini de bolovanul de alături, cu piciorul întins ţeapăn înaintea lui, şi cu mâna amorţită găsi o piatră destul de mare. Frigul îl pătrunsese până la oase. Larry avusese dreptate. Două sau trei zile de stat în frig puteau să-l dea gata. Dar acum părea că sfârşitul era mult mai aproape. Kojak rămăsese alături de el până la asfinţit, apoi îl părăsise, ieşind cu uşurinţă din râpă. Stu nu-l chemase înapoi. Câinele avea să ia urma lui Glen şi să meargă mai departe cu ceilalţi. Poate şi el avea de jucat un rol. Dar acum regreta că nu rămăsese lângă el. Chiar dacă avea pilulele acelea, tot nu-şi dorea să fie sfâşiat de unul dintre lupii Omului Întunecat.

Apucă piatra mai strâns, iar forma neagră încremeni cam la vreo douăzeci de metri. Apoi, din nou începu să se apropie, o umbră mai neagră decât noaptea.

— Prea bine, vino, zise Stu răguşit.

Umbra neagră mişcă din coadă şi veni lângă el.

— *Kojak?*

Chiar el. Şi aducea un obiect în gură, pe care-l depuse la picioarele lui Stu. Se aşeză, mişcând din coadă şi aşteptând să fie lăudat.

— Ce *câine minunat,* spuse Stu uimit. *Minunat* câine!

Kojak îi adusese un iepure.

Stu îşi luă briceagul, îl deschise şi scoase intestinele iepurelui din trei mişcări iuţi. Culese maţele aburinde şi i le aruncă lui Kojak.

— Le vrei?

Kojak se arătă încântat. Stu jupui vânatul. Gândul de a-l mânca aşa, crud, nu-i stimula pofta de mâncare.

— Lemn? i se adresă lui Kojak, fără prea mare speranţă.

De-a lungul malului erau răspândite crăci şi cioturi aduse de inundaţie, dar nu la îndemână.

Kojak mişcă din coadă, dar nu se clinti.

— Aport? A...

Dar Kojak plecase ca un vârtej. O luă pe partea estică a râpii şi se întoarse cu o bucată mare de lemn uscat între fălci. O lăsă lângă Stu şi lătră. Coada i se mişca repede, încolo şi încoace.

— Minunat câine, repetă Stu. Bată-te să te bată! Aport, Kojak!

Lătrând de bucurie, Kojak plecă iarăşi. În douăzeci de minute, strânsese lemne suficiente pentru un foc mare. Stu alese cu grijă surcelele. Îşi inventarie chibriturile, constatând că avea o cutie şi jumătate. Aprinse surcelele la cel de-al doilea chibrit şi alimentă focul cu grijă. Nu peste multă vreme focul ardea în toată regula şi Stu, în sacul lui de dormit, se apropie de el cât mai mult cu putinţă. Kojak se întinsese de cealaltă parte a flăcării, cu botul pe labe.

Când focul se mai potolise, Stu înfipse iepurele într-o ţepuşă şi-l puse pe jăratic. Curând se răspândi un miros puternic şi savuros care-i stârni

pofta. Kojak se ridică şi urmări şi el iepurele cu mare interes.

— Jumătate ţie şi jumătate mie, barosane, bine?

Peste cincisprezece minute trase ţepuşa din foc şi reuşi să rupă iepurele în două fără să-şi frigă degetele prea rău. Carnea era pe alocuri arsă, pe alocuri crudă, în orice caz, şunca de la Great Western Markets nu se compara cu ca. El şi Kojak mâncau de zor... şi, când erau pe terminate, ajunse până la ei un urlet care făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

— *Isuse Cristoase!* mormăi Stu, cu o ciozvârtă de iepure în gură.

Kojak sări în sus, cu părul zbârlit, mârâind. Veni de cealaltă parte a focului şi mârâi iarăşi. Urletul nu se mai auzi şi a doua oară.

Stu rămase culcat, cu o piatră pregătită lângă o mână şi cu briceagul deschis lângă cealaltă. De la înălţimea lor, stelele luminau rece şi indiferent. Gândul lui se îndreptă spre Fran, dar şi-o alungă imediat din minte. Amintirea ei îl durea prea tare. Nu *voi dormi,* îi trecu prin minte. *Nu voi adormi decât cine ştie când.*

Adormi, totuşi, curând, cu ajutorul uneia dintre pilulele lui Glen. Iar când tăciunii focului începură să se stingă, Kojak veni şi se culcă lipit de el, încălzindu-l şi pe Stu. Aşa se face că, în prima noapte după ce grupul se împărţise, Stu mancă, în timp ce ceilalţi rămaseră nemâncaţi, şi dormi liniştit, pe când somnul lor fu întrerupt de vise rele şi de sentimentul tulburător că erau curând sortiţi să sfârşească tragic.

În ziua de 24, grupul de pelerini al lui Larry Underwood parcurse cincizeci de kilometri şi poposi la nord-est de Măgura San Rafael. În noaptea aceea temperatura coborî foarte mult; îşi aprinseră un foc imens şi dormiră în preajma lui. Kojak nu se întorsese la ei.

— Ce crezi că face Stu în seara asta? întrebă Ralph.

— Moare, răspunse Larry scurt.

Regretă când văzu rictusul de durere pe figura de om simplu şi onest a lui Ralph, dar nu mai avea cum să-şi repare gafa. Şi, pe urmă, era aproape sigur adevărul adevărat.

Se culcă la loc, simţind cu certitudine stranie că mâine va fi ziua cea mare. Deznodământul, indiferent cum avea să arate el, era aproape.

Avu vise rele. În cel pe care şi-l aduse aminte de dimineaţă, se afla în turneu, cu o formaţie numită Shady Blues Connection. Urma să cânte la Madison Square Garden, iar biletele fuseseră vândute toate. Se urcară pe scenă în aplauze furtunoase. Larry se duse să-şi potrivească microfonul, să-l aducă la înălţimea lui, dar nu reuşi să-l mişte. Se duse la microfonul chitaristului solo, dar şi acela se înţepenise. Chitaristul bass, organistul, peste tot la fel. Dinspre mulţime începură să se audă huiduieli şi aplauze ritmice. Unul câte unul, membrii lui Shady Blues Connection se furişară de pe scenă, rânjind în gulerele înalte ale cămăşilor lor, după moda psihedelică, aşa cum se îmbrăcau Byrds prin 1966, când Roger McGuinn se mai droga ca un nebun. Larry continua să fugă de la un microfon la altul, încercând cu disperare să găsească măcar unul pe care să-l poată regla. Dar toate erau ridicate la cel puţin nouă coţi şi era imposibil să le clinteşti. Semănau cu nişte cobre din oţel inox. Cineva din mulţime începu să urle, cerându-i "Baby, Can You Dig Your Man?" *Nu mai cânt melodia asta,* încercă el să spună. N-o mai cânt de la sfârşitul lumii încoace. Nu-l auzeau, şi atunci se ridică un murmur, începând din rândurile din spate, cuprinzând apoi toată sala, devenind tot mai puternic şi mai sonor: *Baby Can You Dig Your Man! Baby Can You Dig Your Man! BABY CAN YOU DIG YOUR MAN!*

Se trezi în gând cu acel cântec. Trupul îi era scăldat în transpiraţie.

Nu avea nevoie de Glen ca să-i explice ce fel de vis fusese acela sau care era semnificaţia lui. Visul în care nu ajungi la microfon, nu reuşeşti să-i reglezi înălţimea, este obişnuit la muzicienii rock, la fel de obişnuit ca acela în care eşti pe scenă şi nu-ţi aduci aminte nici măcar un singur vers. După părerea lui, toţi interpreţii aveau unul dintre visele acestea, într-o variantă oarecare, înainte de...

Înainte de un spectacol.

Era un vis care exprima teama de imperfecţiune, traducea acea teamă simplă şi copleşitoare: *Şi dacă nu eşti în stare? Dacă e doar voinţă, nu şi putinţă?* Groaza de a nu fi capabil să ajungi în acea stare de încredere în tine însuţi de unde trebuie să înceapă oricare artist — fie el cântăreţ, scriitor, pictor sau muzician.

Să fii bun cu oamenii, Larry.

A cui era vocea asta? A maică-sii?

Eşti un profitor, Larry.

Nu, mamă... nu sunt. Nu mă mai ţin de chestia asta. N-am mai făcut lucrul ăsta de la sfârşitul lumii. Cinstit.

Se culcă la loc şi adormi din nou. Ultimul lui gând fu acela că Stu avusese dreptate: Omul Întunecat avea să pună mâna pe ei. *Mâine,* cugetă el. *Deznodământul, indiferent cum avea să arate el, era aproape.*

Dar în 25 nu văzură pe nimeni. Cei trei merseră apatic sub cerul albastru şi strălucitor, văzând o mulţime de păsări şi de animale, dar nu şi oameni.

— E uimitor cât de repede se răspândesc sălbăticiunile, comentă Glen. Am ştiut că va fi un proces rapid şi, desigur, iarna îl va stăvili cât de cât, cu toate astea mi se pare uimitor. N-au trecut decât o sută de zile de la primele semne ale epidemiei.

— Însă câini şi cai nu mai sunt, spuse Ralph. Asta nu mi se pare normal! Au inventat o pacoste care a omorât aproape toţi oamenii, dar asta nu a fost suficient. A mai fost nevoie să piară şi două dintre animalele lui preferate. Au dispărut omul şi cei mai buni prieteni ai lui.

— În schimb a lăsat pisicile, interveni Larry posac.

Ralph se lumină la faţă:

— Oricum, mai este Kojak...

— Mai *era* Kojak.

Replica asta curmă discuţia. Treceau printre măguri încruntate, excelente ascunzători potenţiale pentru oameni cu arme şi lunete. Pe Larry îl chinuia în continuare premoniţia că astăzi avea să se întâmple ceva. De fiecare dată când ajungeau pe un vârf, se aştepta să găsească drumul blocat. Iar când constata că aveau cale liberă, se gândea la o ambuscadă.

Discutau despre cai. Despre câini şi bizoni. Bizonii aveau să se înmulţească din nou, prevesti Ralph — Nick şi Tom Cullen îi văzuseră deja. Nu era departe ziua aceea — pe care aveau s-o mai apuce poate şi ei — când bizonii vor înnegri nesfârşitele câmpii.

Larry se gândi că era un amestec de adevăr şi de vorbe goale — pentru că vieţile lor puteau să fie curmate peste nici zece minute.

Apoi se întunecă şi veni vremea să-şi caute un loc de tabără. Ajunseră pe culmea unui ultim vârf şi Larry îşi zise: *Acum. Probabil că se ascund chiar aici.*

Dar nu le ieşi nimeni în cale.

Poposiră lângă un semn reflectorizant verde, pe care scria LAS VEGAS 420. Mâncaseră relativ bine în ziua aceea: cartofi prăjiţi, sifon şi două Slim Jims, pe care le împărţiseră între ei.

Mâine, cugetă Larry înainte de a adormi. În noaptea aceea visă că el şi cu Barry Greig urmau să apară cu Tattered Remnants la Madison Square

Garden. Era marea lor şansă să dea lovitura — făceau deschiderea pentru un supergrup oarecare, cu nume de oraş, Boston, sau poate Chicago. Toate stativele microfoanelor erau iarăşi înalte de nouă coţi, iar el începu să alerge de la unul la celălalt, în timp ce publicul bătea ritmic din palme şi cerea iarăşi "Baby, Can You Dig Your Man?"

Se uită în primul rând şi îngheţă de frică. Charles Mason se afla acolo, cu x-ul de pe frunte vindecat sub forma unei cicatrice albe şi strâmbe; bătea din palme şi cânta. Şi Richard Speck era acolo, măsurându-l pe Larry cu ochi agresivi şi insolenţi, cu o ţigară fără filtru tremurându-i între buze. Între ei doi se afla Omul Întunecat. John Wayne Gacy se afla în spatele lor. Flagg conducea corul.

Mâine, gândi Larry din nou, împleticindu-se de la un microfon înalt la următorul sub luminile fierbinţi, de vis, de la Madison Square Garden. *Ne vedem mâine.*

Dar nu se întâmplă nimic a doua zi şi nici în următoarea. În seara de 27 septembrie se opriră în oraşul Freemont Junction, unde găsiră destulă mâncare.

— Mă aştept să se termine în orice moment, îi spuse Larry lui Glen în scara respectivă. Şi pe zi ce trece devine tot mai greu de suportat.

— Şi eu am acelaşi sentiment. Ce-ai spune să nu fie decât un miraj? Un simplu vis rău în conştiinţa noastră colectivă.

Larry tresări surprins, apoi căzu pe gânduri. Apoi clătină încet din cap.

— Nu, nu cred că e doar un vis.

— Nici eu, tinere, nici eu, îi spuse Glen zâmbind.

Întâlnirea avu loc a doua zi.

Puţin după ora 10 dimineaţa, după ce trecuseră de o culme, văzură dedesubtul lor, spre vest, la distanţă de vreo opt kilometri, două maşini parcate bot în bot, blocând şoseaua. Totul arăta exact aşa cum îşi imaginase Larry că va arăta.

— Accident? întrebă Glen.

Ralph îşi puse mâna pavăză la ochi:

— Nu cred, n-ar fi rămas în poziţia asta.

— Sunt oamenii *lui,* spuse Larry.

— Mda, cred că da, zise Ralph. Ce facem, Larry?

Larry îşi scoase banda pentru frunte din buzunarul de la spate şi-şi şterse cu ea obrajii. Fie vara se întorsese în ziua respectivă, fie se simţea influenţa deşertului sud-vestic. Temperatura crescuse la peste 25 de grade.

E căldură uscată, gândi el calm. *Transpir puţin şi gata. Numai puţin.* Îşi puse banda la loc. Acum, când se pornise, se simţea bine. Avu din nou sentimentul ciudat că era vorba de un spectacol, de un concert pe care trebuia să-l susţină.

— Coborâm şi vedem dacă Dumnezeu este cu adevărat de partea noastră. Corect, Glen?

— Tu eşti şeful.

Porniră din nou la drum. Peste o jumătate de oră ajunseseră suficient de aproape ca să constate că maşinile puse bot în bot aparţinuseră de Utah State Patrol. Lângă ele îi aşteptau mai mulţi bărbaţi înarmaţi.

— Oare ne vor împuşca? se interesă Ralph pe ton indiferent.

— Nu ştiu, răspunse Larry.

— Pentru că au şi puşti cu lunetă. Văd soarele reflectat de lentile. Dacă doresc să ne doboare, suntem deja în raza lor de acţiune.

Continuară să se apropie. Bărbaţii din dreptul maşinilor se despărţiră în două grupuri; vreo cinci dintre ei rămaseră în faţă, cu puştile îndreptate spre cei trei care se apropiau, ceilalţi trei se adăpostiră în spatele maşinilor.

— Sunt opt la număr, Larry? întrebă Glen.

— Eu opt am numărat, da. Cum te simţi?

— E-n regulă, îl asigură Glen.

— Ralph?

— Nu-mi doresc decât să ştim ce avem de făcut când vine momentul, spuse Ralph. Atât şi nimic mai mult.

Larry îi prinse mâna pentru o clipă şi i-o strânse. Apoi procedă la fel şi cu Glen.

Acum se aflau la doar un kilometru de cele două automobile masive.

— Nu au de gând să ne împuşte, zise Ralph. Ar fi făcut-o deja.

Acum se puteau distinge şi feţele. Larry le cercetă cu toată curiozitatea. Unul avea o barbă stufoasă. Altul era tânăr, dar aproape chel... *probabil a fost un ghinion teribil pentru el să înceapă să-şi piardă părul încă din şcoală,* cugetă Larry. Altul purta o haină impermeabilă de un galben-electric, cu un desen reprezentând un cap de cămilă, sub care scria SUPERHUMP în litere complicate, demodate. Altul avea figură de conţopist. Ţinea în mâini un Magnum 357 şi părea de trei ori mai nervos decât Larry, având aerul unuia în stare să se împuşte în picior, din greşeală, dacă nu reuşea să se mai calmeze.

— Nu par diferiţi de oamenii noştri, fu de părere Ralph.

— Ba sigur că sunt, spuse Glen. Sunt toţi înarmaţi.

Se apropiară până la câţiva metri de maşinile de poliţie care blocau drumul. Larry se opri, imitat de ceilalţi. Se aşternu un moment de linişte perfectă, în care oamenii lui Flagg şi grupul de pelerini al lui Larry se măsurară. Apoi Larry Underwood rosti calm:

— Salut.

Omuleţul care părea un umil funcţionar de primărie le ieşi în întâmpinare. Frământa în continuare revolverul în mâini.

— Sunteţi Glendon Bateman, Lawson Underwood, Stuart Redman şi Ralph Brentner?

— Ia ascultă, figurantule, i se adresă Ralph, nu ştii să numeri?

Careva chicoti. Funcţionarul se îmbujoră la faţă.

— Care lipseşte?

— Stu a suferit un accident în timpul călătoriei. Şi consider că o să păţeşti curând şi tu unul, dacă nu încetezi să te joci cu pistolul.

Încă un val de chicote. Amploiatul reuşi să-şi vâre arma în centura pantalonilor cenuşii, ceea ce-l făcu să arate cu totul ridicol, ca o adevărată caricatură a banditului de drumul mare.

— Mă numesc Paul Burlson, le declară el, şi în virtutea autorităţii cu care am fost învestit, vă arestez şi vă ordon să mă însoţiţi.

— În numele cui? întrebă Glen imediat.

Burlson îl măsură dispreţuitor... deşi dispreţul era amestecat şi cu altceva.

— Ştii bine în numele cui vorbesc.

— Atunci spune cu voce tare.

Dar Burlson rămase tăcut.

— Ţi-e teamă? întrebă Glen. Îi măsură pe cei opt bărbaţi. Vă este aşa de frică de el, încât nu îndrăzniţi nici măcar să-i pronunţaţi *numele?* Foarte bine, atunci o voi face eu în locul vostru. Numele lui este Randall Flagg, cunoscut şi drept Omul Întunecat, cunoscut şi drept Omul Înalt, cunoscut şi drept Momâia Ambulantă. Nu-i spun unii dintre voi aşa? Vocea lui se înălţase până la notele acute şi limpezi ale furiei. O parte dintre cei din faţa lor schimbară priviri neliniştite, iar Burlson se trase un pas înapoi. Spuneţi-i şi Belzebut, pentru că şi aşa îl cheamă. Spuneţi-i Niarlahotep şi Ahaz şi Astarot. Spuneţi-i Ryelah şi Seti şi Anubis. Are nume *câtă frunză şi iarbă* şi este un apostat al iadului pe care voi îl pupaţi în cur. Vocea lui coborî din nou la tonul obişnuit, de conversaţie, şi le zâmbi dezarmant. Am considerat că e bine să stabilim astea de la bun început.

— Puneţi mâna pe ei, comandă Burlson. Puneţi mâna pe ei şi împuşcaţi-l pe primul care-ar face o mişcare.

În chip straniu, nimeni nu făcu nici o mişcare vreme de o secundă, iar Larry gândi: Nu o *vor face, se tem la fel de tare de noi pe cât ne temem noi de ei, ba mai tare, deşi au arme...*

Îl măsură pe Burlson şi i se adresă astfel:

— Te ţii de glume, canalie ce eşti! *Noi* vrem să mergem. De asta am şi venit.

Atunci se puseră şi ei în mişcare, ca şi cum Larry ar fi fost cel care le adresase ordinul. El şi Ralph au fost înghesuiţi pe bancheta din spate a unei maşini, Glen în cealaltă. Se aflau în spatele unor gratii din oţel, iar uşile nu aveau clanţe pe partea interioară.

Am fost arestaţi, îi trecu prin minte lui Larry. Constată că ideea îl amuza.

Patru bărbaţi se înghesuiră pe bancheta din faţă. Maşina trase cu spatele, se întoarse şi porni spre vest. Ralph oftă.

— Ţi-e frică? întrebă Larry în şoaptă.

— Păi nu prea-mi dau seama, ca să fiu cinstit. Îmi pare aşa de bine că nu trebuie să-mi mai tocesc picioarele, nici nu pot să-ţi spun.

Unul dintre cei din faţă întrebă:

— Bătrânul cu gura mare. El e şeful?

— Nu. Eu sunt.

— Cum te cheamă?

— Larry Underwood. El este Ralph Brentner. Pe celălalt îl cheamă Glen Bateman.

Se uită prin lunetă. Cealaltă hardughie venea în urma lor.

— Ce s-a întâmplat cu cel de-al patrulea?

— Şi-a rupt piciorul. A trebuit să-l părăsim.

— Drumul a fost greu, îmi închipui. Eu sunt Barry Dorgan. Securitatea Vegas.

Larry fu la un pas să-i dea un răspuns absurd — *Mă bucur de cunoştinţă* — dar se abţinu, zâmbind.

— Cât facem până la Las Vegas?

— Păi, nu putem goni foarte tare, din cauza blocajelor de pe drum. Am început să le înlăturăm, începând dinspre oraş, dar merge greu. O să ajungem în vreo cinci ore.

— Să vezi ce chestie, interveni Ralph, clătinând din cap. Suntem pe drum de trei săptămâni, iar de ajuns cu maşina ajungem în câteva ore.

Dorgan se întoarse ca să se poată uita bine la ei.

— Nu înţeleg de ce aţi luat-o pe jos. De fapt, nu înţeleg nici de ce aţi venit la noi. Doar aţi bănuit că se va încheia cum s-a încheiat.

— Am fost trimişi, îi explică Larry. Ca să-l ucidem pe Flagg, cred.

— Aveţi şanse foarte mici, prietene. Tu şi cu prietenii tăi veţi ajunge drept în pârnaie, la Las Vegas County Jail. E ca-n Monopoly. Nu treci pe la Plecare, nu iei două sute de dolari. Este foarte interesat de voi. Ştia că veţi veni. Continuă după o pauză: Tot ce puteţi spera e s-o sfârşiţi cât mai repede. Dar nu cred c-o să vă facă această favoare. În ultima vreme n-a fost într-o dispoziţie prea grozavă.

— Din ce cauză? se interesă Larry.

Dar Dorgan păru să simtă că a spus destul — poate chiar prea mult. Se întoarse la locul lui fără să răspundă, iar lui Larry şi Ralph nu le rămase decât să urmărească derularea iute a peisajului de deşert. În doar trei săptămâni, viteza devenise iarăşi un lucru de mirare.

În fapt au avut nevoie de şase ore ca să ajungă la Vegas. Oraşul răsărea din mijlocul deşertului, ca o piatră preţioasă incredibil de frumoasă. Pe străzi erau o mulţime de oameni; ziua de lucru se terminase şi acum se bucurau de răcoarea începutului de înserare pe pajişti, pe bănci şi în staţiile de autobuz, sau stând în pridvorul defunctelor capele pentru oficiat căsătorii sau al dughenelor de amanetat. Urmăreau cu privirea

maşinile lui Utah S.P., după care se întorceau la conversaţiile lor.

Larry se uita gânditor în jur. Electricitatea funcţiona, străzile fuseseră curăţate, iar urmele jafurilor dispăruseră.

— Glen avea dreptate. Trenurile lui merg conform orarului. Dar mă întreb, totuşi, dacă acesta este modul cel mai potrivit în care să-ţi organizezi calea ferată. Oamenii voştri, fără excepţie, par să aibă probleme cu nervii, Dorgan.

Dorgan nu-i răspunse.

Ajunseră la închisoarea ţinutului şi maşina trase în spatele clădirii. Cele două maşini de poliţie parcară într-o curte de ciment. Când coborî, strâmbându-se din cauza înţepenelii din muşchi, Larry constată că Dorgan pregătise două perechi de cătuşe.

— Ei, hai, las-o baltă.

— Îmi pare rău, dar este ordinul lui.

— N-am purtat cătuşe în viaţa mea, sări şi Ralph. M-au cules de pe stradă şi m-au băgat la beţivi de vreo câteva ori, înainte să mă căsătoresc, dar cătuşe nu mi-a pus nimeni niciodată.

Ralph vorbea încet, iar accentul lui de Oklahoma devenise extrem de pronunţat, semn că era extrem de furios.

— Am primit ordine clare, răspunse Dorgan. Să nu împingem lucrurile prea departe.

— Ai primit ordine, îl îngână Ralph. Ştiu cine-ţi dă ţie ordine. L-a omorât pe prietenul meu, Nick. De ce te-ai înhăitat cu blestematul ăla? Cât eşti singur, pari un tip destul de simpatic.

Îl ţintuia pe Dorgan cu o asemenea privire, era atât de supărat şi de mirat, încât acesta clătină din cap şi se uită într-altă parte.

— Asta-i treaba mea, şi am să mi-o îndeplinesc. Punct. Întindeţi mâinile, altfel vă pun cătuşele cu forţa.

Larry îi făcu pe plac şi-l întrebă:

— Ce-ai fost înainte?

— Poliţia Santa Monica. Detectiv doi.

— Şi eşti alături de el? Este... te rog să mă scuzi că-ţi spun asta, dar mie mi se pare ciudat.

Glen Bateman fu împins spre ei.

— De ce-l împingeţi, vreau să ştiu? se răsti Dorgan supărat.

— Dacă ai fi fost silit să asculţi vreme de şase ceasuri tâmpeniile individului ăsta, cred că l-ai îmbrânci şi tu, spuse unul dintre oameni.

— Nu-mi pasă câte tâmpenii a trebuit să asculţi, ţine-ţi mâinile acasă. Dorgan se uită la Larry. De ce ţi se pare ciudat că sunt alături de el? Am fost poliţist cu zece ani înainte de Captain Trips. Am văzut ce se poate întâmpla dacă la conducere se află tipi ca tine, asta-i.

— Tinere, i se adresă Glen prietenos, experienţa ta cu câţiva copii amărâţi şi tipi care luau prea multe droguri nu justifică faptul că ai îmbrăţişat un monstru.

— Luaţi-i de aici, spuse Dorgan pe un ton neutru. Celule separate, aripi separate.

— Nu cred că vei fi în stare să suporţi alegerea pe care ai făcut-o chiar tu, tinere, îi spuse Glen. Nu-mi pare că ai avea stofă de nazist în tine.

De astă dată, Dorgan îl îmbrânci chiar el pe Glen.

Larry se văzu separat de ceilalţi doi şi condus de-a lungul unui coridor pustiu, împodobit cu tot felul de anunţuri, pe care se putea citi NU SCUIPAŢI, SPRE DUŞURI & DEPARAZITARE, iar pe un altul scria: TU NU EŞTI AICI OASPETE.

— Nu mi-ar strica un duş, spuse el.

— Poate, îi promise Dorgan. Să vedem.

— Ce să vedem?

— Cât de frumos ştii să te porţi.

Dorgan deschise o celulă la capătul culoarului şi-l invită pe Larry înăuntru.

— Şi cătuşele? întrebă Larry, întinzându-şi braţele.

— Sigur că da. Dorgan le descuie şi i le luă. E mai bine?

— Mult mai bine.

— Mai vrei să faci duş?

— Sigur că da.

Mai mult de atât, Larry nu dorea să fie lăsat singur, ascultând ecoul tot mai îndepărtat al paşilor. O dată rămas singur, frica l-ar fi copleşit din nou.

Dorgan scoase la iveală un carneţel.

— Câţi sunteţi în Free Zone?

— Şase mii, răspunse Larry. Jucăm toţi Bingo în fiecare joi seara, iar premiul pentru cine are toate cifrele e un curcan de zece kilograme.

— Vrei să faci duş sau nu?

— Sigur că vreau.

Dar nu mai era deloc sigur că va avea parte.

— Câţi sunteţi cu toţii?

— Douăzeci şi cinci de mii, dar patru mii n-au împlinit doisprezece ani şi intră gratuit la cinematografele în aer liber. Din punct de vedere economic, nu-i nici o scofală.

Dorgan îşi închise brusc notesul şi se uită la el.

— Nu pot, omule, îi mărturisi Larry. Pune-te şi tu în locul meu.

Dorgan clătină din cap:

— Asta nu pot s-o fac, pentru că nu-s nebun. Voi de ce-aţi venit *aici?* Credeţi că o să vă facă vreun bine? O să vă omoare ca pe nişte câini, mâine sau poimâine. Şi dacă vrea să vorbiţi, veţi vorbi. Dacă vrea să dansaţi step şi să faceţi laba în acelaşi timp, o s-o faceţi şi pe-asta. Trebuie să fiţi nebuni.

— Bătrâna ne-a poruncit să venim aici. Mother Abagail. Probabil că ai visat-o şi tu.

Dorgan clătină din cap, dar ochii lui începură deodată să-i ocolească pe ai lui Larry.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Atunci s-o lăsăm baltă.

— Eşti sigur că nu vrei să stai de vorbă cu mine? Să faci duş?

Larry izbucni în râs.

— Nu lucrez atât de ieftin. Trimiteţi şi voi un spion de-al vostru în partea noastră. Dacă reuşiţi să găsiţi vreunul care să nu facă o faţă de nevăstuică de îndată ce pronunţă cineva numele lui Mother Abagail, desigur.

— Cum doreşti, spuse Dorgan.

Se întoarse pe culoarul cu lumini protejate cu plasă. La capătul opus trecu prin poarta cu bare de oţel, care se trânti în urma lui cu un zgomot sec.

Larry se uită în jur. Ca şi Ralph, intrase în închisoare de două ori — o dată pentru că se îmbătase în public, altă dată pentru că fusese prins cu treizeci de grame de marijuana asupra lui. Ale tinereţii valuri.

— Nu-i ca la Ritz, murmură el.

Salteaua de pe pat arăta, hotărât lucru, mucegăită şi se întrebă, vizitat de un gând morbid, dacă nu cumva acolo dăduse ortul popii cineva, în iunie sau la începutul lui iulie. Toaleta funcţiona, dar se umplu cu un lichid ruginiu prima oară când trase apa, semn sigur că nu fusese folosită de multă vreme. Cineva lăsase un roman Western ieftin. Larry îl ridică, apoi îl puse la locul lui. Se aşeză pe pat şi ascultă liniştea. Nu-i făcuse niciodată plăcere să rămână singur — într-un fel însă, se ferise de multe lucruri... până să ajungă în Free Zone. Iar acum descoperea că nu este chiar atât de rău pe cât se temuse. Destul de rău, dar se putea descurca.

O să vă omoare ca pe nişte câini, mâine sau poimâine.

Dar Larry nu credea această afirmaţie. Lucrurile aveau să se desfăşoare într-alt fel.

— Nu mă voi teme de nici un rău, rosti în tăcerea deplină a blocului de celule şi rezonanţa cuvintelor îi plăcu.

Se culcă, iar în minte îi veni gândul că parcursese aproape tot drumul de înapoiere pe

Coasta de Vest. Dar călătoria fusese mai lungă şi mai stranie decât şi-ar fi imaginat vreodată cineva. Şi nici nu se terminase încă.

— Nu mă voi teme de nici un rău, repetă el.

Adormi în pace, şi nici un vis nu-i tulbură somnul.

A doua zi la ora 10, la douăzeci şi patru de ore după ce văzuseră drumul blocat, Randall Flagg şi Lloyd Henreid veniră să-l viziteze pe Glen Bateman.

Acesta şedea pe podeaua celulei, cu picioarele încrucişate. Găsise o bucată de cărbune sub pat şi tocmai terminase de scris pe perete următoarea legendă, printre gravurile reprezentând organe genitale masculine şi feminine, nume, numere de telefon şi mici poeme obscene: *Nu sunt nici olarul, nici roata olarului, ci doar lutul olarului; oare valoarea atinsă depinde tot atât de mult de valoarea intrinsecă a lutului cât de roată şi de măiestria Maestrului?* Glen admira acest proverb — ori era un aforism? când temperatura în celula pustie păru să scadă deodată cu zece grade. Uşa de la capătul coridorului se deschise cu zgomot. Toată saliva din gura lui Glen dispăru deodată, iar bucata de cărbune i se frânse între degete.

Zgomotul ritmat al tocurilor de cizmă se apropia tot mai tare.

Alţi paşi, mai mărunţi şi nesemnificativi, băteau un soi de contrapunct, încercând să păstreze măsura.

Ia te uită, e chiar el. Am ocazia să-i văd faţa.

Artrita începu brusc să-l chinuie mult mai rău. De-a dreptul îngrozitor. Ca şi cum oasele lui ar fi fost golite şi umplute cu sticlă pisată. Cu toate acestea, se întoarse cu un zâmbet interesat, chiar nerăbdător, când paşii se opriră înaintea celulei sale.

— Iată-te, îl întâmpină Glcn. Nu eşti nici pe jumătate căpcăunul pe care ne aşteptam noi să-l întâlnim.

Dincolo de gratii se aflau doi bărbaţi. Din poziţia lui Glen, Flagg stătea în dreapta. Purta bluejeanşi şi o cămaşă albă, din mătase, care strălucea delicat în lumina palidă. Rânjea la Glen. În spatele lui se afla un bărbat mai scund, care nu zâmbea câtuşi de puţin. Avea o bărbie cu prognatism şi ochi care lăsau impresia că ar fi prea mari pentru figura lui. Tenul era dintre cele care nu aveau să se împace niciodată cu clima deşertică: se arsese, se cojise, apoi iar se arsese. Purta la gât o piatră neagră cu un punct roşu, cu aspect unsuros, răşinos.

— Aş vrea să faci cunoştinţă cu asociatul meu, i se adresă Flagg chicotind. Lloyd Henreid, fă cunoştinţă cu Glen Bateman, sociolog, membru în Comitetul din Free Zone şi singurul gânditor din Free Zone acum, după moartea lui Nick Andros.

— Încântat de cunoştinţă, mormăi Lloyd.

— Ce-ţi face artrita, Glen? se interesă Flagg, plin de compasiune, cu viclenia celui care ştie foarte multe, deşi ochii îi sclipeau de veselie.

Glen îşi deschise şi-şi închise rapid pumnii, răspunzându-i lui Flagg cu un zâmbet. Nimeni nu avea să ştie vreodată cât de mult îl costa să-şi menţină zâmbetul acela blând.

Valoarea intrinsecă a lutului!

— Minunat, răspunse. Cu mult mai bine, de când dorm sub un acoperiş, îţi mulţumesc.

Rânjetul lui Flagg se veşteji puţin. Glen surprinse chiar şi o undă de surpriză şi de supărare. De teamă?

— Am hotărât să te las să pleci, îi spuse brusc. Zâmbetul îi apăru din nou, şiret şi radios. Lloyd scoase un mic sunet care trăda surprinderea, iar Flagg se întoarse către el. Nu-i aşa, Lloyd?

— Vai... cum să nu. Păi sigur că da.

— Foarte bine, spuse Glen cu nepăsare.

Simţea ghearele artritei înfigându-i-se tot mai adânc în încheieturi, amorţindu-le ca gheaţa, umflându-le ca para locului.

— Ţi se va da o motoretă, cu care vei putea să te întorci comod.

— N-aş putea pleca fără prietenii mei, bineînţeles.

— Bineînţeles. Nu trebuie decât să-mi ceri. Să cazi în genunchi şi să-mi ceri.

Glen râse din toată inima. Îşi lăsă capul pe spate şi râse, cu hohote lungi şi puterniee. Pe măsură ce râdea, durerea din încheieturi începea să-l lase. Se simţea mai bine, mai puternic şi mai stăpân pe sine.

— Vai, mare figură eşti, zise Glen. Am să-ţi spun eu ce-ţi rămâne de făcut. De ce nu cauţi o grămadă mare de pietre pe care să ţi le bagi liniştit în cur?

Flagg se întunecă la faţă. Zâmbetul îi pieri. Ochii săi, iniţial negri ca piatra lui Lloyd, acum păreau să bată în galben. Îşi întinse braţul şi-şi încolăci degetele în jurul mecanismului de închidere al uşii. Se auzi zgomotul pe care îl scoate un arc electric. Dintre degetele lui ţâşni focul şi în aer se răspândi mirosul încins. Broasca se izbi de podea, neagră şi fumegândă. Lloyd Henreid ţipă. Omul Întunecat apucă gratiile şi împinse uşa într-o parte.

— Nu mai râde.

Glen râse încă şi mai puternic.

— *Nu mai râde de mine!*

— Eşti un *nimic!* spuse Glen, ştergându-se la ochi şi râzând în continuare. Vai, iartă-mă... numai că am fost toţi atât de speriaţi... am făcut atât *tapaj din* pricina ta... râd şi de prostia noastră, râd şi de tine, cât de lipsit de substanţă eşti...

— Împuşcă-l, Lloyd.

Flagg se întorsese acum către însoţitorul lui. Figura lui căpătase trăsături oribile. Mâinile i se

transformaseră în gheare, ca ale unui animal de pradă.

— O, de ce nu mă ucizi cu mâna ta, dacă tot vrei să mor? îl îmbie Glen. Nu mă îndoiesc că eşti în stare. Atinge-mă cu degetul şi inima mea se va opri. Fă invers semnul crucii şi creierul meu va suferi o embolie masivă. Coboară trăsnetul din dulia de deasupra şi despică-mă în două. Vai... vai de mine... nu mai pot!

Glen se prăbuşi pe patul din celulă, se zvârcolea şi râdea nestăvilit.

— Î*mpuşcă-l!* urlă Omul Întunecat.

Palid, tremurând de frică, Lloyd îşi trase cu greu pistolul de la brâu, cât pe ce să-l scape, apoi încercă să-l îndrepte în direcţia lui Glen, ţinându-l cu ambele mâini.

Glen îşi îndreptă atenţia spre Lloyd, zâmbind în continuare. Se simţea ca la o petrecere a facultăţii, în mijlocul Cartierului Studios din Woodsville, New Hampshire, revenindu-şi după o glumă bună, pregătit să aducă din nou conversaţia pe un făgaş de meditaţie mai serios.

— Dacă trebuie să împuşti pe cineva, domnule Henreid, împuşcă-l pe el.

— Fă-o chiar acum, Lloyd.

Lloyd apăsă orbeşte pe trăgaci. Arma tună teribil în spaţiul acela închis. Ecourile se izbiră furios, în toate direcţiile. Dar glonţul scurmă puţin betonul la câţiva centimetri de umărul drept al lui Glen, ricoşă, lovi altceva şi dispăru.

— Nu eşti în stare să faci nimic ca lumea? urlă Flagg. Împuşcă-l, imbecilule! împuşcă-l! E chiar înaintea ta!

— Mă străduiesc...

Zâmbetul lui Glen nu se schimbase şi nu tresărise decât vag la bubuitură.

— Repet, dacă trebuie să împuşti pe cineva, împuşcă-l pe el. În realitate, nu are nimic omenesc, ştii. Odată i l-am descris unui prieten ca pe cel din urmă magician al gândirii raţionale, domnule

Henreid. Definiţia era mai corectă decât mi-am imaginat eu. Dar acum îşi pierde puterile magice. Îi scapă printre degete, iar el o ştie. Şi o ştii şi tu. Împuşcă-l acum, şi vom fi scutiţi de Dumnezeu ştie câtă vărsare de sânge şi moarte.

Faţa lui Flagg rămăsese nemişcată.

— În orice caz, Lloyd, împuşcă pe unul dintre noi, spuse el. Te-am scos din închisoare când mureai de inaniţie. Voiai să te răzbuni tocmai pe tipii ca el. Oameni neînsemnaţi, dar care se pricep la vorbe mari.

Lloyd răspunse:

— Domnule, nu mă duci pe mine cu preşul. Este aşa cum spune Randy Flagg.

— Minte. Ştii şi tu că minte.

— Mi-a spus mai multe adevăruri şi şi-a bătut capul cu mine mai mult decât oricine altul în viaţa asta amărâtă a mea, zise Lloyd, trăgând trei gloanţe în Glen. Acesta fu aruncat spre spate, contorsionat şi răsucit ca o păpuşă de cârpă. Picături de sânge umplură aerul opac. Se izbi încă o dată de pat şi se rostogoli pe podea. Reuşi să se ridice apoi într-un cot.

— E-n regulă, domnule Henreid, şopti el, atât te ajută capul.

— *Taci din gură, ticălos bătrân şi flecar!* ţipă Lloyd.

Trase iarăşi şi faţa lui Glen Bateman dispăru. Trase iarăşi, şi trupul tresări ca o păpuşă fără viaţă. Lloyd continua însă să tragă. Plângea. Lacrimile se scurgeau pe obrazul lui sumbru, ars de soare. Îşi aduse aminte de iepurele de care uitase şi care-şi rosese propriile lăbuţe. Îşi aminti de Poke, de tipii din Lincolnul alb şi de Gorgeous George. Îşi mai aminti de închisoarea din Phoenix, de şobolan şi cum nu fusese în stare să mănânce umplutura saltelei. Îşi aminti de Trask, de piciorul acestuia, care după o vreme începuse să semene cu un pui fript. Apăsă din nou pe trăgaci, dar de data asta arma nu scoase decât un clinchet steril.

— Foarte bine, spuse Flagg cu blândeţe. Foarte bine. Minunat. Minunat, Lloyd.

Lloyd lăsă să-i scape arma pe jos şi se feri din calea lui Flagg.

— Să nu mă atingi! strigă el. N-am făcut-o pentru tine!

— Ba da. Aşa-ţi închipui tu, dar nu este adevărat.

Îşi întinse mâna şi prinse piatra neagră de la gâtul lui Lloyd, îşi închise pumnul asupra ei, iar când îşi deschise din nou mâna, piatra dispăruse. Fusese înlocuită cu o cheiţă din argint.

— Cred că-ţi promisesem, îi aminti Omul Întunecat. Într-o altă închisoare. Se înşela... eu îmi ţin promisiunile, Lloyd, nu?

— Da.

— Ceilalţi pleacă sau plănuiesc să fugă. Ştiu cine sunt ei. Cunosc toate numele. Whitney... Ken.... Jenny... da, da, ştiu toate numele.

— Atunci de ce nu?...

— De ce nu pun capăt acestui lucru? Nu ştiu. Poate că-i mai bine să-i las să plece. În afară de tine, Lloyd. Tu eşti sfetnicul meu bun şi credincios, nu-i aşa?

— Da, şopti Lloyd, bucurându-se de recunoaşterea supremă. Da, cred că sunt.

— Fără mine, în cel mai bun caz ai fi ajuns să te ţii de găinării, chiar dacă ai fi reuşit să ieşi viu din închisoare. Corect?

— Da.

— Băiatul acela, Lauder, ştia lucrul acesta. Ştia că prin mine poate ajunge mare. Mai important. De aceea venea la mine. Dar era prea plin de gânduri... prea plin de... Pe neaşteptate, căpătă un aer perplex şi bătrânicios. Apoi făcu un gest nerăbdător din mână şi zâmbetul îi înflori iarăşi pe faţă. Poate că merge prost cu *adevărat.* Poate că aşa este, dintr-un motiv pe care nici eu nu-l înţeleg... dar bătrânului magician i-au mai rămas câteva numere, Lloyd. Unul sau două. Ascultă-mă.

Nu mai avem multă vreme, dacă vrem să punem capăt acestei... crize de încredere. Dacă vrem s-o înăbuşim în faşă, cum s-ar spune. Mâine trebuie să rezolvăm cu Underwood şi Brentner. Acum, ascultă-mă cu cea mai mare atenţie...

Lloyd se duse la culcare de-abia după miezul nopţii şi nu reuşi să adoarmă decât în primele ore ale dimineţii. Discută cu Rat-Man. Discută cu Paul Burlson. Cu Barry Dorgan, care se arătă de acord că ceea ce dorea Omul Întunecat putea — şi probabil trebuia — făcut înainte de lumina zorilor. Lucrările de construcţie începură pe pajiştea din faţa lui MGM Grand seara, pe la ora zece a zilei de 29, când la faţa locului apăru o echipă de lucru de zece oameni cu aparate de sudură, ciocane, bolţuri şi o provizie considerabilă de ţevi lungi, din oţel. Oamenii asamblau ţevile pe două camioane cu platformă dreaptă, în faţa fântânii. Lumina aparatelor de sudură atrase curând o mulţime de curioşi.

— Ia uite, mama-Angie! striga Dinny. Un spectacol cu artificii !

— Da, dar toţi băieţii cuminţi trebuie să fie în pat la ora asta.

Angie Hirschfield îl luă pe băiat din locul acela, cu o teamă secretă în inima ei, simţind că un lucru rău, poate la fel de îngrozitor ca Supergripa, era pe cale să se întâmple.

— Vreau să văd! Vreau să văd *scânteile!*

Dinny începu să bocească, dar ea îl prinse de mână şi-l trase de acolo repede şi hotărât.

Julie Lawry se apropie de Rat-Man, singurul tip din Las Vegas pe care-l considera prea fioros ca să se culce cu el... decât în caz de forţă majoră, poate. Pielea lui neagră lucea în lumina alb-albăstruie a sudurii. Era înţolit ca un pirat etiopian — pantaloni largi din mătase, o eşarfă roşie şi un şirag de dolari din argint atârnat de gâtul lui descărnat.

— Ce se întâmplă, Ratty? se interesă ea.

— Rat-Man nu ştie, scumpo, dar Rat-Man are o idee. Să ştii că are. S-ar zice că mâine avem o treabă neagră, foarte neagră. N-ai vrea să dăm repede o fugă şi să ne-o tragem, draga mea?

— Poate, răspunse Julie, dar numai dacă-mi spui şi mie de ce se fac pregătirile astea.

— Mâine o să afle tot Vegasul, zise Ratty. Poţi să pui pariu pe ce-ai tu mai dulce. Hai, vino cu Rat-Man, scumpo, şi-o să-ţi arate cele nouă mii de nume ale lui Dumnezeu.

Spre marea dezamăgire a lui Rat-Man, Julie o luase din loc, pe nesimţite.

Până să se ducă Lloyd la culcare, treaba fusese terminată şi mulţimea se risipise. Două cuşti mari fuseseră înălţate pe platforme. Pe laturile din stânga şi din dreapta ale fiecăreia se practicaseră orificii de formă pătrată. În apropiere aşteptau parcate patru maşini, fiecare prevăzută cu câte un cârlig pentru remorcă. De fiecare era prins câte un lanţ greu de oţel. Lanţurile şerpuiau prin iarba din faţa hotelului şi intrau în orificiile pătrate din cuşti.

La capătul fiecărui lanţ era prinsă câte o singură cătuşă de oţel.

În zorii zilei de 30 septembrie, Larry auzi cum se deschide uşa de la capătul blocului de celule. Zgomotul de paşi se apropie repede pe coridor. Larry stătea întins pe pat, cu mâinile sub ceafă, în noaptea aceea nu dormise. În acele ore

(se gândise? se rugase?)

Era unul şi acelaşi lucru. Indiferent ce anume făcuse, vechea rană din el se închisese în sfârşit şi rămăsese împăcat cu sine. Simţise cum cele două fiinţe din el — cea reală şi cea ideală — se uniseră într-o singură făptură vie. Mamei sale i-ar fi plăcut Larry. Şi Ritei Blakemoor. Era un Larry căruia Wayne Stukey n-ar fi trebuit niciodată să-i explice pe ce lume se află. Era un Larry pe care l-ar fi

plăcut până şi de mult uitata specialistă în igienă bucală.

Voi muri. Dacă există Dumnezeu — iar acum cred că trebuie să existe — este voinţa Lui. Vom muri şi, ca urmare a morţii noastre, tot coşmarul acesta va cunoaşte un sfârşit.

Bănuia că Glen Bateman murise. Ieri auzise împuşcături dintr-una din celelalte aripi, multe împuşcături. Direcţia corespundea mai degrabă cu aceea în care-l duseseră pe Glen, nu pe Ralph. Ei bine, fusese bătrân, artrita îl chinuise, iar ceea ce le pregătise Flagg pentru dimineaţa aceasta avea să fie cât se poate de neplăcut, fără îndoială.

Paşii ajunseră în dreptul celulei sale.

— Scoală, băi, minunea lumii, se auzi o voce veselă. Rat-Man a venit să te salte, faţă palidă!

Larry se întoarse spre cel care-i vorbea. Un pirat negru şi rânjit, cu o salbă de dolari din argint la gât, stătea la uşa celulei, ţinând în mână o sabie. În spatele lui stătea funcţionarul ăla, cu ochelari pe nas. Burlson, parcă aşa-i chema.

— Ce este? întrebă Larry.

— Dragă domnule, îi explică piratul, este sfârşitul. Sfârşitul sfârşitului.

— Foarte bine, acceptă Larry, ridicându-se.

Burlson începu să-i vorbească repede, iar Larry simţi cât era de înfricoşat.

— Vreau să ştii că n-a fost ideea mea.

— Din câte înţeleg eu, nimic din ceea ce se întâmplă nu este, îl linişti Larry. Cine a fost omorât ieri?

— Bateman, mărturisi Burlson, lăsând privirile în jos. A încercat să fugă.

— A încercat să fugă, murmură Larry.

Începu să râdă. Rat-Man râse cu el, maimuţărindu-l. Râdeau împreună.

Uşa celulei se deschise. Burlson se apropie, cu cătuşele pregătite. Larry nu opuse nici un fel de rezistenţă, ci-i întinse mâinile. Burlson îi prinse brăţările.

— A încercat să fugă, repetă Larry. Într-o bună zi ai să fii şi tu împuşcat pe când vei încerca să fugi, Burlson. Ochii săi se îndreptară asupra piratului. Şi tu, Ratty. Tot aşa, într-o tentativă de fugă.

Începu din nou să râdă, dar de data asta Rat-Man nu se mai distra. Îi aruncă lui Larry o privire ursuză, apoi îşi ridică sabia.

— Lasă sabia jos, tâmpitule, îi porunci Burlson.

Porniră în şir — Burlson, Larry şi Rat-Man încheind plutonul. Când trecură de uşa de la capătul aripii, li se alăturară încă cinci bărbaţi. Unul dintre ei era Ralph, şi el în cătuşe.

— Hei, Larry, i se adresă Ralph întristat. Ai auzit? Ţi-au zis?

— Da, am auzit.

— Nişte ticăloşi. Dar sfârşitul lor e aproape, nu?

— Da, sigur că da.

— Terminaţi cu discuţia asta! îi repezi careva. Vouă vi se apropie sfârşitul. Să vedeţi voi ce vă aşteaptă. Distracţie, nu glumă.

— Nu, s-a terminat, insistă Ralph. Nu ştii? Nu-ţi dai seama?

Ratty îl îmbrânci pe Ralph, făcându-l să se împiedice.

— Tacă-ţi gura! ţipă el. Rat-Man nu mai vrea s-audă vrăjitoriile tale răsuflate! S-a săturat!

— Eşti foarte livid, Ratty, îi atrase atenţia Larry, zâmbind, îngrozitor de livid. Tu arăţi ca o faţă palidă.

Rat-Man îşi agită din nou sabia, dar în gestul lui nu era nici o ameninţare. Părea speriat, la fel ca ceilalţi. În aer plutea ceva, simţeau cu toţii că pătrunseseră sub umbra unei întâmplări teribile, iminente.

O dubă măsliniu-cafenie pe care scria ÎNCHISOAREA ŢINUTULUI LAS VEGAS aştepta în curtea însorită. Larry şi Ralph fură împinşi înăuntru, uşile trântite, motorul pornit şi o

luară din loc. Se aşezară pe băncile tari, de lemn, cu mâinile încătuşate între genunchi.

Ralph îi comunică în şoaptă:

— L-am auzit pe unul dintre ei spunând că toată suflarea din Vegas se va afla acolo. Crezi că au de gând să ne răstignească, Larry?

— Asta sau ceva de acelaşi gen. Îl măsură pe Ralph cel solid. Pălăria lui pătată de transpiraţie i se înfundase pe cap. Pana era destrămată şi fără lustru, dar stătea în continuare înfiptă sfidător, în bandă. Ţi-e teamă, Ralph?

— Foarte tare, recunoscu Ralph. Când e vorba de durere, mă port ca un copil. Nu mi-a plăcut nici măcar să mă duc la doctor, ca să fac o injecţie. Dacă puteam, găseam o scuză oarecare şi nu mă duceam. Dar tu?

— Tot aşa. Nu vrei să vii aici, să stai lângă mine?

Ralph se ridică, zuruind din lanţurile cătuşelor, şi se aşeză alături de Larry. După câteva clipe de tăcere, Ralph îi spuse încet:

— Ne-am înhămat la o treabă teribilă.

— Aşa-i.

— Numai că mi-ar plăcea să ştiu la ce bun. Tot ce pot eu să înţeleg este că va face cu noi un spectacol. Ca să vadă toată lumea că el e barosanul. De-asta am bătut noi atâta cale?

— Nu ştiu.

Duba îşi vedea de drum. Stăteau pe bancă fără să-şi vorbească, ţinându-se de mână. Larry se temea, dar dincolo de sentimentul acesta superficial, pacea din sufletul lui nu fusese tulburată. Totul avea sa fie bine.

— Nu mă voi teme de nici un rău, murmură, deşi se *temea.*

Închise ochii şi se gândi la Lucy. Se gândi la maică-sa. Gânduri la întâmplare. Cum se scula în dimineţile reci, pregătindu-se pentru şcoală. Când i se întâmplase să verse în biserică. Cum găsise o revistă porno aruncată în rigolă şi se uitase la poze

cu Rudy, amândoi fiind cam de nouă ani. Urmărind World Series în prima toamnă petrecută la L.A., cu Yvonne Wetterlin. Nu voia să moară, îi era teamă să moară, dar se împăcase cu acest gând. În ultimă instanţă, nu el fusese cel care luase vreodată vreo hotărâre, şi ajunsese să creadă că moartea nu era decât un spaţiu dramatic, un loc unde aştepţi, aşa cum aştepţi în foaierul artiştilor să-ţi vină rândul să intri în scenă.

Îşi impuse să rămână cât mai calm cu putinţă şi să fie pregătit.

Duba se opri şi uşile se deschiseră. Lumina orbitoare a soarelui se revărsă înăuntru, făcându-i pe amândoi să clipească orbiţi. Rat-Man şi Burlson săriră înăuntru. O dată cu lumina soarelui pătrunse la ei un sunet — un murmur profund şi neliniştit care-l făcu pe Ralph să-şi înalţe capul, prudent. Dar Larry înţelesese despre ce zgomot era vorba.

În 1986, Tattered Remnants cântaseră în cel mai mare concert al lor — în deschidere pentru Van Halen, la Chavez Ravine. Înainte de a intra în scenă, auzise exact acelaşi zgomot. Când coborî din dubă, prin urmare, ştia la ce să se aştepte şi rămase impasibil, cu toate că Ralph, venind alături de el, gemu uşor.

Se aflau pe gazonul din faţa unui hotel-cazino uriaş. Intrarea era flancată de două piramide aurii. Pe iarbă erau trase două camioane cu platformă dreaptă. Pe fiecare platformă se găsea o colivie construită din ţeavă de oţel.

În jur erau oameni.

Se răspândiseră pe pajişte, într-un cerc neregulat. Stăteau în parcarea cazinoului, pe treptele ce urcau spre recepţia hotelului, pe aleea rotundă unde oaspeţii îşi lăsau odinioară maşinile, în vreme ce portarul fluiera după un băiat din parcare. Se răspândiseră chiar şi în stradă. O parte dintre băieţii mai tineri îşi ridicaseră prietenele pe

umeri, ca să vadă mai bine festivităţile ce aveau să urmeze. Murmurul acela profund era zgomotul făcut de gloata-animal.

Larry îi trecu în revistă pe cei din jur, şi nici măcar o singură privire nu rezistă ochilor săi. Feţele lor erau livide şi pierite, marcate de semnul morţii şi părând să aibă ştiinţă de asta. Totuşi, se adunaseră aici.

El şi Ralph fură înghiontiţi spre cuşti şi, din mers, Larry observă automobilele cu lanţurile şi cârligele lor. Dar Ralph înţelese cel dintâi rostul lor. Fapt normal, dacă te gândeai că-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lucrând cu şi în preajma a tot soiul de mecanisme.

— Larry, au de gând să ne rupă în bucăţi! îi comunică el cu vocea uscată.

— Haideţi băieţi, hopa sus, îi îndemnă Rat-Man, suflându-le în faţă o duhoare stătută, cu iz de usturoi. Urcă, faţă palidă, tu şi cu amicu' tău o să călăriţi pe tigru.

Larry se căţără pe platformă.

— Dă-mi cămaşa, faţă palidă.

Larry îşi trase cămaşa şi rămase cu pieptul gol, în aerul răcoros şi plăcut al dimineţii. Se dezbrăcase şi Ralph. Un val de comentarii se răspândi în mulţime, pentru ca apoi să piară. Erau amândoi teribil de slabi, din pricina călătoriei; li se vedeau limpede toate coastele.

— Treci în cuşcă, faţă palidă.

Larry se conformă.

Barry Dorgan era cel care dădea acum ordinele. Se fâţâia dintr-un loc într-altul, verifica totul, cu o expresie de profund dezgust pe chip.

Cei patru şoferi se urcară la volan şi porniră motoarele. După o clipă de aparentă indiferenţă, Ralph apucă una dintre cătuşele sudate ce atârnau în cuşcă şi o aruncă prin orificiul cel strâmt. Îl lovi pe Paul Burlson la cap, iar în gloată se stârni un chicot nervos.

— Lasă-te de figuri de-astea, dacă nu vrei să pun pe careva să te ţină, i se adresă Dorgan.

— Lasă-i să-şi facă treaba, îl sfătui Larry pe Ralph. Apoi, către Dorgan: Hei, Barry, aşa te-au învăţat la Departamentul de Poliţie din Santa Monica?

Un nou val de râs străbătu mulţimea.

— Poliţia se poartă brutal! strigă un suflet cutezător.

Dorgan se înroşi la faţă, dar nu spuse nimic. Continuă să introducă lanţuri în colivia lui Larry; acesta scuipă pe ele, puţin surprins să constate că mai avea suficientă salivă. Urale timide izbucniră din partea din spate a gloatei, iar el se gândi: *Poate că despre asta e vorba, poate că se vor răscula...*

Dar în inima lui nu-şi făcea iluzii. Feţele lor erau prea albe şi prea posomorâte. Gesturile de bravadă din spate erau lipsite de importanţă. Ele nu aveau mai multă semnificaţie decât şotiile unor copii într-o sală de clasă. Îndoieli şi nemulţumiri existau, Larry o simţea prea bine. Dar Flagg reuşea să denatureze până şi asta. Oamenii de aici aveau să se strecoare, la miez de noapte, în imensul spaţiu gol în care se transformase lumea. Iar Momâia Ambulantă avea să-i lase să fugă, ştiind că-i era de ajuns să păstreze un nucleu de duri, oameni ca Dorgan şi Burlson. Fugarii şi şovăielnicii puteau fi adunaţi mai târziu, poate pentru a fi puşi să plătească preţul credinţei lor imperfecte. Aici nu avea să se dezlănţuie nici un fel de rebeliune deschisă.

Dorgan. Rat-Man şi un al treilea se înghesuiră în cuşcă, împreună cu el. Rat-Man deschisese cătuşele prinse de lanţuri, pregătindu-se să prindă încheieturile lui Larry în ele.

— Întinde-ţi braţele, spuse Dorgan.

— Nu-i aşa că legea şi ordinea sunt nişte lucruri minunate, Barry?

— Întinde-le, fir-ar să fie!

— Nu arăţi prea bine, Dorgan... nu cumva te supără inima, de câteva zile încoace?

— Îţi spun pentru ultima oară, prietene. Întindeţi braţele prin găuri!

Ceea ce Larry şi făcu. Peste câteva clipe, brăţările erau prinse la încheieturi. Dorgan şi ceilalţi se retraseră şf zăvorâră uşa. Larry se uită spre dreapta şi-l văzu pe Ralph stând în cuşca lui, cu fruntea în jos şi braţele lipite de trup. Avea şi el mâinile încătuşate.

— Oameni buni, ştiţi că asta e o nedreptate! strigă Larry, a cărui voce, călită de anii cât fusese cântăreţ, ieşea din piept cu forţă surprinzătoare. Nu mă aştept să ne săriţi în ajutor, ci doar să nu uitaţi! Suntem trimişi la moarte pentru că lui Randall Flagg îi este frică de noi! Se teme de noi şi de oamenii din mijlocul cărora am venit! Mulţimea murmură. Să nu uitaţi felul în care am murit! Şi să nu uitaţi că data viitoare va fi rândul vostru să muriţi le fel, fără cinste, ca nişte animale în cuşcă!

Acelaşi murmur, mai puternic şi mai nervos... apoi linişte.

— Larry! strigă Ralph.

Flagg cobora treptele de la Grand, cu Lloyd Henreid alături. Flagg purta jeanşi, o cămaşă în carouri, jacheta lui de jeanşi cu cele două insigne pe buzunarele de la piept şi cizmele de cowboy, cu tocuri tocite. În liniştea ce se lăsase, zgomotul acelor tocuri măsurând calea pe treptele de ciment rămăsese singurul sunet... un sunet venit din afara timpului.

Omul Întunecat rânjea.

Larry se uită la el de sus. Flagg se opri între cele două cuşti şi-i cercetă. Rânjetul lui era sumbru şi fermecător. Se vedea limpede că exercită un control absolut, iar Larry simţi instinctiv că acesta era momentul suprem de cumpănă, apoteoza vieţii sale.

Flagg le întoarse spatele şi înfruntă mulţimea. Toate privirile fugiră din calea lui.

— Lloyd, pronunţă el calm, iar acesta, livid, speriat şi bolnav, îi înmână lui Flagg o bucată de hârtie, făcută sul, ca un pergament.

Omul Întunecat o desfăşură, o ridică şi începu să citească. Vocea lui profundă, sonoră şi plăcută tulbura liniştea ca o undă de argint pe un lac întunecat.

— Veţi şti că acesta este un act valabil, pe care eu, Randall Flagg, mi-am pus pecetea astăzi, 30 septembrie, anul una mie nouă sute şi nouăzeci, cunoscut acum drept Anul Unu, anul epidemiei.

— Numele tău nu este Flagg! urlă Ralph, stârnind un freamăt neliniştit în mulţime. De ce nu le mărturiseşti numele tău adevărat?

Flagg nu-l băgă în seamă.

— Veţi şti că oamenii aceştia, Lawson Underwood şi Ralph Brentncr, sunt spioni, veniţi aici, la Las Vegas nu cu gânduri bune, ci puşi să semene sămânţa răzvrătirii, şi au intrat în acest stat într-ascuns şi la adăpostul întunericului...

— Asta-i bună, comentă Larry, noi ştiam că am venit pe mijlocul lui US 70, la lumina zilei. Vocea lui se ridică într-un strigăt. *Ne-au arestat în miezul zilei, pe Interstate, oare asta e totuna cu într-ascuns şi la adăpostul întunericului?*

Flagg suportă întreruperea cu răbdare, ca şi cum ar fi fost de părere că Larry şi Ralph au tot dreptul să răspundă acuzaţiilor... fără ca asta să influenţeze în vreun fel decizia finală. Acum continuă:

— Veţi şti că aceşti oameni şi armatele lor sunt răspunzători de sabotarea şi bombardarea elicopterelor de la Indian Springs, prin urmare sunt vinovaţi de moartea lui Carl Hough, Bill Jamieson şi Cliff Benson. Sunt vinovaţi de omor.

Larry se simţi atras de un bărbat care stătea în rândul din faţă, a cărui identitate n-o cunoştea. Era Stan Bailey, şef al operaţiunilor de la Indian Springs. Văzu cum pe figura omului se aşternu neîncrederea şi uimirea şi cum articulează nişte cuvinte ridicole, de genul *Can Man.*

— Veţi şti că aceşti oameni şi armatele lor au mai trimis la noi şi alţi spioni, care au fost ucişi. Prin urmare îi osândesc la moartea ce li se cuvine, şi anume, să fie sfâşiaţi de vii în bucăţi. Este datoria şi răspunderea fiecăruia dintre voi să fie martor la această pedeapsă, ca să ţineţi minte şi să le povestiţi şi altora tot ce-aţi văzut astăzi.

Flagg zâmbi larg, dar, oricât s-ar fi străduit, rânjetul lui era la fel de cald şi de omenos ca al unui rechin.

— Aceia dintre voi care au copii în grijă pot să plece.

Se întoarse spre maşinile care aşteptau, cu motoarele la ralanti, trimiţând mici vălătuci de fum în aerul dimineţii. În clipa aceea, în partea din faţă a gloatei se stârni zarvă. Un bărbat îşi croi drum până în faţă.

Era un tip solid, a cărui faţă căpătase paloarea hainelor lui albe, de bucătar. Omul Întunecat îi înapoiase pergamentul lui Lloyd, ale cărui mâini tresăriră convulsiv atunci când îl văzu pe Whitncy Horgan. Sulul se frânse în două, însoţit de zgomotul hârtiei sfâşiate.

— *Hei, oameni buni!* strigă Whitney.

Un murmur confuz veni din mulţime. Whitney tremura ca varga, ca şi cum l-ar fi pândit o criză de paralizie. Încerca într-un fel smucit să-şi îndrepte capul spre Omul Întunecat, pentru ca îndată să şi-l întoarcă înapoi. Flagg îl măsura pe Whitney cu un zâmbet feroce. Dorgan se pregăti să se apropie de bucătar, dar Flagg îl opri cu un gest.

— *Asta nu-i corect!* urlă Whitney. *Ştii şi tu că nu e!*

Linişte de mormânt.

Gâtul lui Whitney tresărea convulsiv, se vedea clar cum i se mişcă mărul lui Adam în sus şi în jos, ca o maimuţă pe băţ.

— Noi am fost odată americani! strigă el în cele din urmă. Nişte americani adevăraţi nu se poartă aşa. Eu n-am fost mare lucru la viaţa mea,

recunosc, un simplu bucătar, dar ştiu bine că nişte americani adevăraţi nu se poartă aşa, nu se uită în gura unui nebun şi asasin în cizme de cowboy...

Un oftat general de teamă ieşi din piepturile acestor noi locuitori ai Las Vegasului. Larry şi Ralph schimbară între ei priviri mirate.

— Asta este el! insistă Whitney. Transpiraţia îi curgea pe obraji ca nişte lacrimi, izvorâte parcă din părul tăiat scurt, ca peria. Vreţi neapărat să-i vedeţi pe tipii ăştia doi rupţi în două, chiar înaintea voastră? Credeţi că aşa se începe o viaţă nouă? Credeţi că un asemenea lucru poate fi drept? Vă spun eu că o să vă chinuiască visele rele *tot restul zilelor voastre!*

Mulţimea murmură a încuviinţare.

— Trebuie să punem capăt acestei execuţii, spuse Whitney. Ştiţi? Trebuie să avem răgazul să ne gândim la... la...

— Whitney.

Vocea lui, moale ca mătasea, doar cu puţin mai tare decât o şoaptă, avu darul să reducă la tăcere vocea şovăielnică a bucătarului. Acesta se întoarse spre Flagg; buzele i se mişcau iară să scoată nici un sunet, iar ochii îi rămăseseră ficşi, ca ai unui peşte. Sudoarea i se scurgea acum pe faţă în adevărate torente.

— Whitney, ai fi făcut mai bine să taci. Vocea lui înceată ajungea până la ultimul ascultător. Te-aş fi lăsat să pleci... ce nevoie aveam de tine?

Buzele lui Whitney se mişcau mai departe, muteşte.

— Vino aici, Whitney.

— Nu, şopti el.

Nimeni nu auzi împotrivirea lui, cu excepţia lui Lloyd, Ralph, Larry şi poate Barry Dorgan. Picioarele lui Whitney se mişcară, ca şi cum n-ar fi auzit ce spusese gura. Mocasinii lui negri, rupţi, se mişcară târşâit prin iarbă; se apropia de Omul Întunecat ca o stafie.

Gloata urmărea scena cu ochii holbaţi şi gura căscată.

— Îţi ştiam planurile, spuse Omul Întunecat. Ştiam ce ai de gând să faci chiar înaintea ta. Şi te-aş fi lăsat să pleci de aici pentru un timp, până când aş fi fost din nou gata să te primesc înapoi. Poate peste un an, poate peste zece. Dar acum toate astea ţin de trecutul tău. Crede-mă, Whitney.

Whitney îşi recăpătă glasul pentru ultima oară; cuvintele ţâşniră din el într-un torent sugrumat.

— *Tu nu eşti om! Tu eşti un fel de... un fel de diavol!*

Flagg îşi întinse mâna stângă, cu arătătorul spre Whitney Horgan, cât pe ce să-i atingă bărbia.

— Da, asta aşa este, mărturisi el, atât de încet, încât nu-l auzi nimeni, în afară de Lloyd şi Larry Underwood. Asta sunt.

O sferă de foc albastru nu mai mare decât mingea de ping-pong cu care Leo se jucă neîncetat se ivi din vârful degetului lui Flagg, cu un uşor pârâit de descărcare electrică.

Un cor de gemete, ca un vânt de toamnă, trecu prin mulţime.

Whitney ţipă — dar nu se clinti. Globul de foc i se lipi de bărbie. Se stârni imediat un miros dezgustător, de carne arsă. Globul îi trecu peste buze, lipindu-i buzele între ele şi împiedicând astfel să iasă urletul de dincolo de ochii lui bulbucaţi. Traversă un obraz, săpând un şanţ negru, perfect şi instantaneu cauterizat.

Îi închise ochii.

Se opri deasupra frunţii lui Whitney, iar Larry îl auzi pe Ralph vorbind, repetând mereu acelaşi lucru, şi Larry îşi uni vocea lui cu a lui Ralph, înălţând împreună litania lor:

— Nu mă voi teme de nici un rău... nu mă voi teme de nici un rău... nu mă voi teme de nici un rău...

Mingea de foc porni din dreptul frunţii lui Whitney spre spate, lăsând în urmă o fâşie cheală,

grotescă; acum se simţea miros de păr ars. Whitney se clătină pe picioare pentru o clipă şi apoi se prăbuşi, din fericire cu faţa în jos.

Din pieptul mulţimii ţâşni un sunet prelung şi şuierător: *Aaaahhhh.* Era sunetul care se auzea pe 4 Iulie, atunci când oamenii erau deosebit de încântaţi de jocul de artificii. Mingea de foc plutea acum în aer, mai mare şi prea luminoasă ca să o mai poţi privi fără să strângi din ochi. La un semn al Omului Întunecat, porni încet spre mulţime. Cei din primul rând — printre care şi Jenny Engstrom, cu faţa albă ca varul — se traseră înapoi.

Flagg provocă mulţimea, cu voce tunătoare:

— *Mai este cineva care să nu fie de acord cu sentinţa mea ? Dacă-i aşa, să vorbească acum!*

Linişte profundă.

Flagg păru mulţumit:

— Atunci să...

Deodată, capetele începură să se îndrepte într-altă direcţie. Şoapte de mirare, tot mai năvalnice. Flagg părea luat prin surprindere. Câţiva oameni din mulţime începuseră acum să strige în gura mare cuvinte ce nu se puteau înţelege. Mingea de foc se lăsă în jos şi se roti nesigur.

Larry auzi bâzâitul egal al unui motor electric. Şi din nou numele acela uimitor trecu din gură în gură, niciodată limpede, niciodată întreg: Man... Can Man... Trash... Trashy...

Cineva venea prin mulţime, ca un răspuns la sfidarea Omului Întunecat.

Lui Flagg i se strecură groaza în inimă. Groaza aceea pe care ţi-o inspiră necunoscutul şi neaşteptatul. Prevăzuse totul, până şi discursul ad-hoc şi dement al lui Whitney. Prevăzuse totul, doar asta nu. Mulţimea — mulţimea *lui* — se desfăcea, se trăgea înapoi. Se auzi un ţipăt, înalt, limpede şi cutremurător. Cineva o rupse la fugă. Apoi altcineva. Echilibrul emoţional şi aşa fragil al

mulţimii se frânse apoi: cuprinşi de panică, oamenii începură să se risipească în toate direcţiile.

— *Rămâneţi pe loc!* strigă Flagg cât îl ţineau puterile, însă zadarnic.

Gloata se transformase într-un vânt tare, şi nici măcar Omul Întunecat nu se putea pune în calea vântului. Furia teribilă a neputinţei crescu în el nemăsurat şi, împreună cu teama, alcătui un amestec nou şi extrem de periculos. Iar îi ieşise strâmb. În ultima clipă apăruse ceva care-i răsturnase planul, cum se întâmplase cu bătrânul avocat din Oregon, cu femeia care-şi retezase gâtul în sticlă... şi Nadine... căderea Nadinci...

Oamenii o rupseră la fugă, risipindu-se în cele patru vânturi, ropăind peste pajiştea clin faţa lui MGM Grand, peste stradă, către Strip. Apucaseră să-l vadă pe cel din urmă oaspete, ajuns în sfârşit, ca o imagine sumbră dintr-o povestire plină de orori. Văzuseră, poate, obrazul grosolan fardat al infernalei clipe a Judecăţii de Apoi.

Şi mai văzuseră ce adusese cu el călătorul întors din peregrinările lui.

O dată ce gloata se topi, văzu şi Randall Flagg, ca şi Larry, Ralph şi Lloyd Henreid, care îngheţase, ţinând încă pergamentul sfâşiat în mâini.

Era Donald Merwin Elbert, mai bine cunoscut drept Trashcan Man, acum şi pururi, lume fără de sfârşit, aleluia, amin.

Era la volanul unui căruţ electric mare şi murdar. Masivele şi puternicele baterii ale maşinăriei erau aproape consumate. Căruţul bâzâia, pârâia şi se împleticea. Trashcan Man se bâţâia pe scaun, ca o marionetă dementă.

Se afla în ultimul stadiu al bolii de radiaţie. Părul îi căzuse. Braţele, ieşind dintre zdrenţele cămăşii, erau acoperite cu răni deschise şi purulente. Faţa lui era o supă roşiatică, plină de cratere, din care un singur ochi albastru-palid

sclipea cu o inteligenţă teribilă şi jalnică. Dinţii dispăruseră. Unghiile dispăruseră. Din pleoape nu mai rămăseseră decât nişte fragmente de carne zdrenţuită.

Omul părea să fi ieşit cu maşinăria lui electrică tocmai din gura întunecată şi arzătoare a iadului.

Flagg îl urmărea încremenit. Zâmbetul îi dispăruse. Culoarea sănătoasă din obraji dispăruse. Faţa lui arăta deodată ca o vitrină de sticlă limpede şi palidă.

Vocea lui Trashcan Man bolborosi extatic din pieptul lui plăpând:

— Am adus-o... ţi-am adus focul... te rog... Îmi pare rău...

Primul se dezmetici Lloyd. Făcu un pas, apoi încă unul.

— Trashy... Trashy, băiatule..., croncăni el.

Unicul lui ochi abia se mişca, detectându-l în sfârşit, cu greutate, pe Lloyd:

— Lloyd? Tu eşti?

— Eu sunt, Trash. Lloyd tremura, din toate încheieturile, la fel ca Whitney. Hei, ce-ai adus acolo? Nu cumva...

— E Marea Lovitură, îi împărtăşi Trash fericit. E bomba atomică. Începu să se legene încolo şi încoace pe scaunul căruciorului electric, ca un proaspăt convertit, la întrunirea vreunei secte de exaltaţi. Bomba atomică, Marea Lovitură, focul cel mare, *viaţa mea pentru tine!*

— Du-o de-aici, Trash, şopti Lloyd. E periculoasă. Frige... Du-o de-aici...

— Fă-l să scape de ea, Lloyd, scânci Omul Întunecat, în ultimul hal de speriat. Trimite-l cu ea de unde-a adus-o. Spune-i...

Singurul ochi sănătos al lui Trashcan se căscă neîncrezător.

— Unde-i el? întrebă, apoi glasul i se ridică, într-un urlet de moarte. Unde-i el? A plecat! *Unde este? Ce i-aţi făcut?*

Lloyd făcu un ultim şi suprem efort:

— Trash, trebuie să scapi de obiectul acela. Trebuie...

Deodată, Ralph strigă:

— *Larry! Larry! Mâna lui Dumnezeu!*

Figura lui Ralph vădea o fericire imensă. Ochii îi străluceau. Arăta spre cer.

Larry îşi ridică privirea. Văzu ghemul de electricitate pe care Flagg îl iscase din vârful degetului. Acum căpătase dimensiuni enorme. Atârna pe cer, tremurând şi aplecându-se spre Trashcan Man, emiţând scântei, ca firele de păr încărcate de sarcină electrică. Larry constată absent că aerul era atât de încărcat de electricitate, încât până şi părul de pe trupul lui se ridicase.

Iar forma aceea de pe cer avea cu adevărat forma unei mâini.

— *Nuuu!* se tângui Omul Întunecat.

Larry se uită spre el... dar Flagg nu se mai afla acolo. Avu impresia că un lucru monstruos se afla *în faţa* locului unde stătuse Flagg. Ceva prăbuşit, cocoşat şi aproape fără formă — ceva cu ochi galbeni enormi, cu pupila tăiată ca la pisici.

Apoi dispăru.

Larry văzu hainele lui Flagg — jacheta, pantalonii, cizmele — rămase în poziţia lor normală, deşi nu mai îmbrăcau nimic. Pentru o fracţiune de secundă mai păstrară forma trupului pe care-l îmbrăcaseră. Apoi se prăbuşiră. Focul albastru şi scânteietor din cer se abătu asupra căruţului electric galben, pe care Trashcan Man reuşise să-l aducă, nu se ştie cum, tocmai de la Nellis Range. Îşi pierduse părul, vărsase sânge şi în cele din urmă îşi vărsase toţi dinţii, pe măsură ce boala de radiaţii pătrundea tot mai adânc în el, cu toate acestea nu renunţase nici o clipă la gândul de a-i aduce Omului Întunecat darul lui... nimic nu-l împiedicase să-şi împlinească hotărârea.

Globul albastru se prăbuşi în partea din spate a căruţului, căutând ceea ce se găsea acolo, atras irezistibil.

— *Căcat, am belit-o cu toţii!* ţipă Lloyd Henreid.

Îşi puse mâinile în cap şi căzu în genunchi.

O, Doamne, mulţumescu-ţi Ţie Doamne Dumnezeule, gândi Larry. *Nu mă voi teme de nici un rău, nu mă v...*

Lumina albă şi tăcută umplu lumea.

Focul sfânt îi mistui pe cei drepţi şi pe cei nedrepţi, fără osebire.

CAPITOLUL 74

STU SE TREZI ÎN ZORI, după o noapte de somn neliniştit; tremura, deşi Kojak stătea încovrigat alături de el. Cerul dimineţii era albastru şi îngheţat. În pofida frisoanelor, era fierbinte, căci avea febră.

— Bolnav, murmură.

Kojak deveni atent. Începu să mişte din coadă şi porni de-a lungul văii. Aduse o bucată de lemn uscat şi o depuse la picioarele lui Stu.

— Bolnav, spusesem, dar e bine şi-aşa, îl lăudă Stu.

Îl trimise pe Kojak să mai aducă vreo duzină de beţe şi aprinse focul. Chiar stând aproape de căldură, nu reuşea să-şi alunge frisoanele, deşi, paradoxal, picături mari de transpiraţie i se scurgeau pe obraz. Se îmbolnăvise de gripă, sau de ceva asemănător. Simptomele se iviseră la două zile după plecarea lui Glen, Larry şi Ralph. În următoarele două zile, gripa păruse să cocheteze cu ideea dacă merita sau nu să-l atace. Din câte se vedea, ajunsese la concluzia că merita. Pe măsură ce trecea timpul, se simţea tot mai rău. Iar în dimineaţa aceasta, starea lui era cu adevărat gravă.

În mulţimea de nimicuri din buzunare, Stu găsi un ciot de creion, carnetul (toate însemnările legate de organizarea în Free Zone, altădată aparent

vitale, i se păreau acum nişte prostii nevinovate, în cel mai bun caz) şi legătura de chei. Se întreba de multă vreme ce să facă cu ele, iar în ultimele câteva zile îl surprinse şi pe el tristeţea şi nostalgia aproape dureroase stârnite de chei. Aceasta era de la apartament. Asta de la dulap. Iar asta, cheia de rezervă a maşinii lui, un Dodge din 1977 foarte ruginit, care, probabil, se mai afla şi acum parcat în spatele blocului de pe 31 Thompson Street, din Arnette.

De inel era prinsă şi adresa lui, scrisă pe o bucată de carton, introdusă într-un înveliş de plastic: STU REDMAN — 31 THOMPSON STREET - TEL. (713) 555-6283. Scoase cheile de pe inel, le cântări gânditor în podul palmei şi apoi le aruncă. Ultima rămăşiţă din ceea ce fusese el cândva căzu în valea seacă, izbindu-se cu zgomot de un smoc uscat de iarbă, unde avea să rămână până la sfârşitul vremurilor. Scoase cartonul din plasticul lui, apoi rupse o foaie albă din carnet.

Dragă Frannie, scrise el în partea de sus.

Îi povesti tot ce se întâmplase până când suferise fractura. Că dorea s-o revadă, dar nu avea speranţa să-i mai fie dat. În cel mai bun caz, Kojak avea să regăsească drumul spre Boulder şi să se întoarcă. Îşi şterse absent lacrimile de pe obraz cu podul palmei şi mai scrise că o iubeşte. *Vreau să mă plângi şi pe urmă să-ţi vezi de viaţa ta, tu şi copilul trebuie să mergeţi mai departe. Acesta este lucrul cel mai important, acum.* Semnă, împături coala şi o strecură în plicul din plastic. Apoi agăţă inelul de zgarda lui Kojak.

— Ce câine cuminte, îl lăudă el după ce terminase operaţiunea. Nu vrei să dai o raită? Poate găseşti un iepure sau altceva!

Kojak urcă panta prin locul unde Stu îşi rupsese piciorul şi dispăru. Stu îl urmări cu un amestec de amărăciune şi amuzament, apoi culese cutia de 7-Up pe care Kojak i-o adusese dintr-unul din drumurile lui, în loc de lemn. O umpluse cu apă

amestecată cu noroi din şanţ. Între timp, noroiul se lăsase pe fund. Nisipul îi scrâşnea între dinţi, dar, după cum i-ar fi zis maică-sa, mult mai rău ar fi fost dacă n-ar fi avut deloc. Bău încet, potolindu-şi încetul cu încetul setea. Fiecare înghiţitură era dureroasă.

— Mare curvă e şi viaţa, mormăi el, apoi râse de sine.

Îşi pipăi umflătura de la gât, apărută sus, chiar sub falcă. După câteva clipe se lăsă pe spate, cu piciorul fracturat înaintea lui, şi adormi.

Tresări din somn după o oră, speriat şi strângând în pumn pământul nisipos. Avusese un coşmar? Oricum, coşmarul părea să continue. Terenul se mişca lent sub mâinile lui.

Cutremur? Oare se poate petrece un cutremur aici?

Pentru un moment se agăţă de ideea că trebuie să fie efectul delirului, că febra îi revenise în timpul somnului. Privind şanţul însă, văzu ţărâna alunecând în mici pârâie noroioase. Înaintea ochilor săi miraţi se rostogoliră pietricele, pe suprafaţa cărora străluceau fragmente de mică şi cuarţ. Urmă un bubuit surd şi încet — care pătrunse, *cu forţa,* parcă, în urechile lui. În clipa următoare se zbătu să respire, ca şi cum aerul ar fi fost măturat din valea tăiată de furia torentului de ape.

Deodată auzi un scâncet. Silueta lui Kojak, ghemuit şi cu coada între picioare, se profila pe marginea de vest a râpei. Se uita spre apus, în direcţia Nevadei.

— Kojak! strigă Stu, cuprins de panică.

Zgomotul acela surd, care îi sunase ca şi cum Dumnezeu ar fi bătut din picior pe întinderea deşertului, undeva, nu la mare distanţă, îl scosese din minţi.

Kojak se rostogoli pe pantă şi se opri lângă el, scheunând. Stu mângâie câinele pe spate şi-i simţi tremurul. Trebuia să vadă cu ochii lui, trebuia *neapărat.* Acum era absolut sigur: ceea ce trebuia să se întâmple se întâmpla *chiar acum.* Chiar acum.

— Vreau să ajung sus, băiete, murmură Stu.

Se târî până la marginea estică a râpei. Deşi era ceva mai abruptă, existau mai multe puncte de sprijin. De trei zile îl preocupa gândul că ar putea ajunge până sus, dar considerase că n-avea nici un rost. Fundul văii îl ferea de vânt, exista şi apă. Dar acum simţea nevoia să ajungă acolo. Să vadă. Târî în urma lui piciorul strâns în atele, ca pe o bâtă. Se sprijini în mâini şi-şi întinse gâtul, ca să vadă vârful. Părea foarte sus şi foarte departe.

— Nu sunt în stare, băiete, îi mărturisi lui Kojak, dar începu totuşi să se târască.

Pe fund se adunase o nouă grămadă de moloz, urmare a... cutremurului. Sau ce-o fi fost. Stu trecu de ea, apoi începu să se cătare încet spre culme, sprijinindu-se pe mâini şi pe genunchiul stâng. Înaintă doisprezece metri, apoi pierdu şase, până ce reuşi să se prindă de un fragment de cuarţ şi să se oprească din alunecare.

— Nu, n-am să reuşesc, îşi zise el, gâfâind.

Peste zece minute o luă de la capăt şi parcurse încă zece metri. Se odihni. Porni iarăşi. Ajunse într-un loc fără puncte de sprijin şi se văzu silit să se târască încet spre stânga, în căutarea unui reper. Kojak îl însoţea, întrebându-se, desigur, ce-avea de gând nebunul ăsta, care-şi părăsea apa şi focul prietenos şi cald.

Cald. Prea cald.

Febra îi creştea probabil din nou, măcar bine că-l lăsaseră frisoanele. Un nou val de transpiraţie îi scălda faţa şi braţele. Părul, prăfuit şi uleios, îi atârna în ochi.

Doamne, ce ard! Probabil că am treizeci şi nouă sau patruzeci de grade...

Se uită întâmplător la Kojak. Avu nevoie de aproape un minut ca să înţeleagă ce vedea. Kojak respira din greu, cu limba scoasă. Nu era febră, sau nu *numai* febră, pentru că şi Kojak se înfierbântase.

Deasupra lui se formase un cârd de păsări, care ţipau şi zburau fără ţintă.

Au simţit şi ele. Păsările au simţit şi ele ceva.

Frica îi dădu forţe noi şi începu iar să urce. Trecu o oră, şi încă una. Se lupta cu fiecare pas, cu fiecare centimetru. Vedea deasupra bucăţi rupte din pavaj. Nu-i mai rămăseseră decât vreo doi metri, dar panta era aici deosebit de abruptă şi de netedă, încercă o dată să înainteze unduindu-se ca un şarpe, dar pietrişul nesigur ce stătuse la baza şoselei începuse să curgă de sub el şi se temu ca mişcându-se să nu cadă din nou, rupându-şi poate şi celălalt picior.

— Am rămas înţepenit, mormăi el. Fir-ar să fie. Acum ce mă fac?

Curând îi fu foarte limpede ce avea să se întâmple. Chiar dacă el rămânea nemişcat, pământul din jur începea să se lase. Alunecă un centimetru şi căută un punct de sprijin cu mâna. Piciorul rupt îl durea rău, şi nu-i trecuse prin minte să ia pilulele Jui Glen.

Alunecă patru centimetri. Apoi încă vreo doisprezece. Talpa stângă îi atârna deja în gol. Nu se mai susţinea decât în mâini şi, sub ochii lui, începură să-i alunece, săpând zece dâre în terenul umed.

— *Kojak!* strigă disperat.

Nu se aştepta la aşa ceva, dar se trezi cu el alături. Stu îl prinse orbeşte de gât, fără speranţa că se va salva, ci cu gestul omului care se îneacă şi se agaţă de orice. Kojak nu i se feri din cale. Se fixă în teren şi-şi încordă forţele. O clipă rămaseră încremeniţi, ca un grup statuar. Apoi Kojak începu să urce încet, lovind cu unghiile în pietricele. Ţărâna îi venea lui Stu în faţă şi închise ochii.

Kojak trăgea din greu, gâfâind ca un compresor în urechea dreaptă a lui Stu.

Îşi deschise pleoapele cu precauţie şi constată că erau aproape de vârf. Kojak stătea cu grumazul aplecat şi împingea de zor cu picioarele din spate. Parcurseseră astfel încă cincisprezece centimetri. Acum era suficient. Cu un strigăt, Stu se desprinse de gâtul câinelui şi se prinse de o bucată de asfalt. I se frânse în mâini. Se agăţă de alta. Pielea de pe două degete i se coji ca un abţibild şi ţipă de durere. Durerea cruntă avu asupra lui efectul unui curent galvanic. Se târî până sus, ajutându-se de piciorul valid, şi, în cele din urmă, ajunse pe suprafaţa de asfalt a lui 1-70, unde rămase zăcând cu ochii închişi.

Kojak veni lângă el, scâncind şi lingându-i pe faţă.

Stu se ridică apoi încet şi privi spre vest. Rămase aşa multă vreme, fără să bage de seamă valurile de căldură ce se abăteau asupra lui cu putere.

— O, Doamne, spuse într-un târziu cu o voce slabă şi tremurătoare. Uită-te, Kojak. Larry. Glen. S-a terminat cu ei. Doamne, *totul* s-a terminat. Totul.

Norul în formă de ciupercă domina orizontul aidoma unui pumn strâns, la capătul braţului lung şi prăfos. Se rotea turbat, iar la margini apăruseră primele semne ale risipirii lui. Pe suprafaţa lui jucau umbre roşu-portocalii posomorâte, ca şi cum soarele ar fi hotărât să apună la începutul după-amiezei.

Furtuna de foc, îi trecu prin minte.

În Las Vegas nu mai rămăsese nimic viu. Cineva nu-şi văzuse de treabă şi declanşase o bombă nucleară... ba încă una din cele mari, din câte se vedea şi se simţea. Poate explodaseră chiar mai multe deodată. Glen, Larry, Ralph... chiar dacă nu ajunseseră încă la Vegas, chiar dacă se mai aflau

pe drum, nu-ncape îndoială că se aflau destul de aproape ca să fie arşi de vii.

Alături de el, Kojak scheună trist.

Cenuşa. Oare în ce parte o va sutla vântul?

Ce mai conta?

Îşi aminti de scrisoarea adresată lui Fran. Trebuia neapărat să adauge ce se întâmplase. Dacă vântul împingea norul spre est, putea să le facă necazuri... dar, dincolo de asta, trebuia ca ei să afle că Las Vegas, fortăreaţa Omului Întunecat, fusese ştearsă de pe faţa pământului. Oamenii dispăruseră împreună cu jucăriile morţii răspândite peste tot şi aşteptând să le culeagă cineva. Scrisoarea trebuia să cuprindă toate aceste lucruri.

Dar nu acum. Acum era prea obosit. Urcuşul îl epuizase, iar priveliştea teribilă a norului atomic pe cale de a se risipi îi răpise şi ultimele puteri. Nu simţea nici o urmă de triumf, ci doar o sfârşeală absolută. Se lăsă pe asfalt, iar înainte de a luneca spre somn ultimul lui gând a fost: *Oare câte megatone să fi avut?* Dar-asta nu va şti nimeni niciodată. Şi nici nu va interesa pe cineva.

Se trezi după ora 6. Ciuperca dispăruse, dar cerul căpătase la apus o nuanţă roz-roşie supărată, ca o urmă de arsură. Stu se târî până pe banda din mijlocul autostrăzii unde se prăbuşi, extenuat. Frisoanele îi reveniseră. Ca şi febra. Îşi pipăi fruntea cu încheietura mâinii, încercând să-şi dea seama ce temperatură are. Probabil peste 38 de grade.

La lăsatul serii, Kojak apăru ţinând un iepure în fălci. Îl depuse la picioarele lui Stu şi mişcă din coadă, aşteptând să fie lăudat.

— Ce câine cuminte, spuse Stu, obosit. Drăguţu' de tine.

Kojak mişcă şi mai repede din coadă. *Da, sunt un câine cât se poate de cuminte,* părea să accepte el. Dar rămase în continuare cu privirile aţintite

asupra lui Stu, ca şi cum ar mai fi aşteptat ceva şi o parte din ritual nu ar fi fost îndeplinit. Stu încercă să înţeleagă despre ce anume era vorba. Creierul lui funcţiona încet, de parcă îi turnase cineva melasă peşte toate rotiţele minţii, în timp ce dormea.

— Ce câine cuminte, repetă el, uitându-se la iepurele mort. Atunci îşi aduse aminte ce anume lipsea. Aport, Kojak, spuse el, mai ales ca să-i facă plăcere câinelui, pentru că nici nu ştia dacă are chibriturile la el.

Kojak o luă din loc şi se întoarse curând cu o bucată zdravănă de lemn uscat. Chibriturile erau la el, în schimb se pornise un vânt destul de puternic, iar mâinile îi tremurau rău. Avu nevoie de mult timp până să facă focul. La cel de-al zecelea chibrit izbuti să aprindă surcelele, dar atunci veni o pala de vânt şi stinse flacăra. Stu potrivi din nou surcelele cu grijă şi le protejă cu trupul şi cu mâinile sale. Îi mai rămăseseră opt beţe într-un plic La Salle Business School. Găti iepurele, îi dădu lui Kojak jumătatea sa, dar nu reuşi decât să guste puţin din jumătatea lui. Îi aruncă lui Kojak ce mai rămăsese. Kojak nu se repezi. Privi carnea, apoi scheună neliniştit în direcţia lui Stu.

— Hai, băiete, eu nu mai pot.

Kojak mancă restul. Stu tremura. Cele două pături rămăseseră desigur pe fundul râpei.

Soarele apuse, iar cerul avea o culoare de-a dreptul grotescă la apus. Cel mai spectaculos apus pe care-l văzuse Stu în viaţa lui... şi cel mai otrăvit. Îşi aducea aminte şi acum vocea crainicului care prezenta jurnalul de la Movie Tone, pe la începutul anilor şaizeci, povestind entuziasmat că, după un test nuclear, urmau nişte apusuri minunate timp de săptămâni întregi. La fel ca după cutremure, de altfel.

Kojak se întoarse din râpă cu ceva în gură — una dintre pături. O lăsă în poala lui Stu.

— Hei, îi spuse Stu, îmbrăţişându-l. Habar n-ai tu ce câine nemaipomenit eşti!

Kojak scutură din coadă, în semn că ştia foarte bine.

Stu se înfăşură în pătură şi se apropie de foc. Kojak se cuibări lângă el şi curând dormeau amândoi. Dar somnul lui Stu fu uşor şi neliniştit, mereu pe marginea delirului. La un moment dat, după miezul nopţii, ţipă în somn şi îl trezi pe Kojak.

— Hap! exclamă Stu. Fă bine şi închide pompele! Vine! Omu' negru e pe urmele tale! Fă bine şi închide pompele! E-n maşina aia veche de colo!

Kojak scânci speriat. Omul era bolnav. Simţea mirosul bolii, dar împreună cu mirosul acela apăruse şi un altul. Un miros negru. Mirosul pe care-l aveau şi iepurii, când se năpustea asupra lor. Mirosul lupului căruia îi scosese maţele sub casa lui Mother Abagail, la Hemingford Home. Mirosul întâlnit prin oraşele prin care trecuse în drum spre Boulder, urmându-l pe Glen Bateman. Era mirosul morţii. Dacă ar fi putut să-l atace şi să-l alunge din Om, ar fi făcut-o. Dar duhoarea era *în* Omul acesta. Omul trăgea în piept aer sănătos şi expira mirosul morţii ce va să vie, iar lui nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă totul, până la sfârşit. Kojak scânci iarăşi, încet, apoi adormi.

Stu se trezi a doua zi cu febră mai mare ca niciodată. Ganglionii de sub bărbie i se umflaseră cât mingile de golf. Ochii îi erau nişte bile fierbinţi.

Mor... da, nu-ncape nici o îndoială.

Îl chemă pe Kojak şi îi scoase inelul cu scrisoarea pusă în plicul din plastic. Scriind cu grijă, adăugă ceea ce văzuse şi puse nota la locul ei. Se culcă şi adormi. Apoi, fără să ştie prea bine cum, era din nou aproape întuneric. Un alt apus îşi oferea spectacolul oribil şi încântător. Iar Kojak adusese un popândău pentru cină.

— Mai mult de-atât n-ai fost în stare?

Kojak mişcă din coadă şi rânji ruşinat.

Stu îl fripse, îl împărţi şi reuşi să mănânce întreaga lui jumătate. Carnea era tare şi avea un gust oribil, iar după ce termină îl chinuiră mai multe crampe la stomac.

— Când mor, vreau să te întorci la Boulder, îi spuse câinelui. Tu te întorci şi o găseşti pe Fran. O găseşti pe Frannie. Ai înţeles, câine mare şi prost ce eşti?

Kojak clătină din coadă, plin de îndoială.

Peste o oră, stomacul lui Stu scoase un ghiorăit de avertisment. De-abia avu timp să se rostogolească într-un cot, evitând astfel să se murdărească cu jumătatea lui de popândău.

— Al naibii, mormăi el nefericit, apoi adormi la loc.

Se trezi spre dimineaţă şi se ridică pe coate, cu creierii huruindu-i de febră. Focul se stinsese, constată el. Nu conta. Şi el era aproape terminat.

Îl trezise un sunet în întuneric. Pietricele şi bolovani. Kojak suia probabil malul râpei, asta era...

Numai că tovarăşul lui era alături, dormind.

Până să apuce Stu să-şi ridice privirea, Kojak se trezi. Îşi ridică botul de pe labe şi într-o clipă se ridică în picioare, cu faţa spre râpă, mârâind din adâncul gâtului.

Pietricele şi bolovani, rostogolindu-se. Cineva — *ceva* — urcând.

Stu se chinui să se ridice. *E el,* gândi. Se *afla şi el acolo, însă a reuşit să scape. Acum se află aici şi are de gând să-mi facă felul, înainte să apuce gripa s-o facă.*

Mârâitul lui Kojak deveni mai puternic. Părul i se zburlise şi-şi plecase capul în jos. Zgomotul era tot mai aproape. Stu auzi un gâfâit slab. Urmă o pauză, în care Stu îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Peste câteva clipe o umbră neagră se săltă

peste marginea râpei, capul şi umerii acoperind o parte din stele.

Kojak avansă mârâind, pregătit de atac.

— Hei! se auzi o voce mirată, care suna familiar. Hei, nu cumva-i Kojak? Nu?

Mârâitul încetă imediat. Kojak se repezi înainte cu bucurie, dând din coadă.

— Nu! îi strigă Stu. E o cursă! *Kojak!...*

Dar Kojak dansa în jurul figurii care reuşise în sfârşit să se salte pe asfalt. Iar silueta... şi ceva din siluetă i se părea familiar. Se apropia de el, urmată de Kojak. Kojak lătra vesel. Stu se linse pe buze şi se pregăti să se bată, dacă ar fi fost nevoie. Era sigur că va putea da o lovitură zdravănă, poate chiar două.

— Cine-i acolo? strigă. Răspunde, cine-i acolo?

Figura întunecată vorbi de-abia după o mică pauză.

— Păi, e Tom Cullen, e chiar el, da. Doamne, da, Tom Cullen. Cine-i *acolo?*

— Stu, răspunse, iar vocea lui păru să vină de foarte departe. Toate se depărtaseră acum. Salut, Tom, mă bucur să te văd.

De fapt nu-l mai văzu în noaptea aceea. Stu leşină.

Îşi reveni la ora 10, în dimineaţa zilei de 2 octombrie, deşi nici el şi nici Tom nu aveau habar în ce dată sunt. Tom aprinsese un foc uriaş şi-l învelise pe Stu în sacul de dormit şi-n pături. Tom şedea acum lângă flăcări şi frigea un iepure. Kojak stătea mulţumit între cei doi.

— Tom, reuşi Stu să spună.

Tom se apropie. Îşi lăsase barbă, constată Stu; nu mai semăna deloc cu omul care plecase de la Boulder spre vest, cu cinci săptămâni în urmă. Ochii lui albaştri străluceau de fericire.

— Stu Redman! Te-ai trezit, Doamne, da! Sunt foarte bucuros. Cât mă bucur să te văd. Ce-ai păţit

la picior? Te-ai lovit, nu? Şi eu am păţit-o, odată. Am sărit de pe o căpiţă şi mi I-am rupt, cred. Mă întrebi dacă m-a bătut taică-meu? Păi să ştii că da! Asta s-a-ntâmplat chiar înainte să fugă cu DeeDee Packalotte.

— Şi-al meu s-a rupt. Zob s-a făcut! Tom, mi-e foarte sete.

— O, avem apă. Câtă vrei! Poftim.

Îi întinse lui Stu o sticlă din plastic, în care fusese probabil odinioară lapte. Apa era limpede şi delicioasă. Fără pic de nisip. Stu o bău cu lăcomie şi apoi vărsă totul.

— Trebuie s-o iei încet, îl sfătui Tom. Ăsta-i secretul. Încet şi cu grijă. Doamne, cât mă bucur să te văd. Te-ai rănit la picior, este?

— Da, mi l-am rupt. Acum o săptămână, sau chiar mai mult. Bău iarăşi apă, şi de astă dată nu mai păţi nimic. Dar nu mi-e rău doar din cauza piciorului. Sunt foarte bolnav, Tom. Am febră. Ascultă-mă atent.

— Corect! Tom ascultă. Numai spune-mi ce-am de făcut.

Tom se aplecă spre el, iar Stu gândi: *Ca să vezi, pare mai deştept. E cu putinţă una ca asta?* Unde fusese Tom? Ştia ceva despre Jude? Despre Dayna? Erau atâtea de discutat, dar acum nu era vreme pentru asta. Se simţea tot mai rău. Din pieptul lui se urca un hârâit puternic, ca de lanţuri acoperite cu pâslă. Simptome foarte asemănătoare cu acelea ale Supergripei. De-a dreptul ciudat.

— Trebuie să scap de temperatură, îi explică lui Tom. Asta-i prima grijă. Am nevoie de aspirină. Cunoşti aspirina?

— Păi sigur. Aspirina. Întotdeauna prima.

— Da, despre ea vorbesc. O porneşti la drum, Tom. Uită-te în torpedoul fiecărei maşini care-ţi iese în cale. Caută trusa pentru primul ajutor — de obicei se află într-o cutie cu o cruce roşie pe ea. Când ai găsit aspirină într-o cutie din astea, întoarce-te cu ea. Iar dacă se întâmplă să găseşti o

maşină cu echipament de campanie în ea, adu şi un cort. Bine?

— Sigur că da. Tom se ridică în picioare. Aspirină şi un cort, şi atunci ai să te faci iarăşi bine, corect?

— Oricum, va fi un început.

— Ascultă, întrebă Tom, ce face Nick? L-am visat. În vis îmi spune unde să mă duc, pentru că în vis poate să vorbească. Visele sunt ciudate, nu? Dar când încerc şi eu să-i vorbesc, pleacă. E bine, nu?

Tom îl măsură pe Stu cu nerăbdare.

— Nu acum, îi răspunse Stu. Nu... nu pot vorbi acum. Despre asta, nu. Te rog să-mi aduci aspirină, bine? După aceea stăm de vorbă.

— Okay... Dar teama se aşternuse pe figura lui Tom ca un nor cenuşiu. Kojak, vrei să vii cu Tom?

Kojak se ridică. Plecară împreună, spre est. Stu se întinse şi-şi puse o mână la ochi.

Când Stu reveni din nou la realitate, se lăsase amurgul. Tom îl scutura.

— Stu! Trezeşte-te! Trezeşte-te, Stu!

Îl speria faptul că părea să execute nişte salturi bruşte, pierzând astfel bucăţi de timp — ca şi cum roata dinţată a realităţii lui personale s-ar fi tocit. Tom îl ajută să se ridice şi, din această poziţie, cu capul plecat între genunchi, începu să tuşească. Tuşi atât de mult şi de rău, încât aproape leşină. Tom îl urmărea îngrijorat. Stu nu-şi reveni decât cu mare greutate. Îşi trase păturile mai aproape. Avea iarăşi frisoane.

— Ce-ai găsit, Tom?

Acesta-i întinse o trusă de prim ajutor. Conţinea bandaje, mercurocrom şi o sticlă mare cu Anacin. Stu constată şocat că nu avea putere să deschidă capacul conceput special ca să nu-l poată deschide copiii. Trebui să-i dea flaconul lui Tom. În cele din

urmă, Stu înghiţi trei pastile de Anacin cu apă din bidonul din plastic.

— Şi am mai găsit şi asta. Într-o maşină plină cu echipament de campanie.

Era un sac de dormit uriaş, dublu şi pufos, de culoare portocaliu-metalică pe afară, în timp ce căptuşeala avea un model ţipător, cu stele şi dungi.

— Mda, minunat. Aproape la fel de bun ca un cort. Te-ai descurcat excelent, Tom.

— Şi astea. Din aceeaşi maşină. Tom îşi vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală o jumătate de duzină de pachete ambalate ermetic în folie. Lui Stu nu-i venea să-şi creadă ochilor. Concentrate uscate la frig. Ouă. Mazăre. Carne conservată de vacă. Mâncare, nu-i aşa, Stu? Văd că au pe ele poze cu mâncare, Doamne, da.

— Da, mâncare este, confirmă Stu recunoscător. Cred că este singurul fel de mâncare pe care-l suport acum. Capul îi huruia, iar de departe, din mijlocul creierului, venea un ţiuit continuu. Putem încălzi nişte apă? Dar n-avem nici ceainic, nici alt vas.

— Fac eu rost de ceva.

— Foarte bine.

— Stu...

Stu privi faţa profund tulburată şi tristă, ca de copil, în ciuda bărbii, şi clătină încet din cap.

— E mort, Tom, îi spuse cu blândeţe. Nick a murit. Acum aproape o lună. A fost un... incident politic. Asasinare, cred că aşa se zice. Îmi pare rău.

Tom îşi plecă fruntea în jos şi, la lumina focului de-abia aprins, Stu văzu cum îi picurau lacrimile în poala. Cădeau ca o ploaie molcomă şi argintie. Dar nu scotea nici un sunet. Într-un târziu îşi ridică ochii albaştri, acum mai strălucitori ca niciodată. Se şterse cu dosul palmei.

— Ştiam că aşa s-a întâmplat, spuse el răguşit. N-am vrut să mă gândesc la asta, dar de fapt am ştiut. Doamne, da. Îmi tot întorcea spatele şi pleca. Pentru mine el însemna totul, Stu... ştiai?

Stu se întinse şi apucă mâna mare a lui Tom.

— Ştiam, Tom.

— Da, aşa era, chiar totul. Îmi lipseşte îngrozitor. Dar am să-l văd în rai. Tom Cullen are să-l vadă acolo. Acolo el va putea vorbi, iar eu voi putea gândi. Nu-i aşa?

— Nu m-ar mira deloc să fie cum spui tu, Tom.

— Omul rău l-a omorât pe Nick. Tom ştie. Dar Dumnezeu l-a pedepsit pe omul cel rău. Am văzut cu ochii mei. Mâna lui Dumnezeu s-a pogorât din cer. Un vânt rece şuiera peste deşertul din Utah, iar Stu tremura violent sub biciuirea lui. L-a aranjat pentru ce i-a făcut lui Nick şi bietului Jude. Doamne, da.

— Ce ştii despre Jude, Tom ?

— A murit. În Oregon! L-a împuşcat!

Stu clătină încet din cap.

— Şi Dayna? Despre ea ai aliat ceva?

— Tom a văzut-o, dar nu ştie ce s-a petrecut. Mi-au dat o slujbă, ca om de serviciu. Şi-ntr-o zi, când mă întorceam de la treaba mea, am văzut-o făcându-şi munca *ei.* Era căţărată pe o macara şi schimba becul la un felinar. S-a uitat la mine... Căzu pe gânduri, iar când continuă, păru să-şi vorbească mai mult lui însuşi decât lui Stu. L-a văzut pe Tom? L-a recunoscut pe Tom? Tom nu ştie. Tom... *crede...* că da. De atunci, Tom nu a mai dat ochii cu ea.

Tom plecă să prospecteze împrejurimile, luându-i pe Kojak cu el, iar Stu începu să dormiteze. Tom se întoarse nu cu o cutie mare de conserve, cum Stu îndrăznea doar să spere, ci cu o tigaie atât de mare că puteai să-ţi prepari în ea curcanul de Crăciun. În deşert existau comori, din câte se părea. Stu zâmbi, în ciuda băşicilor dureroase care i se formaseră pe buze, din cauza febrei. Tom îi povesti că luase tigaia dintr-un camion portocaliu, cu un *u* mare pe el — o familie care fugise de Supergripă cu toate bunurile ei pământeşti, din câte se pare. Şi la ce le folosise?

Peste o jumătate de oră, mâncarea era gata. Stu mancă încet, grijuliu, rezumându-se la legume şi pregătind din concentrate o mâncare subţiată cu apă. Nu vărsă şi se simţi ceva mai bine, cel puţin pentru moment. Nu mult după cină, se culcară toţi trei, Kojak la mijloc.

— Tom, ascultă-mă.

Tom se lăsă pe vine lângă sacul de dormit. Era a doua zi dimineaţă. Stu nu reuşi să mănânce decât un mic dejun frugal; gâtul îl durea şi se umflase şi-l chinuiau toate încheieturile. Tusea devenise şi mai sâcâitoare, iar Anacinul nu reuşea să-i coboare febra.

— Dacă nu intru repede la adăpost şi nu înghit nişte medicamente, o să mor. Asta trebuie să se întâmple chiar astăzi. Acum, cel mai apropiat oraş este Green Rivcr, la nouăzeci de kilometri est de aici. Nu ajungem decât cu o maşină.

— Tom Cullen nu poate să conducă maşina, Stu. Doamne, nu!

— Mda, ştiam. Pentru mine are să fie un chin, pentru că, după ce că sunt bolnav ca un câine, mi-am rupt piciorul care nu trebuia.

— Adică ce vrei să spui?

— Păi... nu contează acum. Mi-e greu să-ţi explic. Nu asta trebuie să ne stea pe cap acum, nu asta e prima noastră problemă. Mai întâi să găsim o maşină, pe care s-o putem porni. Cele mai multe zac pe aici de cel puţin trei luni. Bateriile lor sunt terminate. Aşa că avem nevoie de puţin noroc. Adică să dăm peste o maşină oprită pe vârful unui deal, cu o cutie de viteze clasică. S-ar putea să găsim. Terenul este destul de muntos.

Nu mai adăugă că maşina trebuia neapărat să fie destul de bine reglată, să aibă nişte benzină în ea... şi o cheie de contact. Toţi tipii ăia de la televizor se descurcau de minune, umblau pe la sârme şi

porneau motorul într-o clipită, dar Stu nu se pricepea la minunea asta.

Îşi ridică privirile spre cerul acoperit de nori murdari.

— Greul o să cadă pe tine, Tom. Tu vei merge în locul meu.

— Foarte bine, Stu. Dar când facem rost de maşină, ne întoarcem la Boulder? Tom vrea să se întoarcă la Boulder, tu nu?

— Mai mult decât orice, Tom. Se uită spre Munţii Stâncoşi, a căror umbră vagă domina orizontul. Oare ninsese deja în trecătorile înalte? Aproape sigur, da. Sau, oricum, avea să ningă curând. Iarna venea devreme în această zonă înaltă şi uitată de lume a pământului. S-ar putea să mai dureze o vreme, spuse el.

— De unde începem?

— Facem o targă...

— O targă?

Stu îi întinse briceagul lui:

— Trebuie să dai nişte găuri în fundul sacului de dormit. Câte una de fiecare parte.

Le luă mai mult de o oră până să încropească targa. Tom făcu rost de două beţe drepte, pe care le introduse în sacul de dormit, scoţându-le prin găurile din partea de jos. Apoi aduse nişte frânghie de la camionul de unde provenea şi tigaia, de care Stu se folosi ca să lege sacul de beţe. Când sfârşiră munca, obiectul aducea mai degrabă cu o ricşă dementă decât cu o targă, cum erau cele construite de indienii din câmpii.

Tom prinse cele două braţe şi se uită întrebător peste umăr:

— Eşti înăuntru, Stu?

— Da. Se întreba cât vor rezista cusăturile înainte de a se sfâşia pe cele două laturi. Sunt greu, Tommy?

— Nu-i aşa de rău. Pot să te trag cale lungă. La drum!

Porniră. Râpa în care Stu îşi fracturase piciorul — şi în care fusese sigur că-şi va găsi sfârşitul — se pierdu încet în depărtare. Cât de slăbit era, Stu simţi o bucurie fără margini. Cel puţin nu avea să se întâmple aici. Urma să moară undeva, într-un şanţ mizer, probabil curând, însă cel puţin nu avea să fie singur. Sacul se clătina încolo şi-ncoace, îmbiindu-l la somn. Aţipi. Tom îl trăgea sub cerul copleşit de nori tot mai apăsători. Kojak tropăia alături de ei.

Stu se trezi atunci când Tom îl lăsă la pământ.

— Îmi pare rău, se scuză Tom. Mă dor mâinile.

Începu să facă mişcări de răsucire şi flexare.

— Odihneşte-te cât vrei. Cursa o câştigă cine merge încet şi cumpănit.

Găsi Anacinul şi înghiţi pe uscat două pastile. Îl încerca senzaţia că are gâtul căptuşit cu glaspapir şi un sadic vroia acum să aprindă chibrituri pe el. Verifică sacul de dormit pe la cusături. Cum era de aşteptat, începuseră să se desfacă, dar încă nu era un motiv de îngrijorare. Se aflau pe o pantă lungă, exact genul de ocazie pe care o aşteptase. Pe o pantă ca aceasta, lungă de mai bine de trei kilometri, o maşină lăsată la punct mort prindea viteză destul de bună şi puteai încerca să-i porneşti motorul în viteza a doua, sau chiar a treia.

Se uită lung spre stânga, unde un Triumph vineţiu stătea parcat pieziş în banda de refugiu. O formă scheletică în pulover de lână vopsit în culori ţipătoare se ghicea în spatele volanului. Triumphul avea sigur transmisie manuală, clasică, dar era exclus să-şi poată introduce piciorul lui legat în atele în cabina minusculă.

— Ce distanţă am parcurs? îl întrebă pe Tom, care-i răspunse ridicând nedumerit din umeri.

În orice caz, am ajuns destul de departe, gândi Stu. Tom îl trăsese cel puţin trei ore, fără să se odihnească. Ceea ce dovedea forţa lui fenomenală.

Vechile puncte de reper geografic rămăseseră cu mult în urmă. Tom, care avea o constituţie de taur, îl târâse zece, poate chiar doisprezece kilometri, cât timp el dormise.

— Odihneşte-te cât simţi nevoia, îi repetă. Nu-i cazul să te osteneşti peste poate.

— Tom e O.K. O şi KA, adică în formă, Doamne, da, toată lumea ştie chestia asta.

Tom înfulecă un prânz uriaş, iar Stu gustă şi el câte ceva. Apoi îşi văzură de drum. Drumul continua să urce, iar Stu cugetă că trebuia neapărat să găsească ceva aici. Dacă treceau dincolo de creastă fără să găsească maşina potrivită, nu avea să ajungă la următorul urcuş decât peste încă două ore. Îi prindea întunericul. Şi ploaia sau ninsoarea, judecând după cum arăta cerul. O noapte rece, aici, în vest, şi la revedere, Stu Redman.

Ajunseră în dreptul unei limuzine Chevrolet.

— Stai, rosti el răguşit, iar Tom lăsă targa jos. Du-te şi aruncă o privire în maşină. Numără pedalele. Spune-mi dacă sunt două sau trei.

Tom se duse şi deschise uşa maşinii. O mumie în rochie imprimată cu flori se rostogoli afară, ca şi cum cineva i-ar fi pregătit o glumă proastă. Poşeta căzu lângă femeie, iar din ea se revărsară cosmeticale, batiste de hârtie şi bani.

— Două, strigă Tom.

— Bine, trebuie să mergem mai departe.

Tom se întoarse, respiră adânc şi prinse mânerele tărgii. Peste vreo patru sute de metri, întâlniră o camionetă VW.

— Să număr pedalele?

— Nu, de data asta nu-i nevoie.

Camioneta stătea pe trei cauciucuri dezumflate.

Începuse să creadă că n-aveau să mai găsească o maşină potrivită, că norocul lor se sfârşise. Ajunseră la o camionetă cu o singură anvelopă pe jantă, ar fi putut s-o schimbe, doar că, aşa cum se întâmplase şi cu Chevroletul, nu avea decât două pedale. Cu alte cuvinte era o maşină automatică,

inutilă din punctul lor de vedere. Îşi continuară drumul. Dealul cel lung începea să se termine, terenul devenea din nou plat. Stu văzu că înaintea lor mai exista o maşină, ultima şansă. Apoi îşi pierdu orice urmă de speranţă. Era un Plymouth foarte vechi, promoţia 1970 în cel mai bun caz. De mirare că mai stătea pe patru anvelope umflate, în schimb era mâncat de rugină şi părăginit. Nimeni nu se îngrijise de întreţinerea rablei; Stu cunoştea prea bine genul acesta de automobil, din Arnette. Bateria era sigur veche şi probabil crăpată, uleiul mai negru decât miezul de noapte în galeria unei mine, dar avea sigur un manşon roz în jurul volanului şi poate şi un căţeluş de pluş, cu ochi de sticlă şi gât articulat.

— Vrei să mă uit? întrebă Tom.

— Mda, cred că da. Cine aşteaptă pomană nu poate să emită şi pretenţii, nu?

De sus începuse că cadă o ploaie măruntă şi rece.

Tom traversă şi deschise maşina, care era goală. Stu tremura în sacul de dormit. Tom se întoarse şi-i comunică:

— Trei pedale.

Stu se strădui să se concentreze, să ignore zumzetul înalt, dulce-acru din mintea lui, care încerca să-l împiedice.

Bătrânul Plymouth era aproape sigur o cauză pierdută. Ar fi putut să-şi vadă de drum, să ajungă la celălalt versant al dealului, dar atunci aveau să găsească toate maşinile cu botul în direcţie inversă, spre deal, şi ar fi trebuit să traverseze firul median... care în locul acesta era accidentat şi lat de aproape un kilometru. Poate ar fi reuşit să găsească o maşină cu transmisie clasică de cealaltă parte... dar până atunci îi apuca întunericul.

—- Tom, ajută-mă să mă ridic.

Tom îl ajută să se ridice fără să se lovească prea rău la piciorul rupt. Capul îi zvâcnea de durere şi-i huruia. Comete negre apărură în câmpul lui vizual

şi fu cât pe ce să leşine. Apoi se agăţă cu un braţ de gâtul lui Tom.

— Trebuie să mă odihnesc, murmură el. Odihnesc...

Habar n-avea cât rămăsese în poziţia aceea, rezemat de Tom şi înotând prin valurile cenuşii ale semiconştienţei. Când se întoarse la realitate, Tom îl susţinea în continuare, răbdător. Ploaia măruntă şi rece se înteţise.

— Tom, ajută-mă să ajung lângă maşină.

Tom îl prinse de talie şi traversară astfel şoseaua până la locul unde Plymouthul aştepta pe banda de refugiu.

— Pârghia capotei, murmură Stu, pipăind ornamentul de la botul maşinii.

Transpiraţia i se scurgea pe obraji. Din când în când îl treceau fiori reci. Descoperi pârghia, dar nu fu în stare s-o tragă. Îi ghidă mâna lui Tom şi, peste câteva clipe, capota era ridicată.

Motorul arăta exact cum îşi imaginase Stu — un V8 murdar şi tratat cu indiferenţă. Dar bateria nu se prezenta în halul în care se aşteptase. Era marca Sears, nu din modele top, dar pe ştampila de garanţie se putea citi februarie 1991. Luptându-se cu năvala febrilă a gândurilor, Stu numără înapoi şi ajunse la concluzia că bateria fusese nouă în mai, anul trecut.

— Du-te şi încearcă claxonul, îi spuse lui Tom.

Rămase sprijinit de maşină, cât timp Tom se aplecă în cabină. Auzise de oameni pe cale să se înece care se agăţau de fire de pai, iar acum credea că înţelege sensul gestului. Ultima lui şansă de supravieţuire se dovedea o hodoroagă tocmai bună pentru cimitirul de maşini.

Claxonul scoase un sunet puternic. Foarte bine. Dacă mai exista şi o cheie la îndemână, merita încercat. Probabil că ar fi fost bine să-l pună pe Tom să controleze asta de la bun început, dar dacă se gândea mai bine, nu mai conta foarte tare. Dacă

nu exista şi o cheie de contact, oricum nu mai avea nici o importanţă, soarta lor ar fi fost pecetluită.

Coborî capota şi o blocă lăsându-se cu toată greutatea peste ea. Apoi se târî într-un picior până la portiera şoferului şi se uită înăuntru, aşteptându-se să vadă contactul gol, fără chei. Dar se aflau la locul lor, atârnând alături de un portchei din imitaţie de piele, cu iniţialele A.C. Aplecându-se cu grijă, răsuci cheia la poziţia intermediară, în care erau acţionate instrumentele de bord. Încet, acul nivelului de benzină se săltă până la puţin peste un sfert de rezervor. Iată un mister. De ce proprietarul maşinii, acest A.C, o trăsese la marginea drumului şi continuase să meargă pe jos?

În starea aceea de tulburare, lui Stu îi zbură gândul la Charles Campion, care, cu câteva clipe înaintea morţii, intrase în pompele lui Hap. Bătrânul A.C. era şi el bolnav, în ultimul hal. Gata să moară. Trage pe dreapta, opreşte motorul maşinii — nu în mod raţional, ci dintr-un puternic şi vechi reflex — şi coboară. Delirează, poate are chiar stări de halucinaţie. O porneşte peste deşertul din Utah, râzând, cântând, mormăind şi chicotind, apoi moare pe undeva. Patru luni mai târziu, Stu Redman şi Tom Cullen ajung din întâmplare tot în locul acela, cheile sunt în maşină, bateria e relativ nouă, există şi benzină...

Mâna lui Dumnezeu.

Nu spusese Tom acelaşi lucru despre Vegas? *Mâna lui Dumnezeu s-a pogorât din cer.* Poate că Domnul lăsase acest Plymouth '70 special pentru ci, ca pe o mană cerească. Era o idee cam trăsnită, dar cu nimic mai trăsnită decât o negresă bătrână de o sută de ani conducând un grup de refugiaţi spre pământul făgăduinţei.

— Şi încă era în stare să facă pâine, murmură el. Până la sfârşitul sfârşitului, era în stare să-şi coacă pâine.

— Ce-ai zis, Stu?

— N-are importanţă. Vino aici, Tom.

— Putem porni? îl întrebă Tom plin de speranţă.

Stu lăsă în jos scaunul şoferului, făcându-i loc lui Kojak să sară înăuntru, ceea ce şi făcu, după ce adulmecase de câteva ori.

— Nu ştiu. Roagă-te să pornească rabla asta.

— Okay, îi răspunse Tom cu un aer binevoitor.

Stu se chinui cinci minute să se suie la volan. Se aşezase oblic, aproape în poziţia în care ar fi stat în mod normal pasagerul din mijloc, pe bancheta din faţă. Kojak se afla în spate, foarte atent la ce se petrece. Maşina era plină de gunoaie, cutii de la McDonald's şi hârtii de împachetat de la Taco Bell şi mirosea a fulgi de porumb vechi.

Stu răsuci cheia în contact. Demarorul străvechiului Plymouth se roti cu forţă vreo douăzeci de secunde, apoi viteza scăzu vizibil. Stu apăsă din nou claxonul, care nu scoase decât un sunet slab de data asta. Lui Tom îi căzu faţa.

— Încă nu trebuie să ne pierdem speranţa, îl linişti Stu. Se simţea încurajat: în bateria Sears mai rămăsese suficientă energic. Apăsă ambreiajul şi împinse maneta în viteza a doua. Deschide uşa şi împinge maşina, apoi sări înăuntru.

— Nu cumva maşina o să plece în direcţia opusă? îi atrase Tom atenţia, cu îndoială.

— Da, aşa este. Dar dacă motorul hodoroagei porneşte, recuperăm imediat distanţa.

Tom coborî şi începu să împingă în stâlpul uşii. Plymouthul se puse în mişcare. Când vitezometrul ajunse la zece kilometri pe oră, Stu îi strigă:

— Sări sus, Tom.

Tom se urcă şi trânti portiera. Stu răsuci contactul în poziţia aprins şi aşteptă. Servodirecţia mergea foarte greu cu motorul stins şi îşi consumă aproape tot restul slabelor lui puteri ca să menţină Plymouthul pe calea cea bună. Acul vitezometrului urcă încet la 10, 15, 20. Coborau tăcut dealul pe care Tom îl urcase din greu, aproape întreaga

dimineaţă. Picăturile de apă se adunau pe parbriz. Stu constată, prea târziu, că uitaseră targa. Rulau acum cu patruzeci de kilometri pe oră.

— Nu porneşte, Stu, zise Tom îngrijorat.

Patruzeci şi cinci la oră. Viteza era suficientă.

— Doamne-ajută, spuse Stu, ridicând piciorul de pe ambreiaj .

Plymouthul se scutură şi se smuci. Motorul se trezi la viaţă, tuşi, se roti de câteva ori, apoi muri. Stu gemu, atât de supărare, cât şi din cauza junghiului ce-i trecuse prin piciorul bolnav.

— *Căcat!* strigă, apăsând din nou ambreiajul. Dă nişte pompe cu pedala de acceleraţie, Tom! Cu mâna!

— Care dintre ele este? ţipă Tom speriat.

— Cea lungă!

Tom se lăsă pe podea şi apăsă acceleraţia de două ori. Maşina îşi luă din nou viteză, iar Stu îşi impuse să aibă răbdare. Străbătuseră mai bine de jumătate din pantă.

— *Acum!* strigă, dând din nou drumul la ambreiaj.

Plymouthul se aprinse cu un urlet. Kojak porni să latre. Fum negru ţâşni din eşapamentul ruginit, apoi căpătă o nuanţă albăstruie. Maşina mergea, cu rateuri, în doar şase cilindri, însă din fericire mergea. Stu introduse repede în viteza a treia, eliberă ambreiajul, acţionând pedalele doar cu stângul.

— Funcţionează, Tom! ţipă el cu toată puterea. De-acum mergem cu maşina!

Tom striga de bucurie. Kojak lătra şi mişca din coadă. În viaţa lui anterioară, dinainte de Captain Trips, când purta numele de Big Steve, călătorise adesea în maşina stăpânului său. Îi plăcea să meargă din nou într-un automobil, alături de noii stăpâni.

După încă şase kilometri, ajunseră la o bretea care lega cele două direcţii, de vest şi de est, ale autostrăzii. ACCESUL PERMIS NUMAI VEHICULELOR OFICIALE, avertiza un indicator. Stu reuşi să mânuiască cu îndemânare ambreiajul şi se înscrise pe benzile mergând spre est, trecând printr-o singură clipă dificilă, când maşina cea veche se poticni, ameninţând să se oprească. Dar motorul era cald şi reuşi să depăşească momentul de cumpănă. Stu reveni în viteza a treia şi apoi îşi permise să se relaxeze puţin, respirând din greu şi încercând să-şi potolească bătaia grăbită şi chinuită a inimii. Perdeaua cenuşie vroia să-l copleşească iarăşi, dar i se împotrivi. Peste câteva minute, Tom văzu sacul de dormit portocaliu, ce-i servise lui Stu de targă improvizată.

— La revedere! îi strigă Tom plin de bună dispoziţie. La revedere, noi mergem la Boulder, Doamne, da!

Eu unul aş fi mulţumit să ajungem la Green River în seara asta, cugetă Stu.

Sosiră în oraş imediat după lăsarea întunericului, Stu conducând încet şi cu precauţie Plymouthul prin străzile întunecoase, pline de maşini abandonate. Parcă pe strada principală, înaintea unei clădiri a cărei firmă anunţa mândru "Utah Hotel". Era o clădire mohorâtă, de trei etaje, iar Stu se gândi că, dinspre partea asta, Waldorf-Astoria nu avea deocamdată nici un motiv să se teamă de concurenţă. Capul începuse din nou să-i huruie şi avea momente când pierdea legătura cu realitatea. De mai multe ori avusese impresia că maşina se umpluse de lume, pe ultimii treizeci de kilometri. Fran. Nick Andros. Norm Bruett. Într-un rând se uitase peste umăr şi i se păruse că-l vede pe Chris Ortega, barmanul de la Indian Head, cu o puşcă în mână.

Era obosit. Mai obosit ca niciodată.

— Aici, murmură el. Trebuie să înnoptăm aici, Nicky. Sunt sfârşit.

— Stu, sunt eu, Tom. Tom Cullen. Doamne, da.

— Tom, da. Trebuie să ne oprim. Poţi să mă ajuţi să intrăm?

— Sigur că da. Ai fost nemaipomenit, cum ai reuşit să porneşti vechitura asta.

— O să mai beau o bere, îi spuse Stu. Nu cumva ai şi-o ţigară? Mi-e o poftă grozavă să trag câteva fumuri.

Cu aceste cuvinte, se prăbuşi peste roata maşinii.

Tom coborî din maşină şi-l duse în hotel. Recepţia era umedă şi întunecoasă, dar exista un cămin şi o cutie pe jumătate umplută cu lemne de foc, chiar alături. Îl întinse pe Stu pe o canapea tocită, sub capul imens al unui elan, şi apoi făcu focul, în timp ce Kojak se învârtea prin jur, adulmecând. Respiraţia lui Stu era greoaie, însoţită de un hârâit neplăcut. Din când în când mormăia, uneori striga ceva de neînţeles, spre imensa spaimă a lui Tom.

Aprinse un foc imens şi apoi începu să caute perne şi pături pentru Stu şi pentru el. Împinse canapeaua lui Stu ceva mai aproape de foc şi apoi se culcă lângă el. Kojak se întinse de partea cealaltă, în aşa fel încât să-l încălzească mai bine pe bolnav.

Tom rămase cu privirile aţintite spre tavanul ornamentat cu folie de cositor şi garnisit pe la colţuri cu pânze de păianjen. Stu era foarte bolnav. Motiv de extremă îngrijorare. Când se trezea din nou, Tom avea să-l întrebe ce-i de făcut.

Dar dacă... dacă nu se mai trezea deloc?

Vântul trecea urlând pe lângă hotel. Stropii de ploaie izbeau în ferestre. Spre miezul nopţii, după ce Tom adormise, temperatura scăzuse cu încă patru grade, iar ploaia se transformase în lapoviţă. Departe, spre vest, marginile frontului acestei

furtuni împingeau un nor vast, radioactiv, în direcţia Californiei, unde avea să facă noi victime.

La un moment dat, după ora 2, Kojak îşi înălţă capul şi scânci speriat. Tom Cullen se ridicase din pat. Avea ochii deschişi şi goi. Kojak scheună din nou, dar Tom nu-l băgă în seamă. Se duse la uşă şi ieşi în noaptea cumplită. Kojak se duse la fereastra din sala recepţiei şi se ridică pe labele din spate, privind afară. Rămase o vreme la geam, continuând să scâncească trist. Apoi se întoarse şi se lungi din nou alături de Stu.

Vântul continua să urle şi să vâjâie.

CAPITOLUL 75

— AM FOST la un pas de moarte, ştii, spuse Nick.

El şi cu Tom mergeau împreună pe trotuarele pustii. Vântul urla fără încetare, ca un nesfârşit expres fantomatic străbătând cerul negru. Stârnea pe străzi vaiete ciudate, ca de sirenă. Dac-ar fi fost treaz, Tom ar fi ţipat, *stahiile,* şi ar fi fugit. Dar nu era treaz — sau nu neapărat treaz — iar Nick se afla împreună cu el. Lapoviţă rece îl izbea în obraz.

— Chiar aşa? exclamă Tom. Doamne!

Nick râse. Vocea lui era profundă şi melodioasă, o voce foarte plăcută. Lui Tom îi plăcea la nebunie să-l audă vorbind.

— Sigur că da. Necunoscute sunt căile Lui. Gripa nu m-a doborât, dar era s-o păţesc din pricina unei zgârieturi de-a lungul piciorului. Uite, priveşte aici.

Aparent indiferent la frig, Nick îşi desfăcu centura şi-şi trase jeanşii în jos. Tom se aplecă interesat, precum un băieţel căruia i se arată un neg cu fire de păr crescând din vârf, o rană sau o înţepătură interesantă. De-a lungul piciorului lui

Nick se vedea o cicatrice urâtă, de-abia vindecată. Pornea chiar de sub pântece, chiar de la încheietura coapsei, şi cobora, pe lângă rotulă, până la mijlocul tibiei, unde, în sfârşit, se termina.

— Şi din asta era să *mori'?*

Nick îşi trase jeanşii la loc şi-şi încheie centura.

— N-a fost adâncă, dar s-a infectat. Infecţie înseamnă că în rană au pătruns nişte microbi. Infecţia este cel mai periculos lucru care există, Tom. Tocmai din cauza infecţiei produse de virusul Supergripei au murit atâţia oameni. Şi tot un soi de infecţie i-a împins pe oameni să producă virusul, la început. O infecţie a creierului.

— Infecţie, şopti Tom, fascinat.

Porniseră din nou la drum, parcă plutind deasupra trotuarului.

— Tom, şi Stu are tot o infecţie.

— Nu... nu, nu spune asta, Nick... Îl sperii pe Tom Cullen, Doamne, da, să ştii că-l sperii!

— Ştiu asta, Tom, şi-mi pare rău. Dar trebuie să afli. Are pneumonie la ambii plămâni. A dormit sub cerul liber aproape două săptămâni. Trebuie să-l îngrijeşti într-un anume fel. Dar şi aşa, este aproape sigur că va muri. Să fii pregătit şi pentru asta.

— Nu, nu-mi...

— Tom. Nick îşi puse mâna pe umărul lui Tom, dar Tom nu simţi nimic... ca şi cum mâna lui Nick ar fi fost de fum. Dacă moare, tu şi Kojak trebuie să vă continuaţi drumul. Să ajungeţi la Boulder şi să le spui celor de-acolo că ai văzut mâna Domnului în deşert. Dacă aceasta e voia lui Dumnezeu, Stu va merge împreună cu tine... la timpul potrivit. Dar dacă e voia Domnului ca Stu să piară, aşa se va întâmpla. Cum a fost să fie şi cu mine.

— Nick, te rog...

— Ţi-am arătat rana de la piciorul meu cu un scop. Există pastile împotriva infecţiilor. În locuri cum este acesta.

Tom se uită în jur şi, spre surprinderea lui, constată că nu se mai aflau pe stradă. Se aflau într-un magazin întunecos. O farmacie. De tavan atârna, suspendat cu o coardă de pian, un scaun pe rotile, ca un fantomatic cadavru mecanic. În dreapta lui Tom, un afiş anunţa: DISPOZITIVE ÎMPOTRIVA INCONTINENŢEI.

— Da, domnule? Cu ce vă pot servi?

Tom se suci pe călcâie. Nick se afla în spatele tejghelei, într-un halat alb.

— Nick?

— Da, domnule. Nick începu să pună sticluţe cu pastile înaintea lui Tom. Aici este penicilină. Foarte bună împotriva pneumoniei. Aici ai ampicilina, iar asta-i amoxicilină. Foarte bune şi ele. Iar asta-i penicilină-V, care de obicei se administrează copiilor. S-ar putea să aibă efect, dacă celelalte se dovedesc ineficiente. Trebuie să bea foarte multă apă şi sucuri, dar pentru că probabil n-o să prea găseşti, dă-i din astea. Sunt tablete de vitamina C. Apoi, trebuie să fie plimbat...

— Nu *pot să ţin minte totul!* se tângui Tom.

— Mi-e teamă că va trebui. În afară de tine, nu mai e nimeni pe aici. Eşti singur.

Tom începu să plângă.

Nick se aplecă înainte. Braţul lui execută o mişcare de măturare. Propriu-zis, nu-l pălmui — din nou avu senzaţia că trupul lui Nick era din fum, care îl ocolea sau poate trecea prin el — cu toate acestea, Tom îşi simţi capul pornind spre spate. I se păru că în minte i se declanşează un resort.

— Opreşte-te! Nu poţi să te porţi ca un copil, tocmai acum! Fii bărbat, Tom! Pentru numele lui Dumnezeu, fii bărbat!

Tom rămase cu privirile aţintite asupra lui Nick, cu mâna la obraz şi ochii mari.

— Să-l plimbi, îi spuse Nick. Ridică-l pe piciorul sănătos. Trage de el, dacă e nevoie. Dar

neapărat ridică-l de pe spate, pentru că altfel moare sufocat.

— Se poartă de parcă n-ar fi el, spuse Tom. Strigă... vorbeşte cu oameni care nu se află acolo.

— Deliriază. Oricum, plimbă-l. Cât se poate mai mult. Fă-l să înghită penicilină, câte o pilulă de fiecare dată. Dă-i aspirină, ţine-l la cald. Roagă-te. Astea sunt lucruri pe care le poţi face.

— Foarte bine, Nick. Foarte bine, am să mă străduiesc să mă port ca un bărbat. Voi încerca să nu uit. Dar tare mi-aş dori să fii şi tu aici, Doamne, da!

— Fă cum ştii tu mai bine, Tom. Asta-i tot.

Nick dispăru. Tom se trezi în farmacia pustie, lângă tejghea. În faţa lui se găseau patru sticluţe cu pilule. Tom se holbă vreme îndelungată la ele, apoi le culese şi porni.

Tom se întoarse la 4 dimineaţa, cu umerii îngheţaţi de zloată. Furtuna se mai domolise, iar la răsărit se ivise o geană de lumină. Kojak îi făcu o primire entuziastă, lătrând vesel, iar Stu gemu şi se trezi. Tom îngenunche lângă el.

— Stu?

— Tom? Respir greu.

— Am medicamente, Stu. Mi le-a arătat Nick. Le iei şi scapi de infecţie. Chiar acum o să iei una.

Din plasa pe care o adusese cu el, Tom scoase cele patru flacoane cu medicamente şi o sticlă mare cu Gatorade. Nick se înşelase în ceea ce priveşte sucurile. La Green River Superette erau o mulţime.

Stu se uită la pilule, ţinându-le aproape de ochi.

— Tom, de unde-ai luat astea?

— De la farmacie. Nick mi le-a dat.

— Ei, nu se poate.

— Ba da! Ba da! Trebuie să iei mai întâi penicilină, ca să vedem dacă are efect. Pe care scrie penicilină?

— Pe asta... dar, Tom...

— Nu. Aşa trebuie. Aşa a spus Nick. Şi e musai să mergi.

— Nu pot merge. Am un picior rupt. Şi mi-e rău.

Vocea lui Stu devenise morocănoasă şi arţăgoasă. Vocea pe care o auzi de obicei în salonul unui spital.

— E obligatoriu. Dacă nu, te trag eu, cu mâinile mele, îi explică Tom.

Stu îşi pierdu şi ultima lui vagă relaţie cu realitatea. Tom îi vârî o capsulă de penicilină în gură, iar Stu o înghiţi, din reflex, cu Gatorade, ca să nu se înece. Cu toate acestea, îl cuprinse o criză gravă de tuse, iar Tom prinse să-l bată pe spate, de parc-ar fi fost un bebeluş pe care-l ajuta să râgâie. Apoi, cu forţa, îl ridică pe Stu pe piciorul cel bun şi începu să-l plimbe încolo şi încoace prin recepţie, urmaţi de Kojak, care avea un aer îngrijorat.

— Te rog, Doamne, spunea Tom. Te rog, Doamne, te rog, Doamne.

Stu strigă:

— Ştiu de unde să-i fac rost de o scândură pentru spălat, Glen! Au la magazinul ăla cu instrumente muzicale! Am văzut una în vitrină!

— Te rog, Doamne, gâfâia Tom.

Capul lui Stu i se lăsase pe umăr. Ardea ca un cuptor. În urma lui se târa, neputincios, piciorul prins în atele.

Nicicând nu păruse Boulderul mai departe decât în acea mohorâtă dimineaţă.

Lupta lui Stu cu pneumonia dură două săptămâni. Înghiţi cantităţi uriaşe de Gatorade, V-8, suc de grepfrut Welch şi diverse tipuri de suc de portocale. Rareori îşi dădea seama ce bea. Urina lui era puternic colorată şi acidă. Făcea pe el ca un copil şi, tot ca la copii, scaunele erau de culoare

galben-deschis, moi şi absolut imprevizibile. Tom îl ţinea curat. Tom îl plimba prin sala de recepţie de la Utah Hotel. Şi aştepta noaptea când avea să rămână treaz, nu pentru că Stu delira în somn, ci pentru că respiraţia aceea greoaie avea, în sfârşit, să înceteze.

Penicilina îi provocă după două zile o erupţie roşiatică, urâtă, şi Tom trecu la ampicilină. Stu o suportă mai bine. Pe 7 octombrie, Tom se sculă în zori şi-l găsi pe Stu dormind profund. Întregul lui corp era scăldat în transpiraţie, dar fruntea era rece. Febra cedase în cursul nopţii. Următoarele două zile, Stu dormi aproape tot timpul. Tom duse o adevărată luptă cu el ca să-l trezească doar cât să-şi ia pilulele şi cuburile de zahăr de la restaurantul lui Utah Hotel.

Pe 11 octombrie boala se întoarse şi Tom se temu cumplit că sfârşitul era aproape. Dar temperatura nu crescu la fel de mult, iar respiraţia nu deveni la tel de greoaie ca în teribilele dimineţi de 5 şi 6.

Pe 13 octombrie, după ce aţipise într-unul din scaunele din recepţie, Tom se trezi şi-l văzu pe Stu în picioare, privind în jur.

— Tom, şopti el, sunt viu.

— Da, exclamă Tom în culmea bucuriei. Doamne, da!

— Mi-e foame. N-ai putea pregăti nişte supă, Tom? Cu tăiţei, poate?

Până spre 18, încetul cu încetul prinse puteri. Se plimba în hol câte cinci minute la rând, sprijinit pe cârjele pe care Tom i le adusese de la farmacie. Din locul în care oasele fracturate începuseră să se prindă venea o mâncărime continuă şi înnebunitoare. Pe 20 octombrie ieşi la plimbare afară pentru prima oară. Înfofolit în haine groase şi o uriaşă blană de oaie. Ziua era caldă şi însorită, dar frigul ameninţa să vină în orice moment. Chiar dacă la Boulder era încă miez de toamnă şi plopii se împodobeau cu auriu, aici se aflau în prag de

iarnă. Se vedeau deja petice acoperite cu granule îngheţate de zăpadă, în zonele umbroase, unde soarele nu ajungea niciodată.

— Nu ştiu, Tom, spuse el. Cred că am putea ajunge până la Grand Junction, dar de acolo înainte, nu ştiu. În munţi trebuie să fie foarte multă zăpadă. Iar eu n-am curajul să mă mişc, cel puţin pentru o vreme. Trebuie mai întâi să fiu din nou în stare să merg.

— Şi cât mai durează până ce poţi din nou să mergi, Stu?

— Nu ştiu, Tom. Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem.

Stu era hotărât să nu se mişte prea repede, să nu forţeze — fusese atât de aproape de moarte, încât cu atât mai mult se bucura acum de însănătoşire. Dorea ca ea să fie deplină. Se mutară din holul recepţiei într-un apartament de două camere, tot la parter. Camera de vizavi o primi Kojak. Piciorul lui Stu se refăcea cu adevărat, dar din cauză că oasele nu fuseseră potrivite cum se cuvine, piciorul nu avea să-şi recapete forma lui normală, dreaptă, decât dacă George Richardson consimţea să-l rupă din nou şi să i-l pună la loc. Avea să rămână cu un şchiopătat când renunţa la cârje.

Cu toate acestea, se puse pe treabă, făcând exerciţii şi încercând să-şi întărească muşchii. Ca să-şi recapete chiar şi numai şaptezeci şi cinci la sută din capacitatea piciorului avea să dureze foarte mult, dar oricum nu avea nimic altceva de făcut peste iarnă.

La 28 octombrie, la Green River se aşternu un strat de zăpadă de aproape doisprezece centimetri.

— Dacă nu ne mişcăm repede, îi spuse Stu lui Tom, contemplând ninsoarea, vom petrece toată iarna asta afurisită la Utah Hotel.

Ziua următoare merseră cu Plymouthul lor la staţia de benzină de la marginea oraşului. Făcând

multe pauze şi lăsându-l pe Tom să îndeplinească partea grea a muncii, schimbară cauciucurile cam chele din spate pe o pereche de anvelope speciale pentru zăpadă. Stu se gândi că ar fi fost mai bine să găsească o maşină cu tracţiune integrală, însă în cele din urmă hotărî, în chip destul de iraţional, că e mai bine să se declare mulţumiţi cu ceea ce le oferise şansa. Tom încheie operaţiunea prin încărcarea a patru saci cu nisip, de câte douăzeci şi cinci de kilograme, în portbagajul maşinii. Părăsiră Green River de Halloween, îndreptându-se spre est.

Ajunseră la Grand Junction pe 2 noiembrie, la prânz; cum avea să se dovedească, nu le mai rămăseseră la dispoziţie decât trei ore. Cerul fusese plumburiu întreaga dimineaţă şi, când intrară pe strada principală, primii fulgi de zăpadă începuseră să danseze pe botul Plymouthului. Trecuseră de mai multe ori printre trâmbe trecătoare de fulgi, dar acum era vorba de o ninsoare serioasă. După cum arătau norii, urma o furtună de zăpadă.

— Alege bine unde vrei să ne instalăm, spuse Stu. S-ar putea să rămânem blocaţi mai multă vreme.

Tom îi arătă cu degetul:

— Acolo! Motelul ăla, cu stea pe el!

Motelul cu stea era Grand Junction Holiday Inn.

Dedesubtul firmei şi a stelei îmbietoare se vedea un anunţ, pe care scria cu litere mari şi roşii: BUN V NIT LA SĂRB TOA-REA VERII GR ND JUNCTION '90! 12 IUNIE - 4 IU IE!

— Foarte bine. La Holiday Inn vom trage.

Parcă maşina şi opri motorul Plymouthului, care nu avea să mai fie niciodată aprins. Către ora 2 după-amiaza, ningea aşezat, perdeaua albă şi groasă căzând tăcut şi aparent fără sfârşit. Pe la 4, vântul uşor se transformase în vijelie, măturând zăpada şi troienind-o în munţi ce creşteau halucinant. Ninse toată noaptea. Când se treziră a doua zi, îl văzură pe Kojak în faţa uşilor mari,

duble, din holul de recepţie, contemplând imensa mare albă şi nemişcată. Doar o gaiţă se plimba ţanţoş pe rămăşiţele unui cort ridicat vara trecută, de cealaltă parte a străzii.

— Sfinte Sisoe, murmură Tom. Suntem blocaţi de zăpadă, este, Stu?

Stu încuviinţă din cap.

— Cum mai ajungem noi la Boulder pe o vreme ca asta?

— Aşteptăm primăvara, îl lămuri Stu.

— Şi până atunci?

Tom părea atât de abătut, încât Stu îşi lăsă braţul pe umărul lui.

— Timpul trece repede, îl consolă, deşi ştia prea bine că n-o să-i rabde inima pe nici unul dintre ei să aştepte până atunci.

Stu gemea şi se tânguia de o vreme în beznă. In cele din urmă, trase un ţipăt suficient de puternic ca să se smulgă din vis şi să se trezească în camera lui de la Holiday Inn proptit într-un cot şi holbându-se în gol. Oftă prelung şi tremurat şi întinse mâna spre veioza de pe noptieră. Acţionă de două ori întrerupătorul înainte să-şi revină de tot. Ciudat cât de greu dispărea obişnuinţa de a avea curent electric. Ridică lampa Coleman de pe podea şi o aprinse. Folosi oala de noapte şi apoi se aşeză pe scaunul de la birou. Ceasul lui arăta ora 3.15 dimineaţa.

Avusese iarăşi visul. Visul cu Frannie. Coşmarul.

Totul se petrecea întotdeauna la fel. Frannie avea dureri, transpiraţia îi scălda obrajii. Richardson era pregătit să intervină, iar Laurie Constable era gata să-l ajute. Picioarele lui Fran erau ridicate şi prinse în brăţări de oţel inoxidabil...

Împinge, Frannie. Ţine-te tare. Merge foarte bine.

Dar după privirea sumbră a lui George pe deasupra măştii, Stu înţelegea că lui Fran nu-i merge deloc bine. Ceva nu era în regulă. Laurie îi ştergea transpiraţia de pe faţă şi-i aranja părul pe frunte.

Iese cu picioarele înainte.

Cine pronunţase aceste cuvinte? Era o voce sinistră, fără trup, înceată şi tărăgănată, ca o voce înregistrată pe un disc de 45, ascultat pe turaţia 33.

Iese cu picioarele înainte.

Vocea lui George: *Ar fi bine să-l chemi pe Dick. Spune-i că s-ar putea să fie nevoie...*

Vocea lui Laurie: *Doctore, a început să piardă foarte mult sânge...*

Stu îşi aprinse o ţigară. Era îngrozitor de proastă la gust, dar după visul acela, orice i se părea o mângâiere. *E pur şi simplu un vis provocat de îngrijorare. Ai în tine ideea asta, tipic macho, că lucrurile nu ies cum trebuie, dacă nu eşti şi tu acolo. Hai, Stuart, las-o baltă: Frannie e bine. Nu toate visele se împlinesc.*

Dar de o jumătate de an încoace prea multe dintre ele se dovediseră *reale.* Sentimentul că în acest vis, în care Fran năştea, i se arăta viitorul, nu voia să-l părăsească.

Stinse ţigara fumată până la jumătate şi se uită absent în flacăra stabilă a lămpii. Era 29 noiembrie; stăteau la Grand Junction Holiday Inn de aproape patru săptămâni. Timpul trecuse încet, dar reuşiseră să-şi găsească o distracţie, având la dispoziţie un întreg oraş unde puteai prăda tot felul de nimicuri amuzante.

Într-un depozit de pe Grand Avenue, Stu descoperise un generator Honda de dimensiuni medii pe care-l transportaseră în Convention Hall, vizavi de Holiday Inn, ridicându-l cu un scripete pe o sanie trasă cu două Snow Cats — cu alte cuvinte, cam cum îşi cărase Trashcan Man ultimul dar pentru Randall Flagg.

— Ce-o să facem cu el? întrebă Tom. Punem în funcţiune curentul electric la motel?

— Generatorul e prea mic pentru asta.

— Şi-atunci? La ce bun? Tom ţopăia de nerăbdare.

— O să vezi, îi promise Stu.

Puseră generatorul în cabina cu dispozitive electrice din Convention Hali, iar Tom uită imediat de el — ceea ce Stu şi sperase. A doua zi plecă la Grand Junction Sixplex cu snowmo-bilul şi, folosindu-se de astă dată singur de sanie şi de scripete, coborî un vechi aparat de proiecţie de treizeci şi cinci de milimetri pe fereastra de la primul etaj al depozitului, acolo unde-i găsise cu prilejul unei prime explorări. Fusese înfăşurat în plastic... şi apoi uitat, pur şi simplu, judecând după praful care se adunase pe învelişul protector.

Stu mergea acum destul de bine, cu toate acestea avusese nevoie de aproape trei ore ca să tragă proiectorul din uşa lui Convention Hall până în centrul sălii. Folosise trei mici şasiuri rulante, aşteptându-se tot timpul, să apară şi Tom, în căutarea lui. Munca ar fi mers mult mai repede cu ajutorul lui Tom, dar ar fi ratat surpriza. Se pare însă că Tom avea altceva de făcut şi nu-l văzu toată ziua. Când Tom apăru la Holiday Inn pe la 5, cu obrajii roşii şi înfăşurat într-un şal, totul era deja pregătit.

Stu adusese toate cele şase filme pe care le găsise la complexul Grand Junction Cinema. După cină, Stu spuse, pe un ton nepăsător:

— Hai cu mine la Convention Hall, Tom.

— De ce?

— Ai să vezi.

Ca să ajungă la Convention Hall, nu trebuia decât să traverseze strada înzăpezită. La intrare, Stu îi întinse lui Tom o cutie cu floricele de porumb.

— Asta la ce-mi trebuie? se miră Tom.

— N-are nici un haz să te uiţi la film fără popcorn, fleţule, spuse Stu zâmbind.

— *FILM?*

— Păi sigur că da.

Tom năvăli în Convention Hall. Văzu proiectorul cel mare gata de pornire, ecranul sălii de conferinţe tras şi două scaune pliante aşezate în mijlocul încăperii imense şi pustii.

— Uau, şopti, iar Stu nu şi-ar fi putut dori mai mult decât această expresie de imensă uimire a tânărului.

— Am lucrat trei veri la Starlite Drive-In din Braintree, îi explică Stu. Sper că n-am uitat să fac o reparaţie, dacă filmul se întrerupe.

— Uau, repetă Tom.

— Trebuie să facem pauze între bobine. N-am de gând să mai umblu după încă un aparat.

Stu păşi cu grijă prin încâlceala de fire, care legau proiectorul de generatorul Honda din cămăruţă, şi trase de şnurul de pornire. Generatorul începu să duduie vesel. Stu închise uşa cât mai bine, ca să estompeze zgomotul motorului, apoi stinse luminile. Peste nici cinci minute stăteau unul lângă celălalt şi-l urmăreau pe Silvester Stallone ucigând sute de traficanţi de droguri în *Rambo IV: The Fire-Fight.* Sunetul Dolby se revărsa asupra lor din cele şaisprezece difuzoare din Convention Hali, uneori atât de tare, încât abia de mai auzeau dialogurile (atâtea câte erau)... dar le plăcu la nebunie.

Gândindu-se mai bine la ce făcuse, Stu nu se abţinu să nu zâmbească. Cineva care nu-l cunoştea ar fi putut să-l considere prost — nu avea decât să lege un aparat video la un generator cu mult mai mic şi ar fi putut astfel să urmărească sute de filme, probabil chiar în Holiday Inn. Dar după părerea lui, un film la televizor nu se compara cu unul văzut la cinema. Şi nici asta nu era lucrul cel mai important. Trebuia să-şi omoare timpul

cumva... şi uneori timpul era foarte greu de omorât.

Oricum, unul dintre filme era o reeditare a unuia dintre ultimele filme de desene animate ale lui Disney, *Oliver and Company,* care nu fusese niciodată difuzat pe casetă. Tom nu se mai sătura privindu-l, râzând ca un copil la diversele boroboaţe ale lui Oliver, Artful Dodger şi Fagin, care, în desenul animat, locuiau pe un şlep din New York şi dormeau pe un scaun furat dintr-un avion.

În afară de cinematograf, Stu asamblase şi peste douăzeci de modele auto de jucărie, inclusiv un Rolls-Royce din două sute patruzeci de piese, care costa şaizeci şi cinci de dolari înainte de Supergripă. Tom construise o machetă stranie, dar foarte atrăgătoare, în felul ei, care acoperea aproape jumătate din suprafaţa sălii de recepţie, cea mai mare din Holiday Inn; folosise mucava, ipsos şi diverşi coloranţi pentru alimente. O numise Baza Lunară Alpha. Da, îşi găsiseră tot timpul de lucru, dar...

Ceea ce-ţi trece ţie prin minte e o nebunie.

Îşi îndoi genunchiul. Era într-o formă mult mai bună decât ar fi putut spera, în parte datorită greutăţilor şi maşinăriilor pentru exerciţii fizice din sala specială de la Holiday Inn. Înţepeneala şi durerile nu dispăruseră, dar era în stare să meargă fără cârje, şchiopătând uşor. Încet şi cu grijă, ar fi putut să plece la drum. Era convins că-l poate învăţa pe Tom cum să conducă un Arctic Cat, de felul celor pe care aproape oricine le ţinea aici în spatele garajelor. Dacă străbăteau câte treizeci de kilometri pe zi, cu cort, saci mari de dormit şi concentrate uscate prin congelare din belşug...

Sigur că da, şi când o veni peste voi avalanşa tocmai în Vail Pass, o s-o ameninţaţi cu un buchet de morcovi congelaţi şi-o să-i spuneţi să se ducă într-altă parte. E o nebunie!

Totuşi...

Îşi strivi ţigara şi stinse lampa cu gaz. Dar nu adormi decât foarte târziu.

La micul dejun, îşi întrebă prietenul:

— Tom, cât de tare doreşti tu să ajungi la Boulder?

— Şi să-i văd pe Fran, Dick, Sandy? Doamne, vreau să ne întoarcem la Boulder mai mult ca orice pe lume. Crezi că au dat căsuţa mea altcuiva?

— Nu, sunt sigur că n-au dat-o. Ce vreau să te întreb eu este dacă nu cumva ar merita să ne încercăm norocul?

Tom păru nedumerit. Tocmai când Stu se pregătea să explice mai departe, Tom vorbi:

— Doamne, în toate trebuie să ai puţin noroc, este?

Hotărârea a fost luată în acest chip simplu. Părăsiră Grand Junction în ultima zi a lui noiembrie.

N-a fost nevoie să-l înveţe pe Tom cum să meargă cu snowmobilul. Stu găsi un monstru de vehicul într-un adăpost al Departamentului Circulaţie Colorado, la doar ceva mai mult de un kilometru de Holiday Inn. Avea un motor supradimensionat, structură în stare să reziste la vânturile cele mai rele şi, ce era mai important, fusese modificat în aşa fel încât să cuprindă şi un compartiment deschis pentru depozitare, destinat, fără îndoială, echipamentelor speciale pentru acţiunile de intervenţie. Spaţiul era suficient de încăpător pentru un câine mare. Oraşul având un număr considerabil de magazine cu obiecte destinate activităţilor sub cerul liber, s-au echipat fără greutate pentru călătorie, cu toate că epidemia de gripă se dezlănţuise la începutul verii. Luară cu ei un cort uşor, format din două jumătăţi, şi saci groşi de dormit, câte o pereche de schiuri pentru

fond (deşi gândul că va trebui să-i dea lecţii de schi-fond lui Tom nu-l încânta deloc pe Stu), o sobă Coleman mare, cu gaz, lanterne, butelii cu gaz, baterii de rezervă, alimente concentrate şi o puşcă Garand mare, cu lunetă.

Până după prânzul celei dintâi zile, Stu îşi dădu seama că teama de a rămâne înzăpeziţi şi fără alimente într-un loc oarecare era nefondată. Pădurile erau pline de vânat; nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, împuşcă un cerb, cel dintâi din clasa a noua, când chiulise de la şcoală ca să meargă la vânătoare cu Unchiul Dale. Cerbul de atunci fusese de fapt o căprioară costelivă, a cărei carne avusese gust de sălbăticiune şi destul de amar... din cauza urzicilor, îi explicase Unchiul Dale. Acesta însă era un cerb splendid, masiv şi cu pieptul lat. Dar iarna de-abia începea, îşi zise Stu în timp ce-i scotea maţele cu un cuţit imens, pe care-l luase dintr-un magazin de articole sportive din Grand Junction, iarna de-abia începuse. Natura avea propriul ei stil de a rezolva suprapopularea. Tom aprinse focul, în timp ce Stu se străduia să tranşeze cât mai bine cerbul; mânecile hainei lui grele, mânjite cu sângele lipicios, se întăriseră. Când isprăvi, întunericul se lăsase de vreo trei ore, iar piciorul lui bolnav cânta "Ave Maria". Căprioara pe care o vânase cu Unchiul Dale fusese pregătită de Shoey, un bătrân, care locuia într-o magherniţă la ieşirea din Braintrec. O jupuise şi o tranşase pentru trei dolari şi cinci kilograme de carne.

— Ce binc-ar fi fost dacă era şi bătrânul Shoey prin preajmă, în seara asta, spuse el oftând.

— Cine? tresări Tom, care aţipise.

— Nimeni, Tom. Vorbeam şi cu de unul singur.

După cum avea să se dovedească, efortul meritase. Carnea era dulce, delicioasă. După ce mâncaseră pe săturate, Stu pregăti încă vreo cincisprezece kilograme, pe care a doua zi de dimineaţă le puse într-unul dintre compartimentele

mai mici de depozitare ale snowmobilului. În cea dintâi zi nu străbătuseră decât douăzeci şi patru de kilometri.

În noaptea aceea, visul se schimbă. Se afla din nou în sala de naşteri. Sângele se răspândise peste tot — mânecile bluzei albe pe care o purta erau mânjite şi se întăriseră. Cearşaful ce o acoperea pe Frannie era şi el ud de sânge. Iar ea ţipa fără încetare.

Vine, îi spunea George printre gâfâituri. *I-a sosit, în sfârşit, sorocul, Frannie, copilul aşteaptă să se nască, împinge, deci! ÎMPINGE!*

Ieşi, ieşi într-adevăr, purtat de un ultim puhoi de sânge. George îl ajută pe copil să se elibereze, prinzându-l de şolduri, pentru că ieşise cu picioarele înainte.

Laurie începu să ţipe. Instrumentele din oţel inoxidabil se răspândiră peste tot...

Pentru că era un lup cu faţă de om, rânjind turbat, era chiar Flagg, a cărui vreme venise din nou, nu era mort, încă nu murise, mai bântuia prin lume, Frannie îl născuse pe Randall Flagg...

Stu se trezi, auzindu-şi respiraţia grea. Oare strigase?

Tom dormea dus, cuibărit atât de adânc în sacul de dormit, încât Stu nu-i mai vedea decât bucla de pe frunte. Kojak stătea încovrigat alături de Stu. Totul era în regulă, nu fusese decât un vis...

Şi atunci se ridică în noapte un urlet, înălţându-se, modulat, ca dangătul de argint al disperării... urletul unui lup sau, poate, chiotul stafiei unui ucigaş.

Kojak îşi înălţă capul.

Stu simţi cum i se face piele de găină pe braţe, pe coapse, pe pântece.

Urletul nu se repetă.

Stu adormi. De dimineaţă, îşi făcură bagajul şi porniră mai departe. Tom băgă de seamă că maţele

cerbului dispăruseră. În locul respectiv se vedea o învălmăşeală de urme şi pata de sânge, acum de un roz şters pe suprafaţa albă de nea, a animalului vânat de Stu... atât şi nimic mai mult.

După cinci zile de vreme bună, ajunseră la Rifle. A doua zi de dimineaţă, viforul se dezlănţuise cu toată forţa. Stu fu de părere că era mai bine să aştepte vremea bună acolo şi traseră la un motel din localitate. Tom deschise larg uşile holului, iar Stu intră cu snowmobilul înăuntru. După cum îi spuse lui Tom, era un garaj excelent, chiar dacă şenilele grele ale vehiculului distruseseră covorul moale din recepţie.

Ninse trei zile încheiate. Când se treziră, în dimineaţa de 10 decembrie, şi ieşiră din vizuina lor, soarele strălucea pe cer, iar temperatura crescuse mult. Stratul de zăpadă era acum cu mult mai gros şi devenise dificil să ghiceşti curbele şi răsucirile lui 1-70. Dar în acea zi luminoasă, caldă şi însorită, Stu nu era îngrijorat de menţinerea direcţiei. Pe la sfârşitul după-amiezei, când umbrele albastre începuseră să se lungească, Stu slăbi acceleraţia, apoi opri motorul snowmobilului, şi rămase cu trupul încordat, atent la fiece zgomot.

— Ce este, Stu? Ce...

Atunci auzi şi Tom. Un bubuit profund spre stânga şi înaintea lor. Vuietul crescu, până ce ajunse la intensitatea unui tren expres, pentru ca apoi să se stingă. În jur liniştea se aşternuse din nou.

— Ce se întâmplă, Stu? întrebă Tom impresionat.

— Fii pe pace, îl îndemnă, spunându-şi în sinea lui: *Sunt cu destul de îngrijorat pentru amândoi.*

Temperatura se menţinu în continuare ridicată. Pe 13 decembrie se ailau în apropiere de Shoshone, urcând în continuare spre vârful Munţilor Stâncoşi — spre punctul cel mai înalt din drumul lor, înainte de a începe să coboare iarăşi, spre Lovcland Pass.

Auzeau mereu bubuitul avalanşelor, uneori la distanţă, alteori atât de aproape, încât nu le mai rămânea decât să se uite în sus, să aştepte sperând că acele blocuri uriaşe de moarte albă nu aveau să le ascundă cerul. În ziua de 12, una dintre ele mătură valea şi se aşeză exact acolo unde ei se aflaseră doar cu o jumătate de oră în urmă, acoperind urmele snowmobilului sub tone de zăpadă afânată. Stu se temea tot mai mult că vibraţiile motorului aveau să se dovedească în cele din urmă fatale, declanşând o alunecare ce avea să-i îngroape sub un strat de nea de peste zece metri, înainte să apuce să se dezmeticească. Dar nu le rămânea altceva decât să meargă mai departe, cu speranţa că nu li se va întâmpla nimic.

Apoi temperatura scăzu din nou, îndepărtând oarecum primejdia. Un nou viscol îi ţinu în loc alte două zile, dar ieşiră dintre troiene şi-şi văzură de drum, auzind în timpul nopţii urletul lupilor. Uneori erau foarte departe de ei, alteori atât de aproape, încât ai fi zis că se opriseră chiar lângă cort; atunci Kojak sărea în picioare, mârâind din fundul gâtlejului, încordat ca un arc din oţel.

Pe 22 decembrie, lângă oraşul Avon, Stu ieşi cu snowmobilul dincolo de taluz, paralel cu şoseaua. Înaintau cu viteză constantă de cincisprezece kilometri la oră, liniştiţi şi fără probleme, stârnind nori spectaculoşi de nea în urma lor. Tom tocmai îi arătase mica localitate din vale, tăcută ca o imagine stereoptică din anii optzeci, cu o singură turlă albă de biserică şi troienele înalte până la streşinile caselor. In clipa următoare, carena snowmobilului începu să se încline în faţă.

— Ce mă-sa..., începu Stu, dar mai mult de atât nu mai apucă să spună.

Vehiculul se aplecă şi mai tare. Stu încercă să reducă viteza, dar era prea târziu. Îl cuprinse acel sentiment ciudat de lipsă de greutate, senzaţia pe care o ai după ce ai sărit de pe platforma bazinului de înot şi forţa gravitaţională tocmai a devenit egală cu aceea a saltului. Se văzură aruncaţi din sanie şi rostogolindu-se. Stu îi pierdu din vedere pe Tom şi Kojak. Zăpada rece îi pătrunse pe nări. Când îşi deschise gura, ca să ţipe, neaua îi intră pe gât. Pe după gulerul hainei. Se rostogolea. Cădea. În cele din urmă, se opri într-un troian mare şi adânc.

Se luptă să iasă la suprafaţă ca un înotător, simţind că-i ia gâtul foc. Gâtlejul lui era ars de zăpadă.

— Tom! strigă, călcând zăpada.

Fapt straniu, din unghiul acesta vedea foarte bine marginea şoselei şi locul prin care se prăbuşiseră, provocând în cădere propria lor avalanşă miniaturală. Partea din spate a snowmobilului se iţea din zăpadă, la vreo douăzeci de metri mai la vale. Ai fi zis că este o baliză portocalie. Straniu cât de mult îl urmăreau imaginile legate de apă... apropo, nu cumva Tom se îneca?

— Tom! *Tommy!*

Kojak sări din marea albă, arătând de parcă l-ar fi tăvălit cineva de la bot şi până în vârful cozii prin zahăr pudră, şi-şi croi drum spre el, cu pieptul.

— Kojak! strigă Stu. Caută-l pe Tom! *Caută-l pe Tom!*

Kojak lătră şi se chinui să se întoarcă. Se îndreptă spre un loc în zăpadă unde se ghicea o gaură şi lătră din nou. Căznindu-se, căzând, mâncând zăpadă, Stu ajunse la locul cu pricina şi începu să caute. Înhăţă cu mâna înmănuşată haina lui Tom şi zmuci de ea cu disperare. Tom ieşi la iveală, zbătându-se după aer şi vomitând; răpuşi de

efort, căzură amândoi pe spate, în zăpadă. Tom chiui, gâfâind.

— Gâtul meu! O să-mi ia foc! O, Doamne, neisprăvitul de mine...

— E din cauza răcelii, Tom. O să treacă.

— Mă sufocam...

— Gata, a trecut, Tom. Totul va fi în regulă.

Rămaseră aşezaţi în zăpadă, trăgându-şi sufletul. Stu îl cuprinse pe Tom, încercând să-i potolească tremurul. Din depărtare, veni până la ei tunetul rece al altei avalanşe.

Le luă tot restul zilei să străbată kilometrul dintre locul unde ieşiseră din drum şi oraşul Avon. Nu se punea problema să salveze snowmobilul sau proviziile din vehicul; se rostogoliseră mult prea jos, pe panta abruptă. Avea să rămână acolo cel puţin până la primăvară — sau poate pentru totdeauna, după cum mergeau acum lucrurile.

Ajunseră în oraş la o jumătate de oră după lăsarea amurgului; nu mai erau buni decât să aprindă un foc şi să găsească un loc cât de cât cald, unde să doarmă. În noaptea aceea dormiră fără vise, un somn profund, după o extremă oboseală.

În zori, începură să alerge încolo şi încoace, încercând să se reutileze, lucru mult mai greu de făcut în orăşelul Avon decât la Grand Junction. Stu se gândi din nou să se oprească pe loc şi să aştepte primăvara aici — dacă ar fi spus că este cel mai bine să procedeze astfel. Tom nu lI-ar fi contrazis, iar nu mai departe de ieri primiseră o lecţie aspră despre ce li se-ntâmplă celor care mizează prea mult pe noroc. În cele din urmă însă, respinse ideea. Copilul trebuia să se nască pe la începutul lui ianuarie. Ţinea morţiş să fie acolo, când se întâmpla. Vroia să vadă cu ochii lui că totul se desfăşoară cum se cuvine.

La capătul scurtei străzi principale din Avon, descoperiră o reprezentanţă John Deere, iar în

garajul din spatele camerei unde erau expuse produsele noi, găsiră două snowmobile Deere folosite. Nici unul nu era de calitatea vehiculului lui Highway Department, cu care Stu nimerise în afara drumului, dar unul dintre ele avea o bandă extralată de direcţie, prevăzută şi cu crampoane, şi părea potrivit. Nu găsiră alimente concentrate, prin urmare se mulţumiră cu conserve. A doua parte a zilei o petrecură căutând echipament de campanie din casă în casă, o treabă care nu le făcea plăcere. Victimele gripei zăceau peste tot, transformate în groteşti exponate ale unor caverne îngheţate.

Spre sfârşitul zilei, găsiră laolaltă aproape tot ce le trebuia, într-o casă mare, cu camere de închiriat, nu departe de strada principală. Înaintea epidemiei de Supergripă, aici locuiseră, după cât se ghicea, tineri, de felul celor veniţi în Colorado să facă lucrurile despre care cânta John Denver pe vremuri. Tom găsi chiar o pungă mare verde, pentru gunoi, ascunsă într-un ungher se sub scară, plină cu un soi foarte tare de "Rocky Mountain High".

— Ce-i ăsta? E tabac, Stu?

Stu îi zâmbi.

— Se pare că şi alţii credeau că e tutun. Dar este iarbă de astragal, Tom. Las-o acolo unde ai găsit-o.

Încărcară snowmobilul cu grijă, punând deoparte alimentele conservate, legând bine noii saci de dormit şi cortul. Însă primele stele apăruseră pe cer şi se hotărâră să mai petreacă o noapte la Avon.

Mergând încet pe zăpada îngheţată spre casa unde-şi stabiliseră cartierul general, lui Stu îi veni un gând destul de uimitor: mâine era Ajunul Crăciunului. Îi venea foarte greu să creadă că timpul se scursese cu o asemenea viteză, dar dovada cea mai bună o avea pe ceasul de mână cu calendar. Plecaseră, într-adevăr, din Grand Junction cu peste trei săptămâni în urmă.

Ajunşi acasă, Stu spuse:

— Ia-l şi pe Kojak înăuntru şi aprinde focul. Eu mai am ceva de făcut.

— Ce anume, Stu?

— E surpriză, spuse Stu.

— Surpriză? Şi eu n-o să aflu?

— Ba da.

— Când? întrebă Tom cu ochi scânteietori.

— Peste vreo două zile.

— Tom Cullen nu poate aştepta două zile o surpriză, Doamne, nu.

— Tom Cullăn n-o să aibă de ales, îi zâmbi Stu. Mă întorc într-o oră. Să fii gata de drum.

— Păi... bine.

Trecu mai bine de o oră şi jumătate până ce Stu găsi ce dorea. Tom îl bătu la cap să-i spună despre ce surpriză era vorba încă o oră sau două. Stu însă rămase mut şi, până la culcare, Tom uitase totul.

Culcat fiecare în patul lui, în întuneric, Stu spuse:

— Pun pariu că acum regreţi c-am plecat din Grand Junction, este?

— Doamne, nu, îi răspunse Tom pe jumătate adormit. Vreau să ajung la căsuţa mea cât mai repede. Sper să nu mai ieşim din drum şi să cădem în zăpadă. Tom Cullen a fost la un pas să moară sufocat!

— Va trebui să mergem mai încet şi mai atent, îi replică Stu, fără să mai aducă vorba despre ce-i ameninţa dacă se întâmpla din nou... şi nu mai reuşeau să nimerească la fel de uşor într-un adăpost.

— Când crezi că vom ajunge, Stu?

— Mai avem mult, bătrâne. Dar vom ajunge. Şi acum cred c-am face bine să dormim, ce părere ai?

— Ai dreptate.

În noaptea aceea visă că Frannic şi cumplitul ei copil-lup muriseră la naştere. Îl auzi pe George Richardson spunând, de la mare distanţă: *Din cauza gripei. Din cauza gripei, nu se mai nasc copii. Graviditatea înseamnă moarte, din cauza*

gripei. Un pui în fiecare oală şi un lup în fiecare uter. Din cauza gripei. Suntem terminaţi. Omenirea e terminată. Din cauza gripei.

De undeva, din apropiere — şi tot mai aproape — veni, ca urletul unui lup, râsul Omului Întunecat.

În Ajunul Crăciunului porniră într-o etapă de drum susţinut, care avea să dureze până aproape de Anul Nou. Din cauza frigului, suprafaţa zăpezii îngheţase şi făcuse crustă. Vântul sufla, stârnind şi învârtejind nori din cristale de gheaţă, adunându-le în dune ca spicele, pe care snowmobilul John Deere le străbătea cu uşurinţă. Purtau ochelari de soare, ca să se protejeze de albul strălucitor.

În seara de Ajun poposiră, pe crusta de gheaţă, la treizeci şi şase de kilometri est de Avon, nu departe de Silverthorne. Se aflau acum chiar în pragul lui Loveland Pass, în timp ce Eisenhower Tunnel, închis sub zăpadă ca un mormânt, rămăsese undeva dedesubtul şi la estul lor. Aşteptând încălzirea cinei, Stu descoperi un lucru vrednic de mirare. Jucându-se alene cu o secure, izbind în crusta îngheţată şi apoi măturând cu mâna praful alb de dedesubt, constatase că la o adâncime de nici un braţ sub locul în care stăteau ei se afla o suprafaţă de metal albastru. Vroi să-i atragă atenţia şi lui Tom asupra descoperirii sale, apoi se răzgândi. Gândul că stăteau la mai puţin de un metru deasupra unui blocaj de circulaţie, la mai puţin de un metru deasupra a Dumnezeu ştie câte trupuri moarte, nu era prea liniştitor.

Când Tom se deşteptă în dimineaţa de 25, la 6.45, îl găsi pe Stu pregătind micul dejun, ceea ce era oarecum ciudat: Tom se scula întotdeauna înaintea lui Stu. Deasupra focului atârna o oală cu

supă de legume marca Campbell, care tocmai dădea în fiert. Kojak o urmărea cu mare entuziasm.

— 'Neaţa, Stu, îl salută Tom, trăgându-şi fermoarul la jachetă şi ieşind târâş din sacul de dormit şi jumătatea lui de cort.

Îi venea să facă pipi, ceva teribil.

— 'Neaţa, îi răspunse Stu. Şi un Crăciun fericit!

— Crăciun? Tom se holbă la el şi uită de pipi. *Crăciun?* repetă el.

— E dimineaţa de Crăciun. Se uită puţin în stânga lui Tom. Mai mult de-atât n-am fost în stare.

În crusta de gheaţă stătea înfipt un vârf de molid, înalt de vreun metru. Fusese decorat cu un pachet de ţurţuri de argint, descoperiţi în depozitul magazinului Five-and-Ten din Avon.

— Un pom de Crăciun, şopti Tom, copleşit. Şi cadouri. Acolo sunt cadouri, nu-i aşa, Stu?

În zăpada de sub pom se aflau trei pachete, toate împachetate în hârtie de mătase albastru-deschis, cu model de clopoţei de nuntă, din argint — la Five-and-Ten nu exista nici un fel de hârtie de împachetat pentru Crăciun, nici măcar în depozitul din spate.

— Sunt şi cadouri, desigur, spuse Stu. Pentru tine. De la Moş Crăciun, presupun.

Tom îi aruncă o privire indignată.

— Tom Cullen ştie că Moş Crăciun nu există! Doamne, nu! Sunt de la tine! Începu să se arate abătut. Iar eu nu ţi-am pregătit nimic! Am uitat... n-am ştiut că este Crăciun... sunt un prost! Un prost!

Îşi strânse mâna pumn şi se izbi în mijlocul frunţii. Era la un pas de lacrimi.

Stu se lăsă pe vine, lângă Tom:

— Tu mi-ai dat cadoul de Crăciun mai devreme.

— Nu, nu ţi-am dat. Am uitat. Tom Cullen nu-i decât un tont. Doamne, da, un tont.

— Dar să ştii că am primit un cadou de la tine. Cel mai grozav dintre toate. Sunt încă în viaţă.

Dacă nu erai tu, aş fi fost mort.

Tom se uită la el, fără să înţeleagă.

— Dacă n-ai fi apărut la vreme, aş fi pierit în şanţul ăla, la vest de Green River. Şi dacă n-ai fi fost tu, Tom, aş fi murit de pneumonie, de gripă sau ce naiba o fi fost, acolo, la Utah Hotel. Nu ştiu cum ai ales pastilele potrivite... dacă datorită lui Nick, lui Dumnezeu sau din pură baftă, fapt este că mi le-ai adus. N-ai de ce să te consideri tont. Fără tine, n-aş mai fi apucat Crăciunul acesta. Îţi rămân îndatorat.

— Ah, nu-i tot aia, răspunse Tom, care de fapt nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Ba *este* acelaşi lucru.

— Păi...

— Haide, uită-te la cadouri. Să vezi ce ţi-a adus moşu'. Sunt sigur că i-am auzit sania în miez de noapte. Consider că gripa n-a ajuns până la Polul Nord.

— L-ai auzit?

Tom îl cerceta pe Stu cu atenţie, de teamă să nu fie păcălit.

— Am auzit ceva.

Tom luă primul pachet şi-l desfăcu cu atenţie — era un pinball miniatural în înveliş din plastic, o jucărie nouă, funcţionând pe baterii mici, care durau doi ani, şi pe care orice copil şi-o visase de Crăciunul trecut. În ochii lui Tom se aprinseră luminiţe la vederea ei.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Stu.

— Noo, vreau să văd ce-am mai primit.

Desfăcu un tricou cu un schior bătut de vânt pe schiurile încovoiate şi sprijinindu-se în beţe.

— Pe el scrie: EU M-AM CĂŢĂRAT PE LOVELAND PASS, îi explică Stu. Noi încă n-am ajuns acolo, dar o vom face-n curând.

Tom îşi scoase imediat canadiana, îşi trase tricoul pe el, apoi îşi îmbrăcă iarăşi haina groasă.

— Nemaipomenit! Nemaipomenit, Stu!

Cel din urmă pachet, şi cel mai mic, conţinea un medalion simplu, din argint, pus pe un lanţ subţire şi fin, tot din argint. Lui Tom i se păru că reprezintă cifra 8, culcată pe-o parte. Îl cercetă nedumerit şi încântat.

— Ce este ăsta, Stu?

— Un simbol grecesc. Am aflat de el acum foarte multă vreme, dintr-un program de ştiinţă popularizată, numit "Ben Casey". Înseamnă infinit, Tom. Pentru totdeauna. Îşi întinse braţul şi prinse mâna în care Tom ţinea medalionul. Cred că este posibil să ajungem la Boulder, Tommy. Probabil că ne fusese scris să ne întoarcem acolo de la bun început. Aş vrea să porţi medalionul ăsta la gât, dacă nu te deranjează. Şi dacă ai nevoie de ceva şi te întrebi spre cine să te îndrepţi, uită-te la el şi adu-ţi aminte de Stuart Redman. Bine?

— Infinit, repetă Tom, răsucindu-i pe toate feţele. Pentru totdeauna.

Îşi puse medalionul la gât.

— Am să-mi aduc aminte de asta, promise el. Tom Cullen o să-şi aducă aminte.

— Al naibii! Era să uit! Stu întinse mâna în jumătatea lui de cort şi scoase încă un pachet. Crăciun fericit, Kojak! Am să-ţi deschid eu.

Desfăcu hârtia şi scoase la iveală o cutie cu Hartz Mountain Dog Yummies. Împrăştie câteva crochete pe zăpadă, pe care Kojak le înfulecă urgent. Se întoarse la Stu, dând din coadă plin de speranţă.

— Mai târziu, îi promise acesta, vârând cutia la loc. Bune maniere, asta trebuie să devină lozinca ta, după cum ar fi... ar zice bătrânul chelios.

Vocea i se îngroşă şi simţi că lacrimile îi înţeapă pleoapele, îl cuprinse deodată dorul de Glen, de Larry, de Ralph cel cu pălărie ţanţoşă. Îi era un dor cumplit de toţi cei care dispăruseră, şi-i lipseau îngrozitor. Mother Abagail îi prevenise că aveau să se scalde în sânge înainte ca lucrurile să intre în

normal, şi grăise drept. În inima lui, Stu Redman o blestema şi o binecuvânta în acelaşi timp.

— Stu? Te simţi bine?

— Mda, Tommy, bine.

Îl îmbrăţişă pe Tom cu putere, iar Tom îi răspunse cu aceeaşi forţă.

— Crăciun fericit, bătrâne.

— Pot să cânt un cântec, înainte de a porni la drum? întrebă Tom, cu sfială.

— Desigur, dacă vrei tu.

Stu se aştepta la "Jingle Bells" sau "Frosty the Snowman" interpretat în stilul fals şi monoton al unui copil. Se dovedi că era vorba de un fragment din "The First Noel", cântat cu o voce de tenor, surprinzător de plăcută.

— Cel dintâi Crăciun, se înălţă vocea lui Tom peste pustietatea albă, însoţită de un blând ecou, îngerii au strigat... sărmanilor păstori de pe pământ binecuvântat... Pe câmpul gol... cu oiţele lor... au stat la sfat... În rece şi-adâncă noapte de iarnă...

Stu îl ajută la refren şi, deşi vocea lui nu era la fel de bună ca a lui Tom, armonia era suficient de plăcută, iar imnul străvechi umplea tăcerea profundă, de catedrală, a dimineţii de Crăciun:

— *Noel, Noel, Noel, Nod... Cristos s-a născut în Israel...*

— Nu-mi aduc aminte decât partea asta, îi mărturisi Tom cu un aer vinovat.

— A fost foarte frumos, îl linişti Stu. Lacrimile îl pândeau iarăşi. Nu-i lipsea mult să izbucnească, ceea ce l-ar fi tulburat pe Tom. Îşi înghiţi lacrimile. Trebuie să pornim la drum. Altfel pierdem ore preţioase, de lumină.

— Sigur. Se uită la Stu, care-şi demonta jumătatea lui de cort. Este cel mai frumos Crăciun din viaţa mea, Stu.

— Mă bucur, Tommy.

Nu peste multă vreme porniră din nou la drum, urcând spre răsărit, sub soarele luminos şi rece al Crăciunului.

În seara aceea poposiră în vecinătatea vârfului lui Loveland Pass, la aproape patru mii de metri deasupra nivelului mării. Dormiră tustrei în adăpost, de vreme ce temperatura scăzuse la minus treizeci de grade. Vântul bătea neostoit, rece ca lama unui cuţit de bucătărie bine ascuţit, iar în umbrele prelungi ale stâncilor, de sub firmamentul pe care luna şi stelele păreau atât de aproape că le puteai atinge, urlau lupii. La picioarele lor, lumea, la est ca şi la vest, părea o criptă gigantică.

A doua zi devreme, înaintea zorilor, Kojak îi trezi cu lătratul lui. Stu se târî la ieşirea din cort, cu puşca în mână. Lupii erau vizibili, pentru prima oară. Coborâseră de pe poziţiile lor înalte şi se aşezaseră în cerc, în jurul taberei; acum nu urlau, stăteau şi priveau. În străfundul ochilor lor se întrezăreau licăriri verzui şi ai fi zis că rânjesc nemilos.

Stu trase şase focuri la întâmplare, risipindu-i. Una dintre fiare sări şi apoi se prăvăli la pământ. Kojak se duse până la hoit, îl mirosi, apoi îşi ridică piciorul şi urină.

— Lupii au rămas tot ai *lui,* spuse Tom. Întotdeauna aşa va fi.

Tom părea încă pe jumătate adormit. Ochii i se mişcau încet şi visător, ca şi cum ar fi luat un drog. Stu înţelese deodată ce se întâmplase: Tom căzuse în starea lui lugubră de hipnoză.

— Tom... e mort? Ştii cumva?

— Nu moare niciodată, îi spuse Tom. El se află în lupi, Doamne, da. În ciori. În şarpele cu clopoţei. În umbra cucuvelei la miez de noapte şi în scorpion la miez de zi. Se cuibăreşte lângă liliecii, cu capul în jos. E orb ca şi ei.

— Se va întoarce? întrebă Stu cu sufletul la gură, simţind că-l trec fiori reci.

Tom nu-i răspunse.

— Tommy...

— Tom doarme. S-a dus să vadă elefantul.

— Tom, vezi până la Boulder?

Afară, linia albă şi amară a zorilor apărea pe cer, subliniind liniile frânte şi sterpe ale vârfurilor din jur.

— Da, aşteaptă. Aşteaptă un cuvânt. Aşteaptă primăvara. La Boulder este linişte desăvârşită.

— Pe Frannie poţi s-o vezi?

Tom se lumină la faţă.

— Frannie, da. E grasă. Cred că aşteaptă un copil. Locuieşte cu Lucy Swann. Şi Lucy aşteaptă un copil. Dar copilul lui Frannie va veni înainte. Numai că...

Tom se întunecă la faţă.

— Tom? Numai că ce?

— Copilul...

— *Ce-i cu copilul?*

Tom se uită nesigur în jur.

— Am împuşcat după lupi, nu? Am adormit, Stu?

Stu zâmbi forţat.

— Doar puţin, Tom.

— Am avut un vis despre un elefant. Drăguţ.

— Mda.

Ce-i cu copilul? Ce-i cu Fran?

Începu să se teamă că nu vor ajunge la vreme; că lucrurile pe care le văzuse Tom se vor petrece înainte de sosirea lor.

Cu trei zile înainte de Anul Nou, vremea se strică, iar ei se opriră în oraşul Kittredge. Se aflau acum atât de aproape de Boulder, încât întârzierea îi decepţiona amarnic pe amândoi — ba chiar şi Kojak se arăta nervos şi neliniştit.

— Crezi că putem să pornim curând la drum, Stu?

— Nu ştiu, îi răspundea Stu. Dacă am mai fi avut doar două zile de vreme frumoasă, cred că ar fi fost suficient. Fir-ar să fie! Oftă, apoi săltă din

umeri. Oricum, să sperăm că nu-i decât o ninsoare trecătoare.

Dar se dovedi cea mai cumplită vijelie a iernii. Ninse cinci zile la rând, şi se adunară nămeţi înalţi de trei şi pe alocuri chiar de patru metri. Ieşiră din adăpost pe 2 ianuarie, se uitară la soarele mic şi plat ca o monedă ştearsă, din cupru, constatând că toate punctele de reper dm jur dispăruseră. Cea mai mare parte a micului cartier comercial al oraşului fusese nu acoperită, ci de-a dreptul îngropată. Troienele şi dunele de zăpadă fuseseră sculptate de vânt în cele mai sinuoase forme. Parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă.

Îşi continuară drumul, dar înaintau foarte încet; găsirea drumului nu mai era un mic necaz, ci o problemă grea. Snowmobilul se înzăpezi de mai multe ori; fură nevoiţi să-l degajeze de fiecare dată. Iar în cea de-a doua zi a lui 1991, reîncepu şi huruitul de mărfar al avalanşelor.

În 4 ianuarie, au ajuns în punctul unde US 6 se despărţea de autostradă şi cobora spre Golden şi, deşi Stu şi Tom nu au ştiut nimic — pentru că nu au avut vise sau premoniţii — aceasta a fost şi ziua în care pe Frannie Goldsmith au apucat-o durerile facerii.

— Okay, spuse Stu, când făcură un popas în dreptul bifurcaţiei. De acum o să găsim drumul fără dificultate. A fost tăiat în stâncă dură. Dar am avut mare noroc să găsim locul unde se despart drumurile.

Se dovedi destul de uşor să urmeze drumul, dar nu era deloc simplu să traverseze tunelurile. Ca să găsească intrarea, uneori erau nevoiţi să sape prin zăpada pulverizată, alteori prin straturile compacte rămase de pe urma avalanşelor. Snowmobilul urla şi se zdruncina pe drumurile pustii din galerii.

Mai rău, interiorul tunelelor se dovedea înspăimântător — ceea ce ar fi putut să afle şi din experienţele prin care trecuseră Larry sau Traschcan Man. Erau la fel de întunecate ca

puţurile din mină, luminate doar de conul de lumină aruncat de farul snowmobilului, pentru că ambele capete erau blocate de nea. Înăuntru te simţeai ca într-un frigider negru. Înaintarea era teribil de lentă, ieşirea pe celălalt capăt al fiecărui tunel devenea un exerciţiu de ingeniozitate, iar Stu se temea că vor întâlni un tunel imposibil de trecut, indiferent cât se chinuiau să împingă şi să mute maşinile blocate înăuntru dintr-o parte într-alta. Dacă li se întâmpla una ca asta, ar fi fost siliţi să se întoarcă, până la Interstate. Ar fi pierdut astfel cel puţin o săptămână. Nici abandonarea snowmobilului nu era o soluţie, pentru că s-ar fi putut dovedi doar un mod mai incomod de sinucidere.

Iar Boulder era înnebunitor de aproape.

Pe 7 ianuarie, cam la două ore după ce-şi croiseră drum, săpând, dintr-un tunel, Tom se ridică de pe locul lui din spatele snowmobilului şi arătă în faţă.

— Ce-i acolo, Stu?

Stu era obosit, ţâfnos şi derutat. Visele încetaseră să-l mai viziteze, dar, în chip pervers, lipsa acestora era chiar mai înspăimântătoare decât prezenţa lor.

— Nu te ridica în picioare în timpul mersului, Tom, de câte ori trebuie să-ţi repet acelaşi lucru? Ai să cazi pe spate, cu capul în zăpadă şi...

— Mda, şi totuşi, *ce* e? Arată ca un pod. Traversăm cumva un pod pe undeva, Stu?

Stu privi, văzu, reduse viteza şi se opri.

— Ce este? se interesă Tom nerăbdător.

— O pasarelă, murmură Stu. Mai că nu-mi vine să cred...

— Pasarelă? Ce pasarelă?

Stu se întoarse şi-l apucă pe Tom de umăr.

— Este pasarela Golden, Tom! Acolo-i 119, Route 119! Drumul spre Boulder! Nu mai avem decât treizeci de kilometri până-n oraş! Poate nici atât!

Tom înţelese, în sfârşit. Rămase cu gura căscată, iar expresia comică de pe faţa lui îl făcu pe Stu să râdă-n gura mare şi să-l bată pe spate. Nici măcar durerea surdă şi continuă din picior nu-l mai deranja prea tare.

— Eşti sigur că suntem atât de aproape, Stu?

— *Da, da, daaaaa!*

Se prinseră în braţe, dansară într-un cerc stângaci, căzură, stârniră nori de zăpadă, se albiră de nea până în creştetul capului.

Kojak se uită la ei, neînţelegător... dar după câteva clipe începu să ţopăie alături de ei, lătrând de zor şi mişcând din coadă.

În seara respectivă rămaseră la Golden, pentru ca a doua zi în zori să pornească spre Boulder de-a lungul lui 119. Nici unul nu dormise prea bine în noaptea aceea. Stu nu mai fusese atât de nerăbdător de când se ştia el... apoi, era foarte îngrijorat în legătură cu soarta lui Frannic şi a copilului.

Cam la o oră după prânz, snowmobilul începu să dea rateuri; dădea semne că nu mai are benzină. Stu opri motorul şi puse mâna pe canistra de rezervă, prinsă de o latură a micii cuşti a lui Kojak.

— O, Doamne! exclamă el, simţind cât de uşoară era.

— Ce s-a-ntâmplat, Stu?

— Eu! *Eu* sunt de vină. Am ştiut că afurisita de canistră e goală, dar am uitat s-o umplu. Am fost prea agitat, probabil din cauza asta. Ce părere ai cât de prost am fost?

— Nu mai avem benzină?

Stu azvârli canistra goală cât colo.

— Să ştii că da. Cum am putut să fiu aşa de tâmpit?

— Ţi-a rămas gândul la Frannie, asta a fost. Şi acum ce facem, Stu?

— Încercăm să ajungem pe jos. Vom avea nevoie de sacii de dormit. Împărţim conservele şi le împachetăm în saci. Îmi pare rău, Tom. Este numai vina mea.

— Nu face nimic, Stu. Ce facem cu cortul?

— Cred că-i mai bine să-l lăsăm aici, bătrâne.

Nu ajunseră în ziua aceea la Boulder; se opriră la căderea întunericului, extenuaţi de mersul prin zăpada pufoasă, care părea uşor de învins, dar în ultimă instanţă îi obligase să înainteze cu viteză de melc. Nici foc n-au aprins în noaptea aceea. Nu exista lemn la îndemână, iar ei erau prea obosiţi ca să mai sape, în căutarea lui. Erau înconjuraţi de dune înalte şi rotunjite de zăpadă. Chiar şi după căderea întunericului nu se întrezărea nici o geană de lumină în partea nordică a orizontului, oricât se strădui Stu să distingă ceva.

Mâncară o cină rece, iar Tom dispăru în sacul lui de dormit şi adormi instantaneu, fără să mai apuce să zică nici măcar noapte bună. Stu era şi el dărâmat, iar piciorul bolnav îl durea cumplit. *Pot să mă consider norocos dacă nu mi l-am distrus pentru totdeauna,* gândi el.

Dar cel puţin mâine seara aveau să sosească la Boulder, şi să doarmă în paturi adevărate — pe speranţa asta se puteau bizui.

Pe când se strecura în sacul de dormit îi veni un gând extrem de tulburător. Că vor ajunge la Boulder, iar oraşul avea să fie pustiu — la fel de pustiu ca Grand Junction, Avon şi Kittredge. Case goale, magazine pustii, clădiri cu acoperişul prăbuşit, din cauza greutăţii zăpezii. Străzi troienite. Nici un sunet în afara zăpezii ce se topeşte, într-una din perioadele de căldură — după cum aflase citind în biblioteca publică din Boulder, era posibil ca temperatura să sară aici brusc la douăzeci de grade, în miez de iarnă. În schimb nici picior de om, aşa cum dispar personajele unui vis, când te trezeşti. Şi asta din cauză că pe lume nu mai rămăseseră decât Stu Redman şi Tom Cullen.

Era un gând nebun, dar nu reuşea să-l alunge. Ieşi din nou târâş din sacul de dormit şi scrută cerul dinspre nord, sperând să vadă o lumină cât de mică la orizont, semn că nu foarte departe există o comunitate omenească. Nu se putea să nu vadă *ceva.* Încercă să-şi aducă aminte câţi oameni estima Glen că se vor fi adunat în Free Zone înainte ca zăpada să împiedice călătoritul. Nu reuşea să precizeze cifra. Opt mii? Atât să fi fost? Opt mii de oameni nu însemna mult; nu puteau să răspândească foarte multă lumină, chiar dacă funcţiona curentul electric. Poate...

Poate ai face bine să te duci la culcare şi să nu te mai gândeşti la toate prostiile astea, ca un nebun. Şi mâine este o zi.

Se culcă la loc şi, după câteva minute de răsuceală, oboseala îşi spuse cuvântul. Adormi. Visă că se află la Boulder, în plină vară, când pajiştile erau galbene şi arse, din pricina caniculei şi a lipsei de apă. Singurul zgomot era o uşă deschisă, care se izbea de ceva în vântul uşor. Plecaseră cu toţii. Până şi Tom.

Frannie! strigă, dar nu-i răspunseră decât vântul şi bătăile uşoare ale uşii, înainte şi înapoi.

Până a doua zi, la ora 2, nu mai înaintaseră decât câţiva kilometri. Deschideau drumul pe rând. Stu începuse să-şi facă socoteala că aveau să petreacă încă o zi pe drum. El era cel din cauza căruia mergeau încet. Genunchiul începea să i se blocheze. *În curând o să ajung să mă târăsc,* îşi zise el. De la o vreme, Tom croia aproape singur poteca.

În timpul pauzei pentru prânz, constând din conserve îngheţate, lui Stu îi trecu prin minte că n-o văzuse pe Frannie în ultima perioadă a sarcinii. *Poate mai prind ocazia.* Dar nu-şi făcea mari speranţe. Era din ce în ce mai convins că se

întâmplase deja, în absenţa lui... ceea ce putea fi bine sau rău.

Acum, la o oră după ce terminaseră prânzul, era în continuare atât de adâncit în gândurile lui, încât aproape se ciocni de Tom, care se oprise în loc.

— Care-i treaba? întrebă, masându-şi piciorul.

— Drumul, spuse Tom, iar Stu ieşi repede în faţă, ca să vadă cu ochii lui.

După o lungă pauză, Stu exclamă fericit:

— Bată-mă să mă bată!

Se aflau pe un munte de zăpadă, înalt de aproape trei metri. Zăpada acoperită cu crustă de gheaţă cobora abrupt spre drumul curăţat, iar în dreapta era un semn purtând mesajul simplu: HOTARUL ORAŞULUI BOULDER.

Stu izbucni în râs. Se lăsă în zăpadă şi hohoti din toată inima, cu faţa ridicată spre cer, ignorând expresia stupefiată a lui Tom. Într-un târziu, zise:

— Au curăţat cu plugul pe străzi. Vezi? Am izbândit, Tom! Am izbândit! Kojak! Vino aici!

Stu risipi restul de Dog Yummies în vârful movilei de zăpadă, iar Kojak le înfulecă, în timp ce Stu fuma şi Tom privea şoseaua ce apăruse ca un miraj, după atâţia kilometri de drum greu de distins, sub stratul de zăpadă.

— Suntem din nou la Boulder, murmură Tom înectişor. Am ajuns cu adevărat. HÎ-O-TÎ-A-RÎ-U-LÎ O-RÎ-A-ŞÎ-U-LÎ-U-I, adică Boulder, Doamne, da.

Stu îl bătu pe umăr şi-şi aruncă ţigara.

— Haide, Tommy. Să mergem acasă.

Pe la 4, începu să ningă din nou. La ora 6 se lăsase întunericul, iar asfaltul pe care păşeau căpătase o paloare fantomatică. Stu şchiopăta acum foarte rău, aproape se împleticea. Tom îl întrebă o dată dacă n-ar vrea să se odihnească, dar Stu clătină din cap.

Pe la 8, ninsoarea se înteţise şi cădea în rafale. O dată sau de două ori pierdură direcţia şi se treziră printre nămeţii de la marginea drumului. Suprafaţa lui devenise alunecoasă. Tom căzu de două ori şi apoi, pe la 8.15, Stu căzu pe piciorul bolnav. Îşi încleştă dinţii ca să nu geamă. Tom veni în grabă şi-l ajută să se ridice.

— E-n regulă, îi spuse Stu, reuşind să se ridice în picioare.

Peste alte douăzeci de minute, din întuneric se auzi o voce tânără, al cărei tremur trăda nervozitatea: încremeniră în locul unde se aflau.

— Ci-cine-i ac-colo?

Kojak prinse să mârâie şi blana i se zbârli. Lui Tom i se tăie respiraţia. Stu auzi un zgomot greu de distins peste şuieratul vântului, dar care îi provocă un fior de spaimă: ţăcănitul închizătorului unei puşti.

Santinele. Au postat santinele. Ar fi chiar culmea să batem tot drumul până aici, ca să fim împuşcaţi în faţă la Table Messa Shopping Ccnter. Chiar culmea. Chestia asta i-ar plăcea până şi lui Randall Flagg.

— Stu Redman! urlă el în beznă. Sunt Stu Redman! înghiţi cu greutate. Dar acolo cine-i?

Ce prostie. Doar nu-ţi închipui că-l cunoşti...

Şi totuşi, vocea suna *cu adevărat* familiar.

— Stu? Stu *Redman ?*

— Tom Cullen e cu mine... pentru numele lui Dumnezeu, nu trageţi!

— Nu cumva-i o şmecherie?

Omul părea să chibzuiască.

— Nu-i nici o şmecherie! Tom, spune şi tu ceva.

— Salut, băieţi, se conformă Tom.

Urmă o pauză. Crivăţul stârnea trâmbe de zăpadă înjurai lor. Santinela (da, vocea suna, într-adevăr, familiar) strigă apoi:

— Stu avea pe peretele din vechiul lui apartament un tablou. Ce tablou?

Creierul lui Stu începu să gândească frenetic, bruiat de zgomotul închizătorului, care-i răsuna obsesiv în urechi. *Doamne, eu stau aici, în viscol, şi-mi storc mintea să-mi amintesc ce tablou era pe perete... În* vechiul *apartament, s-a exprimat. Probabil că Fran s-a mutat cu Lucy. Lucy făcea haz de tabloul acela, zicea că John Wayne îi pândeşte pe indieni dintr-un loc unde nu ai cum să-l vezi...*

— Frederic Remington! ţipă el cât îl ţineau plămânii. Se cheamă *Poteca războiului!*

— Stu! se auzi un urlet dinspre santinele. O formă întunecată se desprinse dintre nămeţi şi porni în fugă spre ei, alunecând şi poticnindu-se. Nu-mi vine să-mi cred ochilor...

Se opri înaintea lor şi Stu îl recunoscu: era Billy Gehringer, care provocase astă-vară atâta zarvă, din cauza iubirii lui turbate pentru maşinile sport.

— Stu! Tom! Şi Kojak, pe Dumnezeul meu! Unde sunt Glen Bateman şi Larry? Dar Ralph?

Stu clătină încet din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să intrăm la adăpost, Billy. Am îngheţat.

— Sigur că da, supermagazinul e chiar lângă noi. Am să-i chem pe Norm Kellogg... Harry Dunbarton... Dick Ellis... pe naiba, o să scol tot oraşul! E nemaipomenit! Nu-mi vine să cred!

— Billy...

Omul se întoarse, iar Stu se apropie şchiopătând.

— Billy, Fran trebuia să nască...

Billy rămase o vreme tăcut, apoi şopti:

— Fir-ar al naibii, de asta uitasem.

— A născut?

— George. George Richardson îţi poate spune, Stu. Sau Dan Lathrop. El este noul nostru doctor, a venit cam la patru săptămâni după plecarea voastră, înainte era medic orelist, dar e foarte b...

Stu îl prinse pe Billy şi-l scutură aspru, oprind vorbăria lui fără şir.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tom. Nu cumva a păţit Frannie ceva?

— Vorbeşte, Billy, îl îndemnă Stu. Te rog.

— Fran e bine. Va fi bine.

— Aşa ai auzit?

— Nu, am văzut-o. Eu şi cu Tony Donahue am luat nişte flori din seră şi ne-am dus împreună. Sera a făcut-o Tony, acolo cultivă de toate, nu numai flori. Singurul motiv pentru care se mai află la spital e că a avut, cum îi zice, naştere romană...

— A făcut cezariană?

— Da, aşa, copilul a ieşit invers, de-asta a fost nevoie de operaţie. Nici o treabă. Am fost s-o vizităm la trei zile după naştere, pe 7 ianuarie, adică acum două zile. I-am adus nişte trandafiri. Ne-am făcut socoteala că nu-i strică o mică bucurie, pentru că...

— Copilul a murit? întrebă Stu sec.

— Nu e mort, spuse Billy, apoi adăugă, cu mare greutate: Nu încă.

Stu se simţi deodată purtat departe, plutind prin hăuri fără sfârşit. Auzi râsete... şi urletul lupilor...

Billy se grăbi să continue, cu groază prost disimulată:

— Are gripă. E bolnav de Captain Trip. Vine sfârşitul tuturor, aşa vorbeşte lumea. Frannie l-a născut pe 4, e băiat, avea trei kilograme o sută, şi la început a fost bine şi cred că s-a îmbătat toată suflarea din Zonă, Dick Ellis a zis că parc-ar fi Ziua Victoriei în Europa şi Ziua Victoriei în Japonia puse una peste alta, după care, pe 6, s-a... s-a îmbolnăvit. Asta-i, bătrâne, zise Billy, iar vocea începu să i se îngroaşe şi să se poticnească. S-a îmbolnăvit, fir-ar al naibii să fie, am luat-o de la început, sunt *atât* de amărât, Stu...

Stu îi prinse umărul lui Billy şi-l trase mai aproape.

— La început, toată lumea zicea că o să-i fie bine, că poate nu-i decât o gripă obişnuită... sau bronşită... sau anghina diftерică... dar doctorii au zis că nou-născuţii nu fac aproape niciodată asemenea boli. E un soi de imunitate naturală a copiilor foarte mici. Pe urmă, George şi cu Dan... au văzut atâta Super-gripă acum un an...

— Încât e greu de crezut că ar greşi diagnosticul, continuă Stu în locul lui.

— Mda, şopti Billy. Ai înţeles.

— Ce nenorocire, mormăi Stu.

Îi dădu drumul lui Billy şi porni şchiopătând.

— Stu, unde te duci?

— La spital. Vreau s-o văd pe Fran.

CAPITOLUL 76

FRAN ZĂCEA ÎN PAT, cu veioza aprinsă. Sub lumina ei puternică, în partea stângă a cearşafului

alb şi curat ce o acoperea, stătea, deschisă, o carte a Agathei Christie. Frannie era trează, dar încet-încet, simţea cum alunecă în starea aceea specială în care amintirile capătă o claritate magică şi încep să se prefacă în vise. Trebuia să-şi îngroape tatăl. Ce urma nu mai avea nici o importanţă, dar era hotărâtă să-şi adune toate puterile ca să îndeplinească această treabă. Un gest de iubire. După aceea, putea să-şi taie o bucată de plăcintă cu zmeură. Avea să fie mare, bine însiropată şi foarte, foarte amară.

Marcy intrase la ea cu o jumătate de oră în urmă, ca să vadă ce face, iar Fran o întrebase:

— Peter a murit?

Chiar din clipa când pronunţase cuvintele, timpul păru să se dilate astfel încât nu mai era sigură dacă se referea la Peter copilul sau la bunicul copilului, care murise de mult.

— Şşş, e bine, îi răspunsese Marcy.

Dar Frannie citise răspunsul adevărat în ochii ei. Copilul pe care-l concepuse cu Jess Rider se stingea undeva, în spatele a patru pereţi din sticlă. Poate copilul lui Lucy să aibă mai mult noroc; ambii părinţi fuseseră imuni la Captain Trips. Locuitorii din Free Zone îşi luaseră orice speranţă de la Peter al ei, investindu-şi-o de acum în femeile care rămăseseră însărcinate după 1 iulie, anul trecut. Brutal, dar altfel absolut de înţeles.

Mintea ei porni în derivă la mică altitudine de-a lungul graniţelor somnului, scrutându-şi trecutul şi inima. Se gândi la salonul mamei ei, unde anotimpurile încremeniseră într-un ev sterp. Se gândi la ochii lui Stu, la clipa când îl văzuse pentru prima oară pe fiul ei, Peter Goldsmith-Rcdman. Visă că Stu se afla alături de ea, în cameră.

— Fran?

Nimic nu ieşise aşa cum s-ar fi cuvenit. Toate speranţele se dovediseră deşarte, false, ca şi animalele acelea audioanima-tronice de la Disney

World, o grămadă de roţi dinţate, o şmecherie, un răsărit fals, o sarcină falsă, o...

— Hei, Frannie!

În visul ei, se făcea că Stu se întorsese. Stătea în uşa camerei, purtând o canadiană îmblănită, enormă. Altă şmecherie. Constată că Stu cel din vis purta barbă. Nostim, nu?

Începu să se întrebe dacă era *chiar* un vis, văzând că în spatele lui se ivise şi Tom Cullen. Şi... nu cumva la picioarele lui apăruse *Kojak!*

Mâna îi plecă spre obraz, ca din reflex, şi se ciupi cu răutate, până i se scurse o lacrimă din ochiul stâng. Dar imaginea refuza să se schimbe.

— Stu? şopti ea. O, Doamne, eşti tu, Stu?

Faţa lui era puternic bronzată, cu excepţia porţiunii din jurul ochilor, care probabil fusese protejată de ochelari de soare. Acestea nu erau genul de detalii pe care în mod normal să le observi în vis...

Se mai ciupi o dată.

— Eu sunt, o asigură Stu, intrând în cameră. Nu te mai chinui degeaba, draga mea.

Şchiopătatul mi era atât de pronunţat, încât te aşteptai să se împiedice, la fiecare pas.

— Frannie, am ajuns acasă.

— Stu! strigă ea. *Eşti chiar tu, de-adevăratelea?* Dacă eşti chiar tu, vino aici!

Se apropie de ea şi o luă în braţe.

CAPITOLUL 77

STU ERA AŞEZAT pe un scaun, lângă patul lui Fran, când intrară George Richardson şi Dan Lathrop. Fran îi luă iute mâna lui Stu şi o apăsă strâns, până la durere. Figura ei căpătase trăsături rigide şi Stu avu pentru o clipă ocazia s-o vadă aşa cum avea sa arate la bătrâneţe; semănă incredibil cu Mother Abagail.

— Am auzit de întoarcerea ta, spuse George. Un adevărat miracol. Nici nu pot să-ţi spun cât mă bucur să te văd. Ne bucurăm cu toţii.

George îi strânse mâna, apoi i-l prezentă pe Dan Lathrop.

— Am auzit că s-ar fi produs o explozie la Las Vegas. Ai văzut-o cu ochii tăi? îl întrebă acesta.

— Da.

— Cei de aici cred că a fost detonată o bombă nucleară. Este adevărat?

— Da.

George făcu un gest din cap, apoi renunţă cu totul la subiect şi se întoarse la Fran.

— Cum te simţi, Frannie?

— Foarte bine. Mă bucur că mi s-a întors omul acasă. Ce face copilul?

— De fapt, îi explică Lathrop, de asta am venit aici.

— E mort? întrebă Fran.

George şi Dan avură un schimb de priviri.

— Frannie, vrem să asculţi atent şi să încerci să nu interpretezi greşit nimic din ceea ce vei afla...

Deşi se vedea că-şi stăpâneşte o criză de isterie, Fran vorbi calm:

— Dacă a murit, Spuneţi-mi şi pace!

— Fran, interveni Stu.

— Peter pare că-şi revine, spuse Dan Lathrop cu blândeţe.

Şocul produse câteva momente de linişte în încăpere. Fran, al cărei chip palid şi oval aproape că dispăruse sub masa de păr castaniu închis de pe pernă, îşi ridică privirile spre Dan, de parcă acesta s-ar fi exprimat în cine ştie ce dialect păsăresc. Cineva, poate Laurie Constable, poate Marcy Spruce, trecu prin faţa uşii deschise aruncând o privire în cameră şi plecând apoi mai departe. Momentul care urmă Stu nu avea să-l uite toată viaţă.

— Cum? şopti Fran după o vreme.

— Nu trebuie să-ţi pui toate speranţele în asta, o sfătui George.

— Ai spus... că-şi revine, repetă Fran.

Era pur şi simplu uimită. Până atunci nu-şi dăduse scama cât de mult se resemnase cu ideea morţii copilului. George continuă:

— Şi Dan şi eu am văzut mii de cazuri în perioada epidemiei, Fran... remarci că nu am zis "tratat", pentru că nu cred că vreunul dintre noi a putut schimba în vreun fel evoluţia bolii vreunui pacient. Corect, Dan?

— Da.

Cuta ce trădă hotărârea lui Fran — pe care Stu o remarcase prima oară în New Hampshire, la doar câteva ore după ce se întâlniseră — apăru acum pe fruntea ei.

— De ce nu treci odată la subiect, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sigur că da, dar trebuie să fiu precaut, şi *voi fi* precaut, spuse George. Acum discutăm despre viaţa fiului tău, prin urmare nu-ţi voi permite să mă zoreşti. Aş vrea să înţelegi felul cum am gândit noi. Captain Trips a fost o gripă cu antigen mutant, cel puţin la această concluzie am ajuns noi. Acum, fiecare tip de gripă, mă refer la gripa clasică, avea un alt antigen; de aceea revenea la fiecare doi sau trei ani, în ciuda vaccinurilor antigripale. Izbucnea o gripă de tip A, adică Hong Kong, şi obţineai un vaccin împotriva ci, iar la doi ani apărea un trunchi de tip B şi iarăşi te îmbolnăveai, dacă nu făceai un alt vaccin.

— Dar de obicei te însănătoşeai, interveni Dan, pentru că, în cele din urmă, corpul producea anticorpi proprii. Organismul se schimba în aşa fel încât să facă faţă gripei. Dar în cazul lui Captain Trips, *gripa* era cea care se schimba, ori de câte ori corpul reuşea să-şi încropească o cât de slabă apărare. Din acest punct de vedere, seamănă mai degrabă cu virusul SIDA decât cu tipurile obişnuite de gripă, cu care venisem până atunci în

contact. La fel ca în cazul SIDA, virusul reapărea în noi şi noi ipostaze, până ce organismul era dat peste cap. Rezultatul inevitabil era moartea.

— Şi atunci noi de ce nu ne-am îmbolnăvit?

— Nu ştim, îi răspunse George. Nici nu cred că vom afla vreodată. Singurul lucru de care putem fi siguri este că imunii nu s-au îmbolnăvit, pentru ca pe urmă să scape de boală, ci nu s-au îmbolnăvit deloc. În acest fel, revenim la Peter. Dan?

— Da. Elementul esenţial în cazul lui Captain Trips este acela că pacienţii par să se facă *aproape* bine, dar niciodată *absolut* bine. Copilul acesta, Peter, s-a îmbolnăvit la patruzeci şi opt de ore după ce s-a născut. Nu există nici o îndoială că a fost Captain Trips — simptomele erau cele cunoscute. Dar depigmentările şi petele de sub linia maxilarului, pe care George şi cu mine le considerăm indiciul stadiului patru şi final în evoluţia Supergripei — ei bine, *acestea n-au mai apărut.* Pe de altă parte, perioadele lui de ameliorare devin din ce în ce mai lungi.

— Nu înţeleg, spuse Fran, năucită. Ce...

— De fiecare dată când gripa suferă o schimbare, Peter se adaptează şi se apără de noul atac, explică George. Tehnic vorbind, mai există posibilitatea să sufere o recădere, dar în nici un caz n-a intrat în faza finală, critică. Din câte se pare, a învins.

Pentru câteva clipe, se lăsă liniştea.

— Tu i-ai transmis jumătate din imunitatea ta copilului, Fran, îi explică Dan. S-a îmbolnăvit, dar acum credem că are capacitatea să scape de boală. Teoria noastră este că gemenii doamnei Wentworth au avut aceeaşi şansă, numai că circumstanţele le-au fost nefavorabile şi, după părerea mea, n-au murit de Supergripă, ci din cauza unei complicaţii provocate de aceasta. Diferenţa este aparent mică, dar e posibil să fie determinantă.

— Şi celelalte femei care au rămas însărcinate cu bărbaţi care nu erau imuni? se interesă Stu.

— Credem că vor fi silite să-şi vadă copiii trecând prin aceleaşi chinuri, zise George, iar unii dintre copii s-ar putea să moară — situaţia a fost pe muchie de cuţit cu Peter şi nu avem de unde şti nici măcar dacă faza grea a trecut cu totul. Dar în foarte scurt timp vom ajunge în stadiul când toţi fetuşii din Free Zone — din *lume* — vor fi produsul a doi părinţi imuni. Şi, deşi nu mi se pare normal să mă grăbesc cu judecata, aş pune pariu că atunci vom câştiga partida. Între timp, vom urmări foarte atent evoluţia lui Peter.

— Şi nu-l vom urmări singuri, dacă asta reprezintă vreo consolare, adăugă Dan. În sensul cel mai real al expresiei, Peter aparţine de acum întregii Free Zone.

— Eu nu vreau ca el să trăiască decât pentru că este al meu şi-l iubesc, şopti Fran. Îl privi pe Stu. Şi este legătura mea cu lumea veche. Seamănă mai degrabă cu Jess decât cu mine, ceea ce mă bucură. Mi se pare corect. Mă înţelegi, dragul meu?

Stu făcu un semn afirmativ; în acelaşi timp, avu un gând ciudat — câtă plăcere i-ar face să stea la o bere cu Hap, Norm Bruett şi Vic Palfrey şi să-l urmărească pe Vic răsucindu-şi una dintre ţigările lui puturoase şi povestindu-le cum avea să se sfârşească toată porcăria. Lui îi spuseseră întotdeauna Silent Stu, Stu cel tăcut; bătrânul Stu, care n-ar fi zis "căcat" nici dacă avea gura plină. În schimb Vic vorbea până nu mai putea, zi şi noapte. Apucă orbeşte mâna lui Fran, simţind împunsătura lacrimilor sub pleoape.

— Trebuie să ne facem vizitele, spuse George, ridicându-se în picioare, dar îl vom supraveghea pe Peter îndeaproape, Fran. De îndată ce vom fi siguri, vei afla şi tu.

— Când voi putea să mă îngrijesc de el? Dacă... Dacă nu cumva...

— Într-o săptămână, îi răspunse Dan.

— Vai, ce mult!

— Pentru toată lumea va părea la fel de mult. În Free Zone sunt şaizeci şi una de femei însărcinate, dintre care şase au rămas gravide înainte de Supergripă. Şi pentru ele aşteptarea va dura o veşnicie. Stu, îmi pare bine că te-am cunoscut.

Dan îi întinse mâna şi Stu o strânse. Plecă grăbit, cu acrul unui om care ştie că are o treabă importantă şi de-abia aşteaptă s-o împlinească.

George îl prinse pe Stu de mână şi-i spuse:

— Ne vedem, cel mai târziu mâine după-amiază, hm? Te rog să-i laşi vorbă lui Laurie ce oră îţi convine cel mai mult.

— De ce?

— Piciorul, îi explică George. E rău, nu?

— Nu-i aşa de rău.

— Stu, ce-ai păţit la picior? întrebă Frannie, ridicându-se.

— Fractură, fixare greşită, suprasolicitare, rezumă George. Neplăcut. Dar se poate repara.

— Păi..., se codi Stu.

— Nici un păi! Ia să văd, Stuart!

Cuta aceea hotărâtă apăruse iarăşi.

— Mai târziu, spuse Stu.

— Vorbeşti cu Laurie, bine? îl sfătui George, ridicându-se.

— Poţi să fii sigur, sări Frannie.

Stu rânji:

— Aşa voi face. Dacă zice doamna şi stăpâna mea...

— Mă bucur imens că te-ai întors, spuse George.

Se vedea bine că ar fi avut să pună o mie de întrebări, dar se abţinu. Clătină uşor din cap şi plecă, închizând hotărât uşa în urma lui.

— Ia să văd cum mergi, îi ceru Frannie.

Cuta aceea stăruia între sprâncenele tinerei.

— Hei, Frannie...

— Hai, vreau să văd cum mergi.

Făcu aşa cum i se spusese. Părea un marinar croindu-şi drum cu greu pe puntea scuturată de

tangaj. Când se întoarse spre ea, Fran plângea.

— Vai, Frannie, nu face asta, draga mea.

— Nu mă pot abţine, zise ea, ducându-şi mâinile la ochi.

Se aşeză lângă ea şi-i luă mâinile.

— Nu, nu trebuie să plângi.

Se uită în ochii lui, dar lacrimile continuau să-i curgă.

— Aşa de mulţi au murit... Harold, Nick, Susan... dar Larry? Şi ce s-a întâmplat cu Glen şi Ralph?

— Nu ştiu.

— Ce va spune Lucy? Într-o oră va fi aici. Vine în fiecare zi; şi ea este în luna a patra. Când are să te-ntrebe...

— Au murit acolo, zise Stu, vorbind mai mult cu sine. Asta cred eu. Ceea ce ştiu, în inima mea.

— N-o spune astfel, îl imploră Fran. Mai ales de faţă cu Lucy. I-ai frânge inima.

— Cred că ei au fost cei sacrificaţi. Dumnezeu pretinde întotdeauna un sacrificiu. Mâinile lui sunt însângerate. De ce? Nu pot spune. Nu sunt un tip prea deştept. Poate că noi singuri am atras asta asupra capetelor noastre. Tot ceea ce ştiu sigur este că bomba a explodat dincolo, şi nu aici, şi pentru un timp suntem în siguranţă. Pentru scurtă vreme.

— Flagg a dispărut definitiv? A dispărut cu adevărat?

— Nu ştiu. Cred... trebuie să facem de pază, ca să nu fim luaţi de el prin surprindere. Cu vremea, cineva va trebui să descopere locul unde se făceau viruşii din categoria lui Captain Trips, să umple locul acela cu ţărână, să presare sare peste el şi apoi să se roage. Să se roage pentru noi toţi.

În aceeaşi seară, dar mai târziu, nu cu mult înainte de miezul nopţii, Stu împingea de-a lungul coridorului tăcut al spitalului un scaun pe roţi în care se afla Frannic. Cu ei era şi Laurie Constable;

Fran avusese grijă ca Stu să stabilească o întâlnire cu medicul.

— Arăţi de parcă ţi-ar sta şi ţie la fel de bine într-un scaun din ăsta, Stu Redman, îi spuse Laurie.

— În momentul ăsta nu mă deranjează deloc, zise Stu.

Ajunseră în dreptul unui perete mare de sticlă, dincolo de care se vedea un salon decorat cu albastru şi roz. De tavan atârna o sculptură cinetică de mari dimensiuni. Doar un singur pătuţ era ocupat, în rândul din faţă.

Stu privi, fascinat.

GOLDSMITH-REDMAN PETER, scria pe plăcuţa din fata pătuţului. SEX BĂRB. ÎN CARANTINĂ BACTERIOLOGICĂ. 3 KILOGRAME 100 GRAME. MAMA: FRANCES GOLDSMITH, CAMERA 209 TATA: JESSE RIDER (M.).

Peter plângea.

Ţinea pumnişorii strânşi. Avea faţa roşie. În creştet avea un smoc de fire uimitor de negre. Ochii albaştri ai micuţului păreau să fie aţintiţi asupra lui Stu, ca şi cum l-ar fi acuzat că este cauza întregii lui supărări.

Fruntea îi era străbătută de o cută verticală pronunţată... semnul voinţei căreia nu i te puteai împotrivi.

Frannie plângea.

— Ce s-a-ntâmplat, Frannie?

— Toate pătuţurile astea goale, spuse ea, cu vocea sugrumată. De-asta sunt tristă. E absolut singur acolo. Nu-i de mirare că plânge, Stu, e singur-singurel. Toate pătuţurile astea goale, Dumnezeule...

— Nu va rămâne multă vreme singur, o consolă Stu, cuprinzându-i umerii cu o mână. Şi mi se pare că va fi un flăcău grozav. Tu ce părere ai, Laurie?

Dar Laurie se retrăsese discret, lăsându-i pe cei doi singuri în faţa terestrei.

Strâmbându-se din pricina durerilor din picior, Stu îngenunche alături de Frannie, o îmbrăţişă stângaci şi-l contemplară amândoi pe Peter cu uimire, ca şi cum copilul acela ar fi fost primul care se născuse vreodată pe pământ. După o vreme Peter adormi, cu mânuţele încleştate pe piept, dar ci rămaseră să-l privească în continuare... minunându-se că se află acolo, înaintea lor.

CAPITOLUL 78

ZI DE MAI

IARNA rămăsese în sfârşit în urmă.

Fusese lungă, iar lui Stu, obişnuit cu clima din East Texas, i se păruse teribil de grea. La două zile după ce se întorsese la Boulder, piciorul drept îi fusese rupt din nou şi pus de această dată în ghips, pe care nu-l scosese decât la începutul lui aprilie. La vremea respectivă, suprafaţa ghipsului arăta ca o hartă rutieră nemaipomenit de complicată; s-ar fi zis că fiecare om din Free Zone lăsase un autograf, deşi asta ar fi fost practic imposibil. Încă înainte de 1 martie, noi pelerini începuseră să sosească în Free Zone, şi curând populaţia atinsese unsprezece mii de suflete, potrivit lui Sandy DuChiens, care acum conducea un Birou de Recensământ format din douăsprezece persoane, birou care dispunea de propriul lui computer la First Bank din Boulder.

Stu, Fran şi Lucy Swann erau la picnic într-un loc plăcut aflat pe drumul spre Flagstaff Mountain şi urmăreau Mayday Chase, vânătoarea de mai. Toţi copiii din Boulder (şi nu puţini dintre adulţi) păreau să ia parte la joc. Coşul tradiţional, ornat cu panglici de hârtie creponată şi umplut cu fructe şi jucării, îi fusese dat în grijă lui Tom Cullen. Fusese ideea lui Fran.

Tom îl prinsese pe Bill Gehringer (cu toate că susţinuse sus şi tare că-i prea bătrân pentru un asemenea joc de copii, Billy se aruncase în vâltoare cu toată inima) şi împreună îl capturaseră pe micuţul Upshaw — sau poate Upson? Lui Stu îi venea tot mai greu să-i ţină minte pe toţi — şi tustrei dăduseră de urma lui Leo Rockway, care se ascunsese în spatele Stâncii Brentner. Tom însuşi îi aplicase lui Leo eticheta distinctivă.

Vânătoarea se întinse apoi peste întreg West Boulder, bande de copii şi adolescenţi bântuind pe străzile care în mod obişnuit erau destul de pustii, în frunte cu Tom, care urla din răsputeri, cărându-şi coşul în spate. În cele din urmă se adunaseră cu toţii din nou aici, unde soarele era cald şi vântul adia plăcut. Grupul de copii care aveau deja etichete se ridica la vreo două sute, toţi hotărâţi să-i prindă pe ultimii zece care nu fuseseră încă "bătuţi". Cu zarva lor, speriau căprioarele, care nu ţineau să ia parte la joc şi fugeau care-ncotro.

Trei kilometri mai sus, în Sunrise Amphitheater, fusese pregătit un imens dejun la iarbă verde, chiar în locul unde Harold Lauder aşteptase momentul potrivit ca să vorbească în aparatul lui de emisie-recepţie, declanşând explozia. La amiază, două sau trei mii de oameni aveau să se aşeze împreună la masă şi să privească la est, spre Denver, mâncând vânat şi sandvişuri cu unt de arahide şi aspic, iar ca desert plăcintă proaspătă. Era posibil să fie cea din urmă adunare de acest fel din Free Zone, asta dacă nu porneau cu toţii la Denver să petreacă pe stadionul unde odinioară jucase fotbal echipa Bronco. Dacă la începutul primăverii soseau câte puţini oameni, în ultima vreme, imigranţii veneau într-un adevărat şuvoi. Doar de la 15 aprilie şi până acum se înregistraseră încă opt mii, iar acum erau în total nouăsprezece mii; Biroul de Recensământ al lui Sandy nu mai reuşea să ţină pasul, cel puţin pentru moment. Erau rare zilele când nu li se adăugau decât cinci sute de oameni.

În ţarcul pe care Stu îl adusese până aici şi-l acoperise cu o pătură, Peter începu să urle din răsputeri. Fran se îndreptă spre el, dar Lucy, deşi se făcuse cât un munte, fiind în luna a opta, ajunse prima.

— Te previn că este vorba de scutece, îi spuse Fran. Îmi dau seama din felul cum plânge.

— N-o să rămân saşie dacă văd o poponeaţă. Lucy îl ridică din ţarc pe Peter, care plângea indignat, şi-l legănă cu blândeţe în lumina soarelui. Salut, copilaşule. Ce faci tu aici? Nu prea te distrezi.

Peter făcea larmă mare.

Lucy îl culcă pe o altă pătură, pe care o aduseseră în acest scop. Peter o porni târâş, urlând în continuare. Lucy îl întoarse cu faţa în sus şi începu să-i desfacă pantalonaşii de catifea albastră. Peter îşi agită vesel picioruşele.

— De ce nu faceţi o plimbare, voi doi? le propuse Lucy, zâmbind.

Lui Stu, zâmbetul i se păru înecat în tristeţe.

— Foarte bună idee, spuse Fran, prinzându-l pe Stu de braţ.

Stu se lăsă în voia ei. Traversară şoseaua şi intrară într-o poiană frumoasă, care urca abrupt spre înălţimi, sub norii albi mânaţi repede pe cerul azuriu.

— Ce-i cu asta? se arătă Stu nedumerit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui?

Dar inocenţa lui Fran era puţin prea pronunţată.

— Privirea aceea.

— Care privire?

— Ştii foarte bine despre ce-i vorba. Nu-mi poţi spune că în spatele unei asemenea priviri nu se ascunde ceva.

— Hai să stam jos, Stu.

— Aşa, pur şi simplu?

Se aşezară şi priviră spre est, unde crestele se lăsau spre zona de câmpie, învăluită în ceaţă

albăstruie. Acolo, în zona aceea nelămurită, era Nebraska.

— E ceva serios. Şi nu ştiu cum să-ţi vorbesc.

— Păi, dă-i drumul, o încurajă, strângându-i mâna.

Dar, în locul cuvintelor, obrajii lui Fran începură să se frământe. O lacrimă i se scurse pe faţă, iar colţurile gurii i se lăsară în jos, tremurând.

— Fran...

Nu, n-am să plâng! îşi spuse ea supărată. Dar lacrimile nu i se opriră şi plânse amar, oricât se strădui să se abţină. Încurcat, Stu o îmbrăţişă şi aşteptă.

După ce se mai potolise, îi spuse:

— Şi acum, spune-mi. Ce se petrece?

— Mi-e dor de casă, Stu. Vreau să mă întorc în Maine.

În spatele lor, copiii săreau şi ţipau. Uluit, Stu o măsura cu privirea. Apoi zâmbi oarecum nesigur.

— Despre asta era vorba? Şi eu, care mi-am închipuit că te hotărâsei cel puţin să divorţezi de mine. Nu că unirea noastră ar fi fost vreodată binecuvântată de preot, după cum se zice.

— Nu plec nicăieri fără tine, îi răspunse ea. Îşi scosese un Kleenex din buzunarul de la piept şi se ştergea la ochi. Nu ştii asta?

— Ba da.

— Dar vreau să mă întorc în Maine. Visez mereu locurile de acolo. Tu nu ai niciodată vise cu East Texas? Cu Arnette?

— Nu, îi răspunse el cinstit. Cred că n-aş trăi mai puţin şi nici n-aş fi mai puţin fericit dacă n-aş mai vedea Arnette niciodată. Tu vrei să te întorci la Ogunquit, Frannie?

— Peste o vreme, poate. Dar nu direct. Mi-ar plăcea să merg în vestul Maineului, în Regiunea Lacurilor, cum i se spunea. Când Harold şi cu mine te-am întâlnit în New Hampshire, ne găseam foarte aproape de zona despre care-ţi vorbesc. Sunt nişte locuri extrem de frumoase. Bridgton...

Sweden... Castle Rock. Din câte-mi închipui, lacurile sunt pline cu peşti. Cu timpul, ne-am putea stabili pe litoral. Dar în cel dintâi an n-aş suporta. Am prea multe amintiri. La început, aş fi copleşită. Aş fi copleşită de imensitatea oceanului. Se uită în jos, la degetele ei care se frământau nervos. Dar dacă vrei să rămâi aici... să-i ajuţi să pună totul pe roate... te-aş înţelege. Şi munţii sunt frumoşi, dar... nu mă simt ca acasă.

Se uită la est şi constată că, în sfârşit, putea să definească un lucru pe care-l simţise crescând în el încă de când zăpada începuse să se topească: impulsul de a porni la drum. Aici se adunase prea multă lume la un loc; n-ai fi putut spune că se calcă pe picioare, deocamdată, dar mulţimea îi transmitea un sentiment de nervozitate. Printre ei existau "oamenii Zonei" (după cum începuseră chiar să-şi spună) care se împăcau cu această stare de lucruri, ba care dădeau semne că se bucură de ea. Jack Jackson, care conducea noul Comitet din Free Zone (mărit între timp la nouă membri), era unul dintre ei. Brad Kitchner era altul — Brad lansase o sută de proiecte, în care se ajuta de absolut toate persoanele apte. Fusese ideea lui să pună în funcţiune o staţie de televiziune de la Denver. Transmitea filme vechi în fiecare seară, de la 6 la 1 noaptea, cu un program de ştiri de zece minute la ora 9.

Iar cel care preluase şefia poliţiei în absenţa lui Stu, Hugh Petrella, nu era genul de om cu care să se împace foarte bine. Simplul fapt că Petrella îşi organizase o *campanie* pentru a obţine rangul respectiv îl neliniştea pe Stu. Era un tip dur şi puritan, cu o figură ce părea cioplită din topor. Avea la dispoziţie şaptesprezece oameni de ordine şi cerea mai mulţi cu prilejul fiecărei întruniri a Comitetului din Free Zone... Dacă ar fi fost acolo, Glen ar fi spus că eterna luptă americană dintre lege şi libertatea individului se pornise din nou. Petrella nu era un om rău, dar se purta cu

asprime... şi, având în vedere credinţa absolută a lui Hugh că legea reprezenta soluţia definitivă a oricărei probleme, acesta era un şerif mai bun decât ar fi reuşit vreodată să ajungă Stu.

— Ştiu că ţi-au oferit un loc în comitet, îi aminti Fran şovăielnic.

— Părerea mea este că a fost doar un gest de politeţe, nu crezi?

— Păi...

S-ar fi zis că lui Fran i se luase o piatră de pe inimă.

— S-ar bucura probabil la fel de tare dacă-i refuz. Sunt o relicvă din vechiul comitet. Un comitet de criză. Iar acum nu există nici un fel de criză. Ce facem cu Peter, Frannie?

— Până în iunie va creşte destul ca să poată călători. Apoi, aş vrea să aştept până ce naşte Lucy.

De la sosirea pe lume a lui Peter, în 4 ianuarie, în Boulder se mai petrecuseră optsprezece naşteri. Patru copii muriseră; restul se simţeau foarte bine. Copiii născuţi din părinţi imuni la Supergripă aveau să apară curând şi era absolut posibil ca tocmai Lucy să-l nască pe cel dintâi, în jur de 14 iunie.

— Ce-ai spune dacă am pleca pe1iulie? o întrebă el. Fran se lumină.

— Vrei, eşti sigur că vrei?

— Sigur.

— Nu spui asta doar ca să-mi faci mie pe plac?

— Nu, o linişti el. Vor mai pleca şi alţii. Nu mulţi, cel puţin o vreme. Dar câţiva vor pleca.

Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi-l strânse.

— Poate nu va fi decât o vacanţă, îi spuse ea. Sau poate... poate că ne va plăcea cu adevărat. Îl privi cu timiditate. Poate vom dori să rămânem acolo.

— Poate.

Dar Stu se îndoia că vreunul dintre ei se va mulţumi să rămână într-un loc mai mulţi ani la rând.

Îşi îndreptă atenţia către Lucy şi Peter. Lucy şedea pe pătură şi-l legăna pe Peter, care râdea şi încerca să o prindă pe Lucy de nas.

— Te-ai gândit că se poate îmbolnăvi? Şi tu la fel, Frannie. Dacă rămâi din nou însărcinată?

Fran îi zâmbi:

— Există şi cărţi, pe care să le citim amândoi. Nu putem să trăim întreaga viaţă temându-ne, nu-i aşa?

— Da, cred că ai dreptate.

— Cărţi şi medicamente bune. Putem învăţa să le folosim, cât despre medicamentele expirate... putem învăţa să le fabricăm din nou. Iar dacă este vorba de boala şi moarte... Privi în urmă, spre terenul larg, unde ultimii câţiva copii se adunau în zona de picnic, transpiraţi şi vioi. Asta se va întâmpla şi aici. Ţi-aduci aminte de Rich Moffat? Dar de Shirley Hammett?

— Da.

Shirley murise în februarie, în urma unui atac de apoplexie. Frannie îi apucă mâna. În ochii ei strălucitori se citea o mare hotărâre.

— Eu spun să ne asumăm şansa de a ne trăi vieţile aşa cum dorim.

— Foarte bine. Sunt de acord. Mi se pare corect să procedăm aşa.

— Te iubesc, East Texas.

— Sentimentul este reciproc, doamnă.

Peter se pornise din nou să plângă.

— Hai să ne întoarcem, să vedem ce i s-a întâmplat împăratului, spuse ea, ridicându-se şi scuturându-şi firele de iarbă de pe pantaloni.

— A vrut s-o ia din loc în patru labe şi s-a lovit la nas, le explică Lucy, dându-i-l pe Peter lui Fran.

— Bietul copil, spuse Fran, ridicându-l pe umăr.

Micuţul îşi lipi obrazul de gâtul ei, cu un gest familiar, îl privi pe Stu şi zâmbi. Stu îi răspunse şi el cu un surâs.

— Ocheatule, îi zise, iar Peter se puse pe râs.

Lucy se uită de la Fran la Stu şi înapoi la Fran.

— O să plecaţi, nu-i aşa? L-ai convins şi pe el.

— Se pare că da, spuse Stu. Dar vom mai rămâne până după ce naşti tu.

— Mă bucur, le spuse Lucy.

De departe ajunse la ei bătaia melodioasă a unui clopot; notele lui păreau să rămână încrustate în farmecul acelei zile.

— Prânzul, anunţă Lucy, ridicându-se. Îşi mângâie pântecele gigantic. Ai auzit, tinere? Vom mânca. Vai, nu mă lovi, am pornit.

Stu şi Fran se ridicară şi ei.

— Poftim, ţine-l tu pe băiat, zise Fran.

Peter adormise. Cei trei începură să urce încet spre Sunrise Amphitheater.

AMURGUL UNEI SERI DE VARĂ

Soarele cobora spre apus, iar ei stăteau în verandă, urmărind cum Peter se târa plin de entuziasm prin ţărâna din curte. Stu stătea într-un scaun din trestie, al cărui şezut se curbase după mulţi ani de folosire. La stânga lui, Fran şedea în balansoar. În curte, la stânga lui Peter, umbra în formă de covrig a balansoarului făcut dintr-o anvelopă îşi întipărea imaginea imaterială pe pământ, în lumina blândă a sfârşitului acelei zile.

— A trăit aici un amar de vreme, nu? întrebă Fran încet.

— Un amar de vreme, repetă Stu, arătând spre Peter. Se murdăreşte din cap până-n picioare.

— Există apă. Şi o pompă manuală. Nu rămâne decât să fie pusă în funcţiune. Dispunem de toate facilităţile, Stuart.

El se mulţumi să facă un gest de încuviinţare. Îşi aprinse pipa, pufăind alene. Peter se întoarse, asigurându-se că se mai aflau acolo.

— Salut, băiete, îi strigă Stu, făcându-i semn din mână.

Peter se răsturnă pe o parte. Se ridică iarăşi pe mâini şi pe genunchi şi porni din nou în patru labe, descriind un cerc larg. La capătul drumului negru ce tăia lanul de porumb sălbatic se afla micul lor autoturism de teren marca Winnebago, amenajat pentru excursii şi prevăzut cu un troliu. Străbăteau doar drumurile secundare, totuşi vinciul se dovedea din când în când util.

— Te simţi singur? întrebă Fran.

— Nu. Cu timpul, poate.

— Te temi pentru copilul nostru?

Îşi atinse pântecele, încă perfect plat.

— Nu.

— Pete o să se răneasc㠄 la nas.

— O să-i treacă. Iar Lucy a avut *gemeni.* Zâmbi spre cer. Poţi să-ţi imaginezi una ca asta?

— Doar i-am văzut cu ochii mei. Crezi ce vezi, aşa se spune. Oare când vom ajunge în Maine, Stu?

Bărbatul ridică din umeri:

— Spre sfârşitul lui iulie. În orice caz, vom avea destul timp să ne pregătim de iarnă. Eşti îngrijorată?

— Nu, îl imită ca ironic, răspunzând la fel de scurt. Se ridică: Ia uită-te la el, se murdăreşte.

— Ţi-am spus, doar.

O urmări coborând scările verandei şi adunând copilul de pe jos. Se afla aici, unde Mother Abagail îşi petrecuse o veşnicie, şi se gândea la viaţa ce-i aştepta. Gândea că totul avea să fie bine. Peste un timp, aveau poate să se întoarcă la Boulder: copiii lor trebuia să-i întâlnească pe alţii, de vârsta lor, să se împrietenească, să se căsătorească şi să aibă copii, la rândul lor. Sau poate că o parte din cei de la Boulder aveau să vină la ei. Mai mulţi îi întrebaseră amănunţit, aproape îi interogaseră, ce anume planuri au... dar privirile lor arătau mai degrabă dorinţa de a-i imita decât dispreţ sau supărare. Din câte se părea, Stu şi Fran nu erau singurii pe care îi apucase dorul de ducă. Harry Dunbarton, fostul vânzător de ochelari, le vorbise despre Minnesota. Iar Mark Zellman era tentat să ajungă tocmai în Hawai, dacă se poate imagina aşa ceva. Îl bătea gândul să înveţe să piloteze un avion şi să plece în Hawai.

— Mark, ai să mori! îl certase Fran, indignată.

Mark se mulţumise să-i zâmbească hâtru şi să-i spună:

— Ia te uită cine vorbeşte, Frannie!

Iar Stan Nogotny începuse să le povestească pe îndelete că va porni spre sud, se va opri probabil câţiva ani la Acapulco, după care va coborî spre Peru.

— Să-ţi spun o chestie, Stu. Printre oamenii ăştia mă simt nervos, parc-aş avea un singur picior tocmai când se anunţă un concurs de tras şuturi în

cur. Nu mai cunosc nici măcar un om din zece. Oamenii-şi încuie seara casele... nu te uita aşa la mine, e purul *adevăr.* Dacă stai să mă asculţi, nu-ţi vine să crezi că am locuit în Miami şaisprezece ani încheiaţi, iar uşa am încuiat-o în fiecare seară. Dar să fie-al naibii! De obiceiul ăsta mi-ar fi plăcut să mă despart. Fapt este că s-a aglomerat prea tare. Mă gândesc intens la Acapulco. Dac-aş reuşi s-o conving pe Janey...

Nici n-ar fi un lucru chiar atât de rău dacă Free Zone s-ar fărâmiţa, îi trecu lui Stu prin minte, privind cum Fran pompează apă. Şi Glen Batcman ar fi de aceeaşi părere, n-avea nici o îndoială. Scopul ei fusese atins, ar fi spus Glen. Cel mai bine ar fi să se risipească, înainte....

Înainte să ce?

Păi, la ultima şedinţă a comitetului din Free Zone de dinaintea plecării lui şi a lui Fran, Hugh Petrella Pretinsese şi obţinuse autorizaţia de a-şi înarma oamenii. Acesta fusese cel mai aprins punct de discuţie la Boulder în ultimele săptămâni, fiecare simţindu-se obligat să adopte un punct de vedere sau altul. La începutul lui iunie, un tip beat îl brutalizase pe unul dintre ajutoarele de şerif şi-l proiectase prin vitrina de la The Broken Drum, un bar de pe Pearl Street. Omul avusese nevoie de peste treizeci de suturi şi de o transfuzie. Argumentul lui Petrella era acela că incidentul nu s-ar fi petrecut, dacă omul lui ar fi avut un Police Special pe care să-l îndrepte asupra beţivanului. Controversa căpătase dimensiuni colosale. Existau o mulţime de persoane (printre care şi Stu, care altfel avea grijă să nu comunice oricui punctul lui de vedere) care erau de părere că, dacă omul legii ar fi avut o armă, incidentul s-ar fi putut încheia cu un beţivan mort, în loc de un poliţist rănit.

Ce se întâmplă după ce le împarţi arme ajutorilor de şerifi? se întrebă el. Care este progresia logică? I se păru că primeşte răspuns de la Glen Bateman, cu vocea lui de savant, uşor

uscată. Daţi-le arme mai grozave. Şi maşini de poliţie. Iar atunci când veţi descoperi o comunitate de tipul Free Zone în Chile sau poate în Canada, să-l faceţi pe Hugh Petrella ministru al Apărării, pentru orice eventualitate, şi poate începeţi să trimiteţi şi nişte grupe de cercetare, pentru că, dacă stai să te gândeşti...

Porcăriile alea zac la îndemâna oricui, aşteptând să le culeagă cineva.

— Hai să-l culcăm, îi spuse Fran, urcând treptele.

— Bine.

— Ce-ai rămas aşa, căzut în melancolie?

— Aşa las impresia?

— Poţi să fii sigur.

Îşi împinse cu degetele colţurile gurii în sus, într-un zâmbet.

— Aşa-i mai bine?

— Mult mai bine. Ajută-mă să-l culc.

— Cu toată plăcerea.

Urmând-o în casa lui Mother Abagail, se gândi că era de preferat ca locuitorii din Boulder să se despartă şi s-o pornească fiecare încotro doreşte. Organizarea trebuia amânată cât mai mult cu putinţă. Organizarea era cea care, aparent, provoca întotdeauna problemele. Momentul în care celulele încep să se adune şi să capete o culoare mai întunecată. Nu dai arme unor poliţişti până ce nu mai sunt în stare să-şi amintească numele... feţele...

Fran aprinse o lampă cu kerosen, care răspândea o lumină galbenă şi plăcută. Peter îi privea potolit, gata să adoarmă. Se jucase toată ziua. Fran îl vârî într-o cămaşă de noapte.

Nu ne putem alege din chestia asta decât cu un răgaz, îi trecu lui Stu prin minte. *Cât viaţa lui Peter, a copiilor lui, poate şi a strănepoţilor mei. Până în anul 2100, poate, în nici un caz mai mult de-atât. Poate nici atât. Destul pentru ca biata*

Mama Pământ să-şi poată reveni puţin. Un anotimp de repaus.

— Cum? îl întrebă ea, şi înţelese de-abia atunci că murmurase ultimele cuvinte.

— Un anotimp de repaus, repetă el.

— Ce înseamnă asta?

— Totul, îi răspunse prinzând-o de mână.

Îl contemplă pe Peter, cugetând: *Dacă noi o să-i povestim ce ni s-a întâmplat, poate că şi el o să le povestească mai departe copiilor lui. Îi va avertiza. Dragi copii, jucărelele astea sunt mortale — de pe urma lor te alegi cu arsuri, cu boala de radiaţii şi cu epidemii de gripă neagră, asfixiantă. Jucărelele astea sunt periculoase; diavolul din creierul omenesc a călăuzit mâna lui Dumnezeu, atunci când au fost ei creaţi. Nu vă jucaţi cu ele, dragi copii, vă rog, nu vă jucaţi niciodată. Nu vă mai jucaţi niciodată cu asemenea jucării. Vă rog... vă rog să învăţaţi lecţia. Fie ca lumea asta pustiită să vă fie învăţătură de minte.*

— Frannie, spuse, şi o întoarse în aşa fel încât să-i poată vedea privirile.

— Ce-i Stuart?

— Crezi... crezi că oamenii învaţă vreodată ceva?

Deschise gura ca să-i răspundă, ezită, se răzgândi. Flacăra lămpii tremură. Ochii ei păreau foarte albaştri.

— Nu ştiu, recunoscu ea în cele din urmă.

Părea nemulţumită de răspunsul ei; se luptă să mai spună ceva, care să arunce puţină lumină asupra primului ci răspuns; dar nu reuşi decât să repete:

— Nu *ştiu.*

CERCUL SE ÎNCHIDE

Avem nevoie de ajutor, îşi făcu socoteala Poetul.
Edward Dorn

Se trezi în zori.

Avea cizmele în picioare.

Se ridică şi se uită în jur. Se afla pe o plajă de un alb imaculat. Deasupra lui, cerul înalt şi îndepărtat, un cer albastru ca de ceramică, fără urmă de nor. Valurile mării turcoaz de dinaintea lui se spărgeau, departe, de un recif, după care se rostogoleau potolite spre mal, urcând printre bărci stranii care se numeau...

(canoe outrigger canoe)

Iată că ştia... dar cum?

Se ridică în picioare şi fu la un pas să se prăbuşească. Se simţea rău. Mahmur.

Se răsuci pe călcâie. Verdele junglei păru să i se repeadă drept la ochi, o încâlceală întunecată de copaci, liane, frunze şi flori luxuriante care erau

(roz precum sfârcul unei fete din corpul de balet)

Îl cuprinse din nou uimirea.

Ce era aceea o fată din corpul de balet?

Şi, dacă tot venise vorba, ce era acela un sfârc?

Un papagal ara ţipă la vederea lui, se aruncă orbeşte în zbor, se lovi de tulpina unui smochin indian bătrân şi căzu mort la poalele lui, cu picioruşele în sus.

(îl puse pe masă cu picioarcle-n sus)

O mangustă se uită la faţa lui aprinsă şi barba crescută sălbatic şi muri pe loc, de embolie cerebrală.

(sora intră cu o lingură şi un pahar)

Un gândac care se căţăra harnic pe scoarţa unui palmier se înnegri şi se uscă până nu mai rămase din el decât o coajă, după ce între antenele lui se iscaseră câteva minuscule fulgere albastre.

(şi *începu să întindă sos din tigaie.)*

Cine sunt eu?

Nu ştia.

Unde mă aflu?

Ce conta?

Începu să meargă — împleticindu-se — spre marginea junglei. Era ameţit de foame. Zgomotul valurilor răsuna surd în urechile lui, ca şi bătaia nebună a pulsului. Mintea lui era la fel de goală ca a unui nou-născut.

Străbătuse jumătate din drumul până la perdeaua de un verde profund, când din desiş apărură trei bărbaţi. Apoi un al patrulea. Apoi numărul lor se ridică la şase.

Aveau pielea cafenie şi netedă.

Se uitau ţintă la el.

Şi el îi privea cu atenţie.

Tot felul de lucruri îi veneau în minte.

Cei şase se transformară în opt. Apoi grupul spori la doisprezece. Ţineau cu toţii lănci în mâini. Începură să le ridice ameninţător. Bărbatul cu barbă ţepoasă îi măsura cu privirea. Purta jeanşi şi cizme vechi şi rupte de cowboy; nimic altceva. Bustul lui era alb ca burta de crap şi îngrozitor de slab.

Acum lăncile erau pregătite de atac. Apoi unul dintre oamenii cafenii — şeful — începu să bolborosească, repetând mereu unul şi acelaşi cuvânt, care suna *Yun-nah!*

Da, da, ştia tot mai multe lucruri.

La fix.

Numele lui, de exemplu.

Începu să zâmbească.

Zâmbetul lui era ca soarele cel roşu răzbătând printr-un nor gros. Expuse privirilor nişte dinţi albi şi strălucitori şi doi ochi din care ieşeau flăcări. Îşi întoarse palmele lui lipsite de linii spre ei şi făcu gestul universal care înseamnă pace.

În faţa forţei zâmbetului său, ei nu mai aveau nici o forţă. Lăncile căzură în nisip; una căzu cu vârful înainte şi rămase înfiptă într-un unghi ciudat, tremurând.

— Do you speak English?

Se holbară la el, fără să-l înţeleagă.

— *Habla espanol?*

Aiurea. Habar n-aveau să vorbească nici afurisita de spaniolă.

Ce însemna asta?

Unde se afla?

Ei bine, restul avea să vină cu timpul. Roma nu fusese construită într-o singură zi, de altfel, nici măcar Akron, Ohio, nu fusese mai cu moţ. Iar locul nu avea nici o importanţă.

Locul unde te fixai nu avea niciodată importanţă. Important era să fii acolo... şi să stai pe picioarele tale.

— *Parlez-vous français?*

Nici un răspuns. Se uitau la el, fascinaţi.

Îi luă şi pe germană, apoi le râse în nas, privind la moacele lor stupide, de oi. Unul începu să bocească neajutorat, ca un copil.

Sunt oameni simpli. Primitivi, naivi, needucaţi. Dar mă pot folosi de ei. Da, mă pot folosi de ci cât se poate de bine.

Se apropie, ţinând mai departe palmele netede spre ei şi zâmbind în continuare. În ochi îi sclipea o bucurie caldă şi dementă.

— Numele meu este Russell Faraday, le comunică el cu voce calmă şi limpede. Am o misiune.

Se uitau la el, încremeniţi de spaimă şi încântare.

— Am venit să vă ajut.

Începură să se lase în genunchi şi să-şi plece capetele înaintea sa, iar când umbra lui întunecată, atât de întunecată, căzu printre ei, zâmbetul i se lăţi mai mult.

— Am venit să vă învăţ cum să vă civilizaţi!

— *Yun-nah!* gemu şeful de bucurie şi de frică.

Iar atunci când îi sărută picioarele, Russell Faraday, Omul Întunecat, începu să râdă. Nu se mai oprea din râs.

Viaţa este o roată pe care nimeni nu poate rămâne prea mult.

Şi în cele din urmă, se întoarce întotdeauna acolo de unde a plecat.

Februarie 1975
Decembrie 1988

Table of Contents

Title page
AMURGUL UNEI SERI DE VARĂ
CERCUL SE ÎNCHIDE

Table of Contents

Title page 1
AMURGUL UNEI SERI DE VARĂ 295
CERCUL SE ÎNCHIDE 299